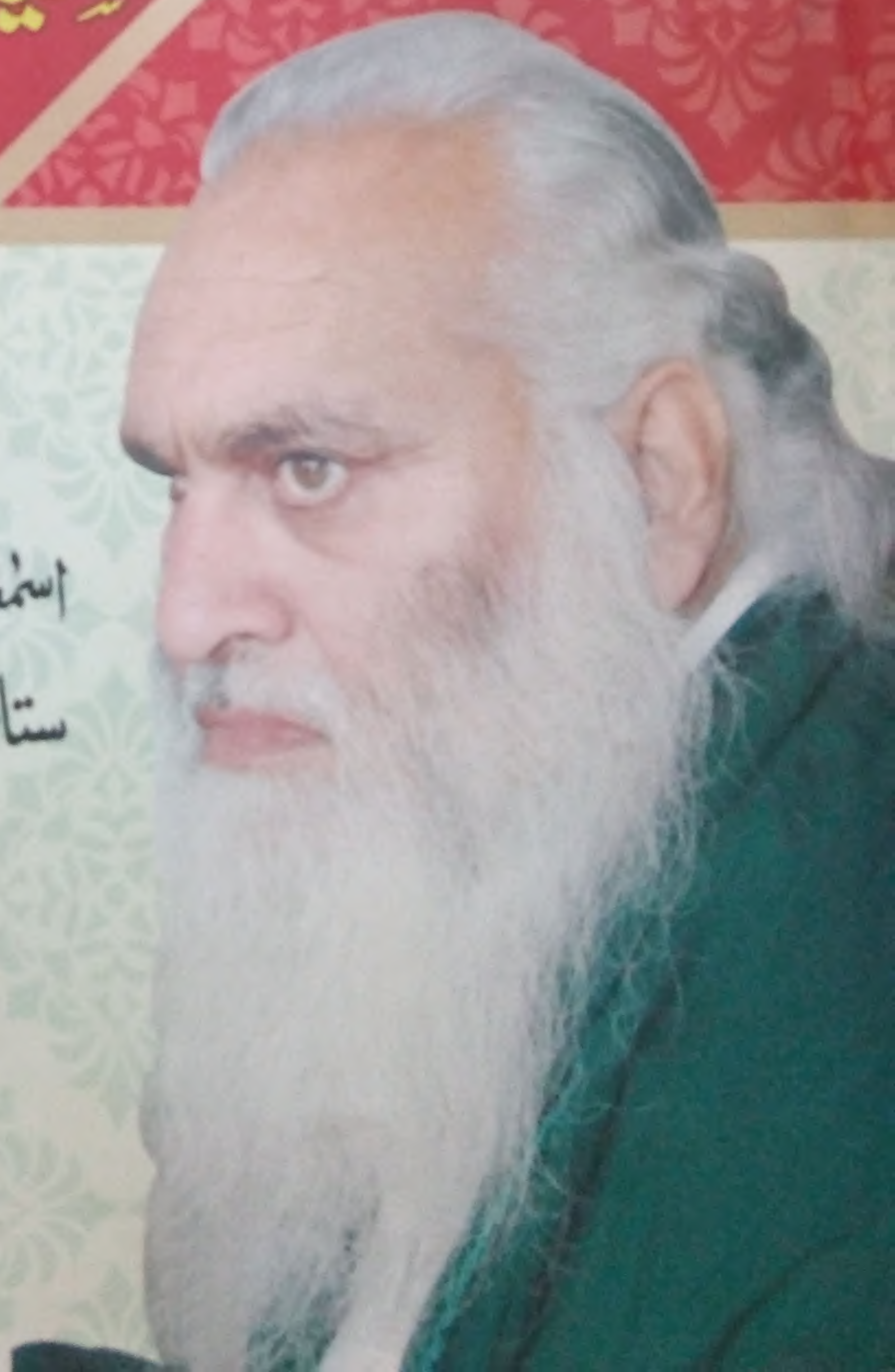

زیرِ محبت تاتہ دالفت پہ سجدہ پروت دے
نہ جلسہ کری نہ قعدہ او نہ قیام

دیوان
محمّد اسماعیل
بابا

اسماعیل ہم ستاپہ مخ بانڈی شیدا ایم
ستا جلو و پیا اور کری اک برپورہ

اول جلد

زیرِ محبت تانہ دالفت پہ سجدہ پروت دے
نہ جلسہ کری نہ قعدہ او نہ قیام

دیوانِ محبتِ اسماعیل بابا

اسمعیل ہم ستاپہ مخ بانڈی شیدا ایم
ستا جلو و پیا اور کری اک برپورہ

اَوَّلُ جُلْدُ

تَوَلَّ حَقُّوقُ مُصَنِّفٍ بِه حَقِّ كِنِی مَحْفُوظِ دِی

دیوانِ سید محمد اسماعیل	دکتاب نوم
سید محمد اسماعیل	دشاعر نوم
ضیاء الرحمن نور سیفی تاجہ	کتابت
رضوان پرنٹنگ پریس	دچاپ خائے
حیات آباد پشینور	
یکم رمضان المبارک ۱۴۱۵ھ	دچاپ کال
۵۰۰	تعداد
$\frac{۲۰ \times ۳۰}{۸}$	سائز
۵۰۰ روپے	ہدیہ
اول	جلد

د ملاوید و پته

(۱) نهر والاباد شاه صاحب نزد اخوند پنجوبابا

د اکٹھانہ اکبریورہ تحصیل پٹی ضلع نوشہار

(۲) ضياءِ پينٽ ستور جي ٽي روڊ - تارو جبهه

پير محمد اسماعيل صاحب چشتي نظامي يو دُر ویش او دُر ویش شاعر

حضرت پير سيد محمد اسماعيل بابا دُر ما پير او مرشد دے.
 د هير بنکلي صورت او سيرت خاوند دے. په خبر وکتې يې د يو لوي
 روحاني او علمي قوت دے. هر نظريې يو زبردست تاثير او کثير
 لري. د تصوف او بيا په تيره تيره د وحدت الوجود د مکاشفاتو او
 د مشکلاتو د پير آسان تعبيرونه وړاندې کوي. دغه رنگ اکه د ما
 غوندي د پير تېري په دې "آب حیات" خپل زړونه خړوبوي.
 تر کومه چې د صاحب د شاعري تعلق دے نو هغه د تصوف او
 حقيقي عشق د غمونو، د دردونو، مزلونو او منزلونو يو داستان دے
 د الفاظو، ترکيباتو او د اصطلاحاتو ژبه يې د پوره عام فهمه، ساده
 او خوږه ده خو سختوږيت يې د پير ژور سمندر دے. او هر غواص
 ترې د خپل همت مطابق ملغلرې راوباسي.
 د پير صيب په شاعري کې چې د موسيقيت کوم توکي شامل دي
 که هغه صوتي موسيقيت دے او که معنوي د وجد او استغراق بې پناه
 تاثير لري. خصوصاً کله چې د شاعري د سماع دوران کېنې څوک اوري
 نو د خپل وجود د اسرارو او د حقيقي وجود د اسرارو يو داسې تطابق
 ومومي چې د وحدت الوجود د کيفيت معرفت تر لاسه کړي.
 حسن بصری فرمائي.

"سماع چې چا په نفس سره واورېده هغه زنديق شو او چا چې په

روح سره واورید و هغه حق ته اور سیدو۔

امام قشيري فرمائي چي ”سباع (د الله له اړخه) ندا ده او په وجد کښي (د بنده له اړخه ارادتا د دي آواز) قليده دي“،
ابو علي روډياري فرمائي چي ”د محبوب د مشاهدي په مخ د ارادو ظاهریدل سباع ده“،^۱

علي محمد مخلص د سباع په باره کښي ليکي:

سرود تسبيح آواز که له سامعه سره راز که
دغه راز کانه نه اوري د سامع په زړه حلاز که
سړي بولي کل وحق ته هر آواز بانگ نماز که
شنوايان به پرې پوهيږي چي د زړه غوږونه واز که
دغه سار بعيد ته اوري و قريپ ته سار اغان که
هر آواز تسبيح د ”هو“ که غافل ولي احتران که

د صاحب شاعري لکه څنگه چي ما وړاندې وييلي دي چي د عشق د حاصلاتو يو خزانه ده. دوي د حسن او عشق په يو داسي مقام باندې ولاړ دي چي هلته د مجازي حسن او عشق او د حقيقي حسن او عشق بيلتون ختم شي. بناسټ چي چرته وي که په ظاهر کښي وي او که باطن کښي يو رنگ ونيسي.

يو مشهور فلسفي هيگل (Hegel) ليکي چي:

”د حسن د خالق دوه حيثه دي يو هغه حيثيت چي مطلق دے يعنې د غيب په حالت کښي دے او هغه په حواسونه ښکاره کيږي۔

۱ امام قشيري رساله قشيري (اردو) ۵۲۶ مخ

۲ محمد عبد النصير بن عبد البصير علوي. تصوف انساني کلو پيديا ۵۱۱ مخ

دويم حيثيت بي دَ نمود او جلوي دے چي په حواسو حان منكشف کوي
 دا خبره که مونږ دَ تصوف په ژبه کښي بيان کړو. نو د دې مطلب به
 دا شي چي مجازي حُسن دَ حقيقي حُسن (مطلق حُسن) نمود او جلوه ده.
 په مجاز کښي چي چرته حُسن دے هغه دَ حقيقي حُسن مظاهر دي.
 د دې حالت داخلي او خارجي حقيقت چي پير صيب په کوم ندرت او
 جدات سره وړاندې کړے دے. د دې مثال د پښتو شعري ادب کښي
 نشته او دا حان له وضاحت هم غواړي.

دوي بيکي چي:

د تفسير پانې مې نشته په لوح ليک د

په يو مخ باندې تفسير په بل تصوير دے
 هر ساعت يې ماته دواړه مخه ښکاري

زه کاته کومه تصوير ته چي تحرير دے
 له تحريرې زه لولم عالم ته

پکښي ښايي تصوير چي بي نظير دے

اسماعيل د بي نظير، نظير وړ کومه دانظير راله را کړے زما پير دے

ستا د حُسن نظاري دي په هر مخ کښي

راته جوړې تدارې دي په هر مخ کښي

چي په تا باندې په کومه وړخ مین شوم

له هغې راته نارې دي په هر مخ کښي

په هر مخ کښي دي لتوم حکه دلبره

د وصال دې اشارې دي په هر مخ کښي

د حضرت پير محمد اسماعيل صاحب توله روحاني زندگي د عشق نه
عبارت دے، او داسي عشق چې هيڅ غاړې او حدونه نه لري.
صیب مبارک د دې د پاره کله د بيابان او کله د جور سمندر استعارې
پکار راوړي. لکه چې وائي.

چې حاصل کړي څوک زيبا انعام د عشق
هميشه ئې وي په خپله کلام د عشق
مدام گرځي په ديدن پسې ليواله
ورته کيږي د ديدن الهام د عشق
په درياب د عشق غرقاب وي لتون کاندې
نامعلوم دے هميشه انجام د عشق
اسماعيل د عشق قانون ولسم کتاب کښې

حيران کړے يېه دې نظام د عشق
دې شعر ونو کښې بابا جي "يوه ډيره ښکلې او حقيقت کشا خبره
کړې ده او هغه دا چې "نامعلوم دے هميشه انجام د عشق"، او بله
دا چې عشق يو ډير وسيع نظام لري حکمتونه لري معرفتونه لري. ځکه
چې د دې درياب خواص خپله ورته حيران دے.

"حيران کړے يېه دې نظام د عشق"

زياتره صوفيا ئے کرام "حيرت" د روحاني ارتقاء او د شاهد
د ذوق بلند ترين مقام کښې د حيرت په حقله "اصطلاحات صوفيه"
کښې ليکي چې:

"سالك کا مرتبه احديت ميں محو ہونا اور تجلی اسم "هو" کا مشاہدہ
کرنا اسکے ليے مقام حيرت ہے"

لخواجہ شاہ محمد عبدالصمد . اصطلاحات صوفيه ۴۸ مخ

په ”فرهنگ اصطلاحات و تعبيرات عرفاني“ کښي ليکي :
 ”در اصطلاح اهل الله امری است که بر قلوب عارفین در موقع تأمل
 و حضور و تفکر آنها وارد می شود و آنها را تأمل و تفکر، حاجب می گردد، لے
 ثر باره : ”حیرت د اهل الله په نزد یو داسې امر دے، چي د تفکر او
 حضور په وخت کښي د عارفینو په زړونو باندې وارا ديږي او بیا تأمل
 او تفکر د هغوی د پاره یو حجاب وگرځي“
 کله چي مونږ د بابا جی د شاعري مطالعه کوو نو دا حقیقت جوت
 ښکاري چي هغوی د حیرت ”مقام“ ته رسيدلے عارف دے او هم د
 دې لا مکاني فضا باشنده دے.

د حیرت په بیابان کښي د جمال په تماشه یم
 د دلبر ادا ته گورم د کمال په تماشه یم
 د زیبا مخ په کتوې زما تن همه ستی شو
 همیشه مې داسې حال وی د دې حال په تماشه یم
 اسباب عیل یم له پخوا راسې راگیر د عشق په جال کښي
 نور به خه وکړم دې جال کښي د دې جال په تماشه یم

د حیرت په زولنو کښي بنديوات یم
 په جانان پسې مدام په هائے سوران یم

د حیرت په بیابان کښي او تر کړم
 ساک نیولے په ارمان د دلبر کړم

۷
په طلب د عاشقی کښې حیران کړم
له پخوا په طلب د جانان کړم

تختیر به ولې نه کړمه دې حال کښې

چې وسیږم د حیرت په بیابان کښې
د بابا جی د شاعری نه دا اندازة هم ډیره په آسانه لکي
چې د "فراق وصال" په حالت کښې وسي. دا حالت د عاشق د شدید
اضطراب او پریشانی وی. داځکه چې عاشق د لی مع الله وقت له
خه د وصال په دریاب کښې غرق وي. خو د کُل یومر هو فی شأن
حالت یې په یو حال کښې نه پریږدي. د هجر او فراق عالم سره یې
مخ کړی. دلته د عاشق د ژړا او خدا فرق ختم شی. دا رنگ عاشق
هم محب وی هم محبوب لکه څنګه چې رحمان بابا وایي.
هغه څه پوښتي له هجره له وصاله

چې پخپله هم محب شی هم محبوب
لکه څنګه چې د بابا جی د شاعری نه اندازة لکي چې د عاشق د هغه
مشراب دے. هغه هرڅه په عشق کښې موندلي دي. عشق د هغه
باطن هم دے او ظاهراً هم. د هغه ټول حال ټوله شاعری د "فراق
وصال" عالم دے. دوئی هم کله د ظهور نه بظون ته او د بظون ته
ظهور ته لار راشي.

څنګه اوایم چې دایم چې نه یم
چې نه یم نوښه یم فنا کښې فنا یم
دے زه اوزک دے یم بیل نه یم یوځای یم
دے دے اوزک زه یم وفا کښې وفا یم

اعلیٰ دیر اعلیٰ دے زکائی حان کینې اعلیٰ کرم
 اعلیٰ کینې اعلیٰ یم اعلیٰ نه ادنیٰ یم
 هم دک کینې فنا یم هم دک کینې جدا یم
 له خه نا آشنا یم له خه نه آشنا یم

د بابا جی د شعرونو نه دا صفا اندازه لکی چې دوی د وحدت
 الوجود د مکاشفې او مرتبې نه آشنا شوي دي. او بیا د سکر د حالت
 نه صحو مقام ته یعنی د بقا یا الله په مقام کینې حاضر دے. دوی د
 وجود او شهود د دواړو سیرنو سائر دي.

زک خپلې خبرې پدې دعا سره ختموم چې الله تعالیٰ دې د بابا جی
 درجې نورې هم وچیتې کړي. الله تعالیٰ دې د دوی په وسیله مونږ
 د معرفت سره آشنا کړي. او مونږ دې د خپل توحید په اسرارو او
 رموزو ونانجي. امین

پروفیسر داکتر پرویز مرهجور
 پښتوخوا سندهی سنتر
 باچا خان پوښتون
 چارسده

حائڪرے شاعر حائڪري مرتبه

پير صيب حضرت سيد محمد اسماعيل د اخوند پنجو بابا به
 مرید اتو کڻي راجي. اوهم په دغه مقام د درگاه عاليه چشتيه نظاميه
 نهر والا بادشاه صيب سجاده نشين دے. محترم احسان الحق چشتي
 نظامي صيب ليکي چي "د شعر د آغاز نه اکاهو ورته خپل مرشد والد
 بزرگوار حضرت سيد مولانا عبد السبحان چشتي نظامي فرمايلي وو. چي
 اسماعيله ! تانه به الله تعالي د پښتو ژبي يو ستر شاعر جوړه وي.
 خو کاله وړاندې د پير محمد اسماعيل صيب زوږي عطاء الرحمن
 زمونږ په يونيورسټي کښي سبق وييلو. يوه ورځ ي د پير بابا د
 شاعري کتابونه ماله راوړل او ورسره ي د پير صيب محترم
 له خوا د ملاقات بلنه هم راوړه نو ما سمدستي د ملاقات وعده ونه
 کړه خو چي کله به شاعري ولوسته نو د ليدو کتو شوق به ونرري وکړي.
 دغه زمونږ د مينې آغاز وو، او بيا يو وخت داسې راغی چي زه د پير
 صيب په شاعري او روحاني شان و شوکت داسې مين شوم چي دغه مينه
 ورځ تر ورځه زياتيري، کيښي نه، او دغه حال د پير صيب له خوا
 هم ښکاري.

کله چي ښيادم د پير محمد اسماعيل صيب شاعري لولي يا اوري نو
 دغه خامخا د اګمان راجي چي شاعر ډير اعلي تعليم يافته په منطق او
 فلسفه پوهه او د ژوند په اسرار او رموز خبر دے په حقيقت کښي دغه
 ټول کمال او قدرت دوي ته د تصوف په لاره فطرت عطا کړے دے.
 دغه کمال ما په وړومي حل د حمزه بابا په ذات مبارک کښي ليدے

پير صيب محترم يو ډير رُعب داره دروند پښتوت، ميلمه دوسته
 او خوش گفتاره بڼيادم دے. لريږي لريږي خبرې کوي خو د مينې محبت
 ډکې او د اخلاص په توکو پوره خبرې وي. هر وخت د کفر شېبېر
 مریدانو په مينځ کښي لکه د کلاب د کمل ځليږي. مائې په سوونو
 مریدان ليدلي دي، ځې راځي په ډير اخلاص د دوي لاسونه ټکلوي
 او غلې يو اړخ ته کښي. د دوي شجره مبارک د حضرت سيد علي غواص
 تر مذي (د بوتير پير بابا) په لاره حضرت امام حسين رضاته راسي.
 پير محمد اسماعيل صيب که يو خوا د ساداتو مبارکه کورني لري نو بل
 خوا د چشتيه نظاميه سلسلې روحاني پاكي لري او د دغې دوه خوبو
 نه پس د شاعري لور ه مرتبه ځې هم په قسمت رسيدلي ده. شاعري
 ډير خلق کوي، خود عرفان او تصوف په اعلي خوبيا تو بر جقه شاعري
 نه يواځې تل تر تله ژوندي پاتې کيږي، بلکې خپل لوستونکي او
 اوريدونکي په پاکو خوبونو او د الله او د رسول ﷺ په
 مينه مست او د انسان په غم غمزن ساتي.
 په دغه د غم او درد ډې قورايي او ډې يقيني په ډکه دنيا کښي که د
 اطمینان او اميد خيره چرته ښکاري نو هغه هم دغه صوفيان اوليان
 دي. که تا سو يقين نه کوي نو چرته دغه رنگ محفل ته لارښي او
 غمونو او درونو وهلي خلق په قرار او اطمینان ووني نو يقين
 به مو وشي چې دنيا وهلي خلق د خپلو روحاني مشرانو په درکښي ځان
 د الله تعالی او رسول په مينه کښي څومره مست او سرور ساتي.
 صوفيان د مسلکونو او عقيدو نه بالا د خدائې پاک نزديکت له
 ځان رسوي او نور خلق هم په دغه نور کښي د ځان سره رانغاړي

صوفيان دَ نفس په حائے دَ روح په لمسه زغلي. دَ حان دَ سپاره
ومري خو دَ نور وخلقو دَ ياره دَ ژوند لاري چاري لټوي او
معلوموي. مذهب په دليل اډانه وي او تصوف عشق دَ مذهب
مکتب، محراب او منبر دَ حدونو او قيدونو نه ازاد خپل منزل ته
زغلي. په دؤ دؤ منزل کوي. په ظاهره خو دَ جسم او روح ترمينه
دَ خو دَ قيقو منزل دے خو کله کله په دغه منزل کښي کالونه او پيري
هم ولگي.

تصوف هغه علم دے دَ کوم په وسيله چي دَ نفس پاکي، دَ اخلاقو
صفائي او دَ ظاهر او باطن دَ سمونو او پاکولو لاري چاري معلوموي
دَ الله تعالي پيژندگلي، دَ الله تعالي دَ نزديکت او رضا لاري پيژندل
او په هغو تر اخره تلل دَ سلوک مقصد دے او دغه کار دَ مجاهدي
ته بغير نه کيږي. مجاهده جهاد ته وييلے شي. دَ جهاد معنی محنت،
کوشش او زيار دے. دَ جهاد اعلي قسم دَ خپل نفس خلاف جهاد کول
دي چي "جهاد اکبر" بللے شي.

دَ تصوف پرانسته (پيل) دَ حضرت آدم^۳ نه کيږي. کله چي لهقوي
دَ خپلي کور وډاني حوا ابی سره دَ الله تعالي په دربار کښي خواست وکړو
ربنا ظلمنا انفسنا وان لم تغفر لنا وترحمنا لنكونن من الخسرين
ترجمه: اے زمونږه ربه! مونږ خپل حان باندې ظلم کړيدے، او
که چري تا مونږ ونه بخښلو او په مونږ مو رحم ونه کړو نو واقعي
چي مونږ به ډير زيات زيانين و.

دغه دَ تزکيه نفس دَ ياره وړو مې در خواست وو. ښکاري چي
الله پاک انسان کله دې دنيا ته راوليږي نو سو په دې ئي پوهه کړو
چي کله ستانه په شريعت کښي کوتا هي وشي نو ته په طريقت دَ دغي

کو تا هی انزالہ کو لے شی۔ نو د اکثر صوفیائے کرامو دا خیال دے
چی شریعت او طریقت د یو بل سرہ جخت تری دی۔

حضرت داتا گنج بخش فرمایا دی۔ ”ظاہر د باطن بغیر نہ
مناقت دے او باطن د ظاہر نہ بغیر زندقہ“ علم باطن حقیقت او
علم ظاہر شریعت دے۔ د علم حقیقت درپہ برخی دی۔ د اللہ تعالیٰ
د ذات علم، د صفاتو علم او د حکمت او افعال علم۔ خود شریعت
درپہ ارکان دی۔ کتاب، سنت او اجماع۔

د دی یا وجود ملامتی صوفیان ہم شتہ او پہ خیلہ خبرہ ہم
تینک ولا دی۔ پہ ہر حال دغہ د انسان او د اللہ تعالیٰ پہ
خیلو کینی تعلق دے۔ مونہ د دغی نزاکتو تو او رانہ ونہ نہ بپ خبرہ
یو۔

فقیری او درویشی پہ ہر رنگ کینی دیرہ قیمتی او لوہہ مرتبہ
دہ۔ د پیر محمد اسماعیل صیب شاعری د درد، سوز او گداز نہ
دکھ د جذبی پہ مالکہ تمکینہ، د تخیل پہ فراخہ وزر و پہ اوچت
الوت او د فنی نزاکتو تو پہ رنگ رنگینہ دہ۔ د دوی اکثرہ شاعری
او اصطلاحات بیخی نوی او د خیل رنگ دی۔ پہ شعر ئی د ہیما
اثر نہ بنکاری۔ نہ رسی اعلیٰ تعلیم لری او نہ تنقیدی کسب خو
چی ہر خہ وائی، نو د منطق، فلسفی او ادراک مزی لری۔ دغہ
شاعری د شاعرانو د پارہ تکور، د عاشقانو د پارہ آئینہ او د
صوفیانو د پارہ د لاری توینہ دہ۔ شاعران ئی بنکلوئی، عاشقان ئی
پہ ذرہ پوری نیسی، او صوفیان ئی پہ پیشکی پوری تری گروہی۔
د حقیقی حسن او مینہ مفسر پیر محمد اسماعیل صیب د پستو یو
خا نکرے بہ وی۔ کار ئی ہم خا نکرے دے او مقام ئی ہم خا نکرے

دے۔
منہ
پہ درناوی

نیتہ : ۳ مئی ۲۰۱۵ء

اباسیت یوسفزے
چیرمین پستو خانگہ
اسلامیہ کالج
پختونخوا پبلیشور

د سرخبري

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ه توله ثنا صفت هغه الله جلَّ جلاله
لره ده چاچي د قلم په ذريعه د انسان ذهن روحانه كړو. اودرود
اوسلام په هغه نبي عليه السلام باندې د چا په ذريعه چي الله تعالى
د انسانانو د نفس تزكيه اوفرمايېله. اما بعد!

شكر د مولا كريم جلَّ جلاله ادا كوو. چي د مسلمان په كور كښې ي
پيدا كړو. اوييائي د حضور پر نور صلى الله عليه وسلم په امت
كښې شمار كړو. اوييائي د امام اعظم مقلدين وگرزولو. اوييائي د
اوليائے كرامو د دربار غلامان او خدمتكار جوړ كړو.

الْحَمْدُ لِلَّهِ ثُمَّ الْخُصْدُ لِلَّهِ چي د اهل سنت والجماعت غوندې
ټولگي سره زمونږ تعلق دے. پس د ثنا صفت نه خپلې موزو ته راجم
د پير صيب مبارک د شاعري ديوان "ديوان محمد اسماعيل"
كوم چي ستاسو په لاس كښې دے. د پير محنت نه پس تكميل ته
اورسيدو. الله تعالى د دوي داسي په خپل دربار كښې قبوله
اوفرمايې.

اوليائے كرام اكثر په دوؤ حالاتو سره مخ وي. چي يو ته قال
ويېله شي. او بل ته حال ويېله شي. دا شاعري چي خومره شوے ده
دا په حال كښې شوې ده. حكه چي په قال كښې انسان د دماغونه
كار اخلي، او په حال كښې د انسان روح او زړه باندې يو كيفيت
جاري وي. په دې د تصوف خاوندان ښه پوهيږي. حكه چي په
خپل قدرت به يو شعر هم څوك جوړ نه كړي. بلكه دا د الله تعالى

يو پڙوته او عطا ده چي چا ته نصيب شي.

ذه په دي موقع باندي ٿولو مريدانو او د پير صيب سره
مينه لرونکو خلقو ته مبارک باد پيش کوم چي هغوی ته دومره
ښکلي ديوان ترلاسه شو.

الله تعالیٰ دي ورله سره زمونږ د صاحب مبارک د پير عمر
ورکړي. او الله تعالیٰ دي زمونږ په سر د دي اوليائو کرامو
دا سایه هميشه اولري.

په آمين ثم آمين ۛ

کاتب: ضياء الرحمن نورى

ایم اے - ایم ایډ

گورنمنٽ پرائمری سکول نواب تاروجیه

ضلع نوشهاری

نېټه: ۱۵ جون ۲۰۱۵ء

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

یا دَ وِی رَا یَا نَدِ حَا نَ هَم تَه پَخِیْلَه
لَوِیَه وِی پِرِ زَمَ اشَان هَم تَه پَخِیْلَه
دَا احْسَان هَم تَه پَخِیْلَه یَه مَکَا نَدِی
بِیَا یِ زَمَا گُتَرِی احْسَان هَم تَه پَخِیْلَه
عَجِیْبَه زِیَا قَانُون دِی دِی حَیْرَان یِم
جَوْرَه وِی حَا نَ لَه خَوِیَان هَم تَه پَخِیْلَه
هَم پَخِیْلَه یَه خِیْل حَا نَ یَا نَدِ شَیْدَا یِ
نُور یَه حَا نَ کَرِی عَاشِقَان هَم تَه پَخِیْلَه
اَسْمَعِیْل لَتَانَه تَا غَوَارِم اے عَشَقْ
کَرِی دَا سَوَال یَه مَ اَ هَرَا نَ هَم تَه پَخِیْلَه

زَهْ خَوِ صَفَتْخَوَان دَخِیْل مَحْبُوبِ الرَّهْمِ یِمَه
زَهْ یِ دَ عَشَق دَام کُشِی لَه پَخْوَارِی بِنْدِی یِمَه
مَ اَخَوِ رَتَه لَارِی دِیْرِی اُخَارِی سَتَرِی شُوم
دَا سِی یَه دَلِیْرِی نِیْسِی عَالِمَه فَرِیَا دِی یِمَه
مَ اَدِ یَار یَه عَشَق کُشِی هُنَر زَدَه کِرُو هُنَر مَنَد شُومَه
حُکَه دَ عَشَق بَاب یَا نَدِ دَا زَهْ دَا سِی حَا وِی یِمَه

پروت په بیان کښي یم زری زری په یار لږسي
 ویشته ئې په غشو د مژگانو پرهري یمه
 چرې په روغ نه شم د دنیا په طیبیانو زه
 غواړم ئې مرهم د وصل د پورې ارماني یمه
 ما اسعیل حکه کړیوان روغ په دنیا خوش نه کړو
 داسې کړیوان خیر زه اوس نه یم ازلي یمه

لتا زارلتا قربان زما مرشده
 ته ې یادې په هرآن زما مرشده

رهنما دکاملانوې کامله
 لاره خای د سبحان زما مرشده
 ته هم یارې هم رپارې ماد پاره
 کړه واصل ې د جانان زما مرشده

رب درکړې دانای د حقیقت ده
 معرفت لري روخان زما مرشده

کرامات لتا خرکند دي بی مثاله
 په دې توان ې پهلوان زما مرشده

فخر کړم په غلامی داستا په درکښي
 داپه ما د رب احسان زما مرشده

ستا په درکښي جولئ ډکه لتا غواړم
 ستا درگاه دے عالیشان زما مرشده

يائنده ستا په کرم زه اسعيل يم
 ټي لتاخه په جهات زما مرشده

يمه ناست د خپلو اوښکو اسطخرته
 پکښې کورم د اشنا ښکلی بشرته
 که مدام معلومومه اصطراط کښې
 معلوميزی همد حُسن د يارچرته
 امتحان کښې مې له ويرې خنکدنه شه
 منتحن مې په انداز ولاړ د کسرت
 په تکميل د امتحان په مرگه راشي
 ما به بياني خنده رويه د ياردرته
 سيلانه به يم مدام د يار په درکښې
 اسعيل به چرې رالنشم په بيرته

چې دلبر را کړو د مينې خطاب ماله
 تېر په زړه کې کړو د هجر درياب ماله

له اسطخر معنی ده "تالاب"

له اصطراطاب: یوه اله چې پر د نمر او ستور وبلندی او مقام معلوموی.

سیلا بونه تری د اوخکو را بهیروی
راخی کله د دی اوخکو حساب ماله

ته پوهیږم په دی راز زه لاتر اوسه
که ئې کړې د تن غوښې کتاب ماله

د یار مینې بندیوان په بیایان کرم
د بندون د یار په منځ د انقباب ماله
په ازل چې کله وېش کیده د برخو
کړوې په برخه دا د عشق انتخاب ماله

خنک به ماته د همه عشق سبق یادش
چې را کړې ئې ناتمامه کتاب ماله
یار مې ماته دا د عشق سبق راښای
کړوې هېش خبرې گریوان په دایاب ماله

که و همه زه نارې مدام و یار ته
یار مې کله د تار وکه جواب ماله
جل و هله اوچې شونډې حکه حرحم
دے خائے کړې ئې په زړه کښې افتاب ماله

که هر خودا ما کوله مینه پسته
آخر پورته کړو دې مینې حجاب ماله
اسعیل د ساقی در کښې تپوے پروت یم
که ساقی را کړه د مینې شراب ماله

په مکتب د عاشقی کښې حیران کړم
 له پخوانه په طلب د جانان کړم
 چې ساقی راله شراب د مهر را کړم
 مستانه له هغې راسې ناتوان کړم
 سرې لمبې د بیلخانه دې په ما پورې
 همېشه د سپین بشر په امر مان کړم
 د وصال نارې وده په هر لورې
 وار خطایمه پرېنه چشمان کړم
 اسماعیل به چرې جار نه اوځم له عشقه
 که هر خومره غمزه په جهان کړم

په صحبت د درویشانو خان خمار کړه
 محبت تر نه حاصل ذکر د کار کړه
 عمر تېر کړه ټول په عشق الهی کښې
 هر قدم کښې دې یادونه د خپل یار کړه
 که دیدن غواړې د یار په دواړه کونه
 درویشان چې کوم خواځی پسې رفتار کړه
 که چمن کښې اوسېده همېشه غواړې
 ته قبول د درویشانو هر گفتار کړه

معطر به په وصال د خیل جانان شـ
 حان په باغ د درویشانو کین مالیار کـ
 که وائی نوش می کرے شراب د یار دلـ
 اسعیل غوند گریوان تول تار په تار کـ

کرمه یار پسې د خلقو نه ویر پیت
 حی له ستر کوی د اوخو بحیر پیت
 هر ساعت ئی کرم یادونه نه صبر یم
 لیک په زبانه می د یادونو تحریر پیت
 سپین رخسار به ئی له ماشک هیر یری
 گر حوم حی ئی په زبانه کین تصویر پیت
 د زیبا سترگو په عشوئ یمه ویشته
 د ازخونه دی زما په تقدیر پیت
 په هر ول باند ئی د زلفوزه بندی یم
 د بندون می دے د غیر له ضمیر پیت
 ما شراب د مهر نوش کوه پر موم نه شوم
 کوم نور و پسې هم لا شو کیر پیت
 اسعیل کرمه د یار مینه به پیت
 یار می حکه کوی ماته تقریر پیت

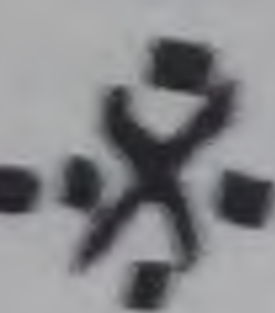

تہ قوام شہ تہ قلم شہ تہ دیار شہ زما زہ
 کوی لہ وریہ دید توتہ چي خبار شہ زما زہ
 چي خبار شہ مدام ژاری دلبر وینی خندہ رویہ
 ہر ساعت د غنچہ فہم پہ انتظار شہ زما زہ
 چي دلبر یہ کلہ لورکہ دانقاپ لہ خیلہ مخہ
 د بیلتون پہ زولنو کینی کرفتار شہ زما زہ
 بی لہ اورہ ٹی تراوسہ خہ اونہ لیداک دنیا کینی
 غورائیل تہ انتظار کینی دوب پہ نار شہ زما زہ
 زما زہ چي اسمعیل ی دعویہ گیریم زمانہ وو
 چي دچا ووہغہ یور وچي سنگار شہ زما زہ

دخیل یار د پارہ مینہ د عالم کرم
 قبول حکہ د ہر چا پہ خان ستم کرم
 پہ لہون د کل زخمی پہ خارستان شوم
 تنہا د یار د وصل د مرہم کرم
 ہر ساعت پہ خیل دلبر لپی ژریرم
 د بلیل پہ شان غرونہ زیروہم کرم
 پہ مقراض د صبر خیل زہرے غسوومہ
 ستم گروسرہ مینہ پہ ہر دم کرم

زۀ به چري له وعدي نه نه چار او هم
 په دي مينه كه هر خو زړه قلم كرم
 كه هر خو جفاله ماسره خو ك كاندي
 دا وفا كنرم چي مينه د صنم كرم
 اسماعيل به له چا خنكه كيله مند شم
 چي بندي په تورو زلفو محترم كرم

په چچا پي د غم ناست يمه دلگير زۀ
 حيران كورمه هر لور ته كوم وير زۀ
 په شنار له بحره راغليه دي توب ته
 انتظار كشي يم د فلك دلته زهير زۀ
 مدد كار هي بي له خدايه بل خو ك نشته
 تنهائي لوم ليكلي په تقدير زۀ
 په خواره طوفانو نويم زپه
 د يار غم كشي د خان نه وينم نظير زۀ
 اسماعيل د يار په يادو پائنده يم
 دا دولت لوم په داسيه امير زۀ

راښكاره چي د مر خسار كړو بيا راغلي
 لږ ساعت له د بهار كړو بيا راغلي

چچا پي د غم ناست يمه دلگير زۀ
 حيران كورمه هر لور ته كوم وير زۀ
 په شنار له بحره راغليه دي توب ته
 انتظار كشي يم د فلك دلته زهير زۀ
 مدد كار هي بي له خدايه بل خو ك نشته
 تنهائي لوم ليكلي په تقدير زۀ
 په خواره طوفانو نويم زپه
 د يار غم كشي د خان نه وينم نظير زۀ
 اسماعيل د يار په يادو پائنده يم
 دا دولت لوم په داسيه امير زۀ

چي ڊ وار ڊ تير و تور و په ما او ڪرو
 تن ڊ ٽول زاله پوهار ڪرو بيا رانغلي
 خدائي ڊ پاره سڀين بشر ڊ راڻو ڪند ڪره
 زما عمر ڊ په دار ڪرو بيا رانغلي
 چي ترخوبه انتظار ڪرم ستا ڊ سترگو
 تل په ما ڊ انتظار ڪرو بيا رانغلي
 اسماعيل ڊ هميشه لاري ته ڪوري
 چي ڊ لار ڊ پهرو دار ڪرو بيا رانغلي

زه چي دا زري زري اهو نو ڪرم
 دا ستا په بيلتون ڪيني دي يا دونو ڪرم
 زه چي گوڇو مه دا ڪريوان خـ پري
 دا زه ديوانه دي ستا غمـ دونو ڪرم
 سر په زنگانه يم شو ڪيري ڪرمه
 داسي زه ڊ اوڻ ڪو سيلابـ دونو ڪرم
 زخمی ڊ ڪوم په غشو ڊ مڙڪا نو زه
 ڪير ڊ زه ڊ زلفو په رامـ دونو ڪرم
 حسن ڊ سيوا دے ٽول عالم باند
 ڪه ڊ زه سر په تور و غروـ دونو ڪرم
 هر هدي ناري وهي پيـ تاپسي
 ريگ ڊ بيا بيان زه فریادـ دونو ڪرم

خنڱه چي پٽنگ په شمع خان سيزي
 داسي په خو وار ستي اورونو کړم
 ست چي د کوثر ما سبيل ته کړي
 قبول به ئي په ادا او په نازونو کړم

زه به ستا د در غلام يمه تر عمره
 طمع دار به د د جام يمه تر عمره
 د بيلتون دف د مدام راته غريزي
 ستا وصال ته لاس په نام يمه تر عمره
 کړد غبار د بيلتانه کړه له مالري
 زه خادم ستا د خدام يمه تر عمره
 ستا په خنڱ کني او سيده له مريه غوامم
 زه سائل د دى انعام يمه تر عمره
 اسماعيل مدام ريار ته لاري خاتم
 انتظار کني د پيغام يمه تر عمره

چي ستا مينه هي په زړه کني را پيدا شوه
 خواتوري له د د نيا له هر اشيا شوه

ستا د ميني په آتش کښي ډير سوخته شوم
 راته جوړه له وفا لويي بلا شوه
 دې بلا د بيلتانه چي کړمه نوشت زړه
 ستا په لوري دا روانه په صحرا شوه
 هر ساعت وایم چي اوس په دلبراشي
 همه عمر مي ملگري داسودا شوه
 انتظار د اسماعيل اسماعيل خه کړو
 له تومه ئي ستا په مینه ئې داسرا شوه

د تن ويني مي کړي اوچې بيلتانه
 ډير غمونه مي په زړه دي ميله بانه
 ستې پروت د عشق په اور کښي ديار غم کړم
 زه خبر د خوشحالي يمه لانه
 ډيري اوينکي مي جرگي ياريسي لاري
 لا تراوسه مرور دے پخلاننه
 ترهې ترهې شومه زه په بيابان کښي
 زه عادت يم په وفا په جفانه
 اسماعيل ديدن ديار غواړم که راشي
 چري کړي ما ده بله سودانه

پہ مکتب چي شوم درون دَھڃت
 راتہ ئي اوينودہ قانون دَھڃت
 امتحان چي هي شروع شہ پہ مکتب کيني
 ليک پہ زہرہ هي وومضمون دَھڃت
 مہتمن دا امتحان لہ مانہ اخلي
 جي لہ سترچو هي سيحون دَھڃت
 دَيا دونو دي سبق یم حیران کرے
 داسي کرمہ دي بيلتون دَھڃت
 امتحان دَھڃت ہمیش جاری وی
 حکہ زہ شومہ بھتون دَھڃت
 اسعیل کومہ کر دَخیلو اوینکو
 چي دا تخم شی زرغون دَھڃت

دَخیل زہرہ کتاب کني لولم ستا یادونہ
 وروپہ وروهي پر زیان تیروی پرہرونہ
 ستالہ یادو هي خیال بل خوانہ جاراوئي
 کہ ہر حقو هي پہ دي اور سوزی ہدرونہ

اے دلبرہ یہ دا چارہ پائندہ یم
 ہم دی مالرہ مرہم اوہم داغوتہ
 زک د غم د سمندر د فلک ملاح یم
 لہ فلکہ می ہم برلاہک اہوتہ
 اسنعیل د لتوی نا آشنا وطن کبی
 ستا د وصل کہ پر اولکی یادوتہ

د ژوندن پہ خامستان کبی گلستان لتوم زک
 تورہ شپہ چی پر رنہاشی داسامان لتوم زک
 د مریار لہ خلی خبریم چی لتون بہ کرم ترمو کہ
 پس لہ مرکہ چی موندی شی داجانان لتوم زک
 زک اللہ د دی د پامرہ پہ ویران جہان پیدا کرم
 پہ ویران جہان کبی کرحم تل ودان لتوم زک
 د آشنا دیدن لہ حمہ پہ سلگو سلگو ژریم
 ورمک لہ خان یم دی سفر کبی خیلہ خان لتوم زک
 کہ د خان اوموند جانان د تا سرہ دے اسنعیلہ
 حکہ خان پس ہر لور تہ داجہان لتوم زک

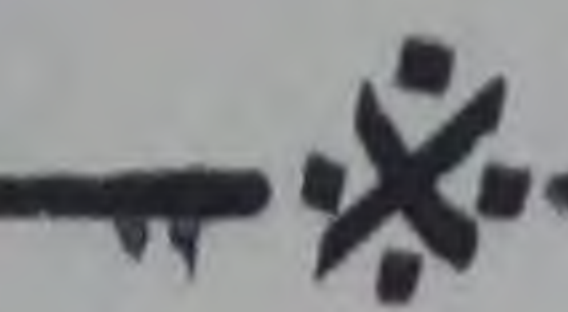
زڙ به هاند ڪوٺم تر مورڪه ستاڌ ميني
 هم هر چالوڙه دا بروڙه عطائي دڪا
 چي مدام هي پرت ته خبني د زمري ويني
 اے دلبره عجيبه دي دانائي دڪا
 په دالاره چري تله نه شمه بيل ترڪا
 داچي حم پر داخو ستا رهنائي دڪا
 هالي ڇهه دي بي له ميني چي به ئي اوڪرم
 دي سفر کيني بس هم دا يو ڪڍائي دڪا
 عاقبت به په داچاره دولتمند شوم
 ماملې په ڄان ڇڪه داخواري دڪا
 په هامون کيني چي ڪرم يون زڙه ديار درته
 دا په ما اساعيل ستا مهر يائي دڪا

د غمونو توره شپه ده سحر نشته
 لا تراوسه هي مرهم د پرهر نشته
 پرهر جلي به پروت په بيابان کتي
 لا طبيب له زما خواسته ڪڍر نشته

ا هاند: ڪوشش ۽ هالي: دلته ۽ هامون: بيابان

پر هرونه في لا وروپه ورو زياتيري
 هيتج تجويزي ماسره دهنر نشته
 د بيلتون په نمر ورتيري مه خدايه
 له مود وراسي في سوره په سرنشته
 اساعيل به وايه خنكه شم بي غمه
 چي په خنك كني في زړه پور د لير نشته

چي توقع د ديدان لرمه
 حكه اخلكي د زنكدان لرمه
 د بيلتانه په بيايان كني مدام
 په زړه ارمان ستا د چين لرمه
 تا چي يو وار او كړه كاته د ميني
 حكه اهوته په دهن لرمه
 حكه زخي د په اغزو شومه دېر
 په وينو سره حكه لمن لرمه
 زه اساعيل به بي وفانه شمه
 مدام به ستا په لور رفتن لرمه

چي توبه ته که له بد و تباهی ده
 بیا توپی ئې په خله هسي مریدی ده
 ده لباس په طریقت کامیابی نشته
 چي په لار د حقیقت خي کامیابی ده
 نابینا به معرفت خه رنگ له اوکه
 چي پرده ئې په چشمانو کمرای ده
 چي په دام د تور و زلفو بندی نه وی
 که د عوه کاندې د عقل کم عقلی ده
 هوښیار تیا د عشق مکتب نه حاصلیری
 په دنیا بس دغه چاره کمالی ده
 اسلعل د عشق هنر له مرپه غوایم
 ما منلي د خپل پیر رهنماي ده

په هر دم او قدم ستا د زلفو هر خم یادوم یانې
 زړه زما شه قلم ستا په هجر صتم شومه پیر پرې
 ستا دیدن ته لیوال یم حبیبه
 دا مرهم لتا غوایم طبییبه
 دا نارې زک و هم خي له سترگو می نم ببل سحری

انتظار کڻي ۾ي عمر تير سڀري
 زمانن ۾ي دي اور کڻي سوز ڀري
 يوار مان دالرم چي بس تا اوڻيم دا ۾ي سوال دے عمری
 ستا رخصت ۾ي ياد ڀري جانانہ
 بي لتا عمر ڪران دے بي شانه
 ۾ي دي خورمه قسم زمان زره ترڻم کڻي ستا غواري ياري
 د دنيا دي ژوند ون ته حيران ۾ي
 تنگ به تير شي ڊير تنگ ۾ي جهان ۾ي
 مبتلا ۾ي دي غم اسعيل ۾ي محکم سيدي مرشدي

که بهار غواري ۾ي رو مے ترخزان شته
 خان زخي ڪره ۾ي اغزو نوکلان شته
 کومه لار چي ڏيار درته ده ور غلي
 طوفانونه ۾ي دي لار ڏهچران شته
 هر ساعت پکڻي د غم نوبت غريزي
 دي سفر کڻي ڏ بيلتون مطريات شته
 داسف دے ڏيا دونو ۾ي صحرا کڻي
 هر عاشق لره ڏ اوڻکو يارات شته
 دريبار ۾ي لاس به يار نجي هم در کري
 خود له کڻي ور کول ڏ د حات شته

اسمعیله چي ديار په لوري دروغي
وايه مه چي بل خه هم په جهات شته

چي حاصل کړي څوک زيبا انعام د عشق
هېښه ئي وي په خله کلام د عشق
مدام گرځي په ديدن پسي ليواله
ورته کيږي د ديدن الهام د عشق
تل ژړا کاندې له خلقونه په پسته
چي څوک اوڅيړي يوار په بام د عشق
په درياب د عشق غرقاب وي له تون کاندې
نامعلوم دے هېښه انجام د عشق
صبح و شام غواړي شراب ديار د لبو
بي افطار ئي وي جاري صيام د عشق
د دکه مرگ په دکه اختر وي د قانون دے
ورته اوشي د هلال پېغام د عشق
اسمعیل د عشق قانون لولم کتاب کښي
حيران کړے يمه دې نظام د عشق

پہ واٹی ۽ ڊڊیر هجوم ڌ زلفو خور دے
 پہ زپکی ۽ ٺکھ پوری مدام اور دے
 پہ خو وار ۽ ڊرتہ خواست ڌ دیدن اوکھ
 کوه منظور ۽ پتا خاش ۽ یم حال ۽ نور دے
 له عالمہ پت ڌ عشق مرگونو شخول ۽ کرم
 صریخ مرگ به رالہ راشی ستا پہ نور دے
 ستا جھت ته در روان یم خوینہ ستا ده
 چي څه وائی زپک ۽ تاپسی نسکور دے
 اسعیل به دا وفا مدام کومه
 ڌ دنیا له نور و چارو ۽ زما ۽ تور دے

خواجه غریب نوانہ نرما ڌ زپک آرامه
 ساقی ۽ ڌ خوار نو سیراب ۽ کپک له جامه
 دیدن ته ڌ لیوال یم مٺین ڌ په جہال یم
 دلبر ۽ جہال یم قائل ستا ڌ کمال یم
 هر آن دې یاد و مہ قربان دشمن له نامہ
 بیلتون ڌ کرم نرھیر یا ڊیری ۽ اجہیر
 رھیر ۽ بی نظیر نریا ۽ یدار منیر

۽ واٹی : رھسار ۽ خاش : عاشق ۽ شخول : دفن ۽ صریخ : ښکاره

چينه ئي دَ فيوضاتو تڪاره ناتمامه
 محبوب دَ پاڪ اڪيرئي زما لخت جگرئي
 عجب بيشڪي بشرئي بيشڪاره لکه دَ تهرئي
 هميشه ئي اقتداء ده په تالسي امامه
 سلطان الاولياء ئي خلنداره همنائي
 تير و لره رتائي خواجه مرد خدا ئي
 صفت دَ ناتمام دَ عاجزيم له كلامه
 والله دَ يرغچه قم ئي چشتيانوله مرهم ئي
 دَ تولو محترم ئي ياد ئي په هر دم ئي
 اسعيل لره قساره مهر بانه گل اندامه

دَ جبال په کمالا توکني غرقاب ييم
 له مودو راسي لاهو په دي درياب ييم
 دَ رواج پردو کني پت سونرم له خلقو
 په خيل خان باند چکواه يمه کباب ييم
 په نار و نارو مي خلق اوچ شه له نسبه
 حکه پروت هسي بي دمه لاجواب ييم
 روغ به نه شم چري هم بي له وصاله
 حه مئين په دير زيبا عالي جناب ييم
 دار و نه چاته نه دي دَ وييلو
 اسعيل خان ته پخيله په خطاب ييم

خبر نه ئي چي داگر جي پریشان ولي
 ڪرڻو ڏاڏ لستو ٿي مارات ولي
 چي پالنه ڊڌ زهره ڪو نه شي
 ورکوي ئي ته ڪوهر په زبان ولي
 خلاص به ته شي له ڪراوه دي يارئي ڪني
 دير حيران يم چي دڻمن ئي دڻان ولي
 وفادار دنيا ڪني شت لهن ئي اوڪره
 ڪري ڏکتي په ڄاڻ ته دا تاوان ولي
 اسٽيڪل وائي خرابي پريڙهه راشه
 هيرو ڀي په دي چمن ڪني طوطيان ولي

په خيل ڇنگ ڪني ڪه ته خوبن ڊڏيار نه وے
 راجڳڌار به ڊهجران به بازار نه وے
 ڪه موندل ڏڪل ڪيدے شوے بي ڪو نه
 بيا به چري هم په ڇنگ ڪني ئي ڄاڻ نه وے
 بي ٿڙا ڪه ڏيار در ته ڇوڪ ور تلي شوے
 عاشقان به ئي په زبونو پرهار نه وے
 بدلائو به چغار نه ڪه دنيا ڪني
 اوڙيدے ئي ڪه صفت ڊماليار نه وے

پورا ڪان به خزان ته ووداسي زيلي
 گرو حيداءَ كه ئي به طلب د بهار نه وے
 كه ليدے ورته به شمع ڪني يار نه شوے
 پتنڪ چري به هم سوے رخسار نه وے
 كه يار نه وے شه به نه ووي له خدايه
 اسعيل له به ئي هم انتظار نه وے

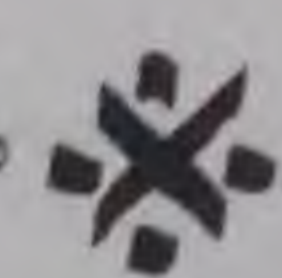

جنجڙ د جنجاليءَ د ڪل به خير شومه مير ڪني
 شومه به جوغن ڪني بنه ميدا به ميڪدا ڪني
 جندڙ جي هي به خوا ڪني شه تما ورتنه حيران شوم
 شه هي د جنان سره پوند به تور ڪ شيه ڪني
 د يار هي همه حسن به دي تون ڪني ليدے تشي
 خنڪه جي وي شمع بله شوي به پردا ڪني
 جوق د پتنڪا نو جي چور لڪ و شه له ده نه
 دے وو خندا رويه هر پتنڪ ته اندازا ڪني
 واچوڙ جولان ما اسعيل ته ده بخله
 اورئي ڪرلو پوري به جوترق زما سينه ڪني

ل جنجڙ: مڙا وے ل جنجالي: يوبوتي جي زيڙ ڪلونه نسي. ل جوغن: لنگوڙ
 ل جند: تخت جگر (معشوق) ل جنان: ذره ل جوق: ٽولي ل جولان:
 ڇولن ل جوترق: د پوڻي غتي (ذره)

دَ دُنیا پہ ہر ساعت کبھی تڑپا اوکڑہ
 مسافر نئی خیل وطن لہ کدا اوکڑہ
 چپ ٹی کڑی کدائی لتانہ وپاندی
 دی بادشاہ پسی دَ غشق افتداء اوکڑہ
 اے نادانہ دَ حسد کاروبار پریردہ
 یہ بازار دَ محبت کبھی سودا اوکڑہ
 دی سودا لڑہ پیدائی پہ دُنیا کبھی
 ہرہ چارہ بس دَ رب دَ رضا اوکڑہ
 اسعیل دَ رب رضا ہمیشہ غوارم
 خیل مرشد ہی داسی چارہ پہ ما اوکڑہ

غم بہ خنک اوپڑنمہ چپ زہ غم شوم
 بند یوان پہ تور و زلفو دَ صنم شوم
 پہ مائی غشی دَ مژکاتو مراوریدی
 نشانہ دَ یار دَ غشو پہ ہر دم شوم
 فریادونہ کرم شراب دَ لبو غوارم
 طبعہ دار ٹی ہمیشہ دَ دی مرہم شوم
 سزا وار داسی دی عشق کرم پہ دُنیا کبھی
 سستی پروت لکہ پہ اور دَ جہنم شوم

اسمعیل تاري وهده په دي اور کښي
تياشه د يار په مټه د عالم شوم

نه يوکل هي د چمن ستا بي اغزو اوليد
نه هي خان په آئينه کښي بي خلکو اوليد
د حيرت په بيان کښي ستا د هڅه په اړان کرم
که سريار هي ستا د لور په اشار اوليد
که د دار په سر کيدے شو ديد توتنه دنيا کښي
په خو واور هي ستا د زلفو په رسو اوليد
نه هي توان د بيلتانه شته نه زه توان لوم د صبر
تن هي تل ستا په منقل کښي په لمبو اوليد
اے نکاره اسمعیل خوستا د ميني اورايره که
بيا په روغ شي ستا رخسار که هي ايو اوليد

د خپل مرشد په مينه هده جهات لتوم
دے هي رهبر د ميني حکه جانان لتوم
په بحر و بر کرځه زه لرو بر کرځه
زخمی جگر کرځه پير په هنر کرځه
د خپل دلبر د وصل هغه بوستان لتوم

چي ئي زخمی په غشوزۀ د مژگانو بيمه
 غلام د دۀ په مينه زۀ د خوباتو بيمه
 کرمه يادونه د يار بنکلي چشمان لټوم
 يم ارماني ئي د در لوی د يار بنکلي بشر
 زلفان ئي دى معطر هيڅ دى پر مشک و عنبر
 چي تر شرميږي دانر هغه تابان لټوم
 د بيلتانه په تورۀ چي ئي پر هر يمه ترۀ
 په انتظار د هغه لخت جگر يمه ترۀ
 ورپسې ژاړم مدام کل خندان لټوم
 په غلامئ کښي د يار خوښ يم که يمه په دار
 خير دے په اور د مينې که سونرم ليل التهام
 زۀ اسعيل د مينې د هتر توان لټوم

د دار سر باند ولاړ زۀ داسې خۀ يم
 د دې دار راته ويلي خپل اشتادى
 د هاييل غوند ورومې مقتول زۀ نه يم
 د عشق تيغ داسې وژلى هزار ها دى
 قاتلان هي عجيبه وژل زما که
 زما زړۀ کښي ماته پټ دى دهنمادى
 په خو واره ئي وژلے يم عالمه
 داسې مړى په خو خو واره چي شيدادى

عاقبت به هي مرے يائي آشنا له
 عاشقان مدام اخته په دي سودا دي
 رهائي ديس له مرکه مبارک شه
 اسلعيکه مخکيني نشته دا رښتيا دي

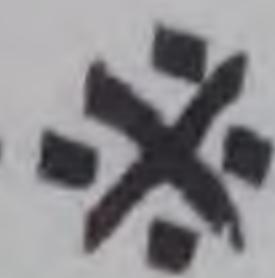
په شرابوچي شوم زه خمار د عشق
 هغه دم شه په ما پورې نام د عشق
 د يرغموته هي له زړه ته راتوکيږي
 ما خورې دے په زمره کذا د عشق
 د بلبل په شان ناري وهم فرياد کړم
 نارې نه اوړي زما ماليار د عشق
 زما مخ باند ولي جوړې کړې اوښکو
 لاهو کوي بيه دي آيشمار د عشق
 زه غرقاب د عشق درياب کښي تل اوسيرم
 چري نه لري دريا قرام د عشق
 دے سفر هي عجيبه د عشق په لاره
 جوړه شوې هي په زړه ده لار د عشق
 ډک په خنکه اووهم د عشق له بوجه
 چي کړوي تيرنر ما په تن ديوار د عشق
 په بل شه به خنک زما تنده شي ماته
 له پخوايم عادت ميخوا وار د عشق

جاريه نه اوڻم چري زه له وعدي خيلي
 جي هي ڪري دے يو وار افسار د عشق
 تاج او تخت ڪه د دنيا مال ڇوڪ راڪري
 زه به ئي ڪرمه به پوان ڪيني زار د عشق
 بي له عشقه به ژوند ۽ به مر حساب شم
 يه خوش پر ڪه زه ڪم به دار د عشق
 اساعيل به ڇنڪه بله سودا او ڪرم
 جي به زه ڪيني هي دے جو ر بازار د عشق

ڪله جي د تختي ۾ زميني به دي دام
 هني راسي نه ۾ زه هيتو ڪله به آرام
 ماوي ڪه ته به راشي ته رانغي زه به ڇه ڪرم
 خدائي خبر جي ڇه دے زما پس له دي انجام
 ملوڪ جي ڪچول واخست به بدرئي پسي روان شه
 زما ڪچول په غاره دے ستا مينه ڪيني مدام
 جي ڪله به جانانه ستا ديدان زما نصيب شي
 زري زري به تاپسي زما شه هرا اندام
 لاري ته د ڪورمه جي ڪله به ته راشي
 خوبه دي جانانه ۾ راتلو ته به قيام
 ڪله رسيدے شي خوبان تاته به بنائست ڪيني
 دير بنڪله آقاي دے بنائست په تاتنام

هر يو پيغمبر ۴ ويئل جي ليڊي مي جانان وڙي
 هڪه شوني په شيه ڌ معراج ته ڌ ڌوئي امام
 عيسيٰ ۴ ويئل امتي مي ڌ حبيب ڪره ڌو الجلاله
 ڌا سوال ڌ ڌ ڌ قبول ڪرو ڌو الجلال والا ڪلام
 هم ڪري ابتداء ئي ڌ عالم وه ستاله نوره
 هم ڌ رسالت ئي بيا په تا ڪرو اختتام
 زبور دے ڪه تورات دے ڪه انجيل ڌو ڪو حق دي
 نازل په تا قرآن دے نشته داسي بل ڪلام
 صفت ڌ ناتمام دے پوره ڪيري نه هيڻ ڪله
 بس وايم اسعيل مدام په تا درود سلام

چي په اور کني ڌ مرجان وي زه به ئي ڌه ڪرم
 ڌ منزله ڪه جانان وي زه به ئي ڌه ڪرم
 ڌه پوهي ڌي منزل ئي دلته نشته
 ڪه ڪا ته ئي رات ڌ حيران وي زه به ئي ڌه ڪرم
 ڌ لحد تورو تيرو کني ڌوند ڌ پروتيم
 ڪه رو بنانه درست جهان وي زه به ئي ڌه ڪرم
 ههيشه چي غم خوري ڪرم دائمي پت وي
 چي ڌي دغسي گزبان وي زه به ئي ڌه ڪرم
 زه خو وايم چي مدام وڙي ڌ ڪل ڌنڪ کني
 چي ما بين کني خامستان وي زه به ئي ڌه ڪرم

اسلعل ديار د در په لټون كړم
 ېې له ياره كه خوبات وى زه به ټيټه كړم

توري شي ېې د غمونو په نصيب دي
 ناري حكه ېې په شان د عنديب دي
 د دلبر په تورو زلفو بنديوان يم
 خوري كړې ټي په مخ داپه ترتيب دي
 كوم طبيب ته چې ناري وهمه خلقه
 د اوارونه په ما كړي دي طبيب دي
 سپين رخسار ېې د نكمار راته بعيد دے
 بس يادونه ټي هيران راته قريب دي
 اسلعل د عجب په مكتب طالب يم
 دايكل واله په زړه كړي خطيب دي

د شينم په شان لار نه شي د آفتاب په راختلو
 رنگ اخسته دے كلا توهم په داسې سوزيدلو
 وفائي خوځان سينل دي بس هم د الوي غمت دے
 ېې له اور سروله نشته بل يوشه د پا كولو

دَ زرگو په لاس ځان پاک کړه خیرن لارنه شی دلبره
 دا زرگو هم ستا مرشد دے په واضحہ دلائلو
 معرفت خو یو لوی اور دے زغم د اور ځان کښی پیدا کړه
 زری پاک وی څه ئی پاک وی بیا د اور په تاو خوړو
 پیدا کړه پاک الله ئی معرفت لره دُنیا کښی
 بی پروا تر ولبی کړئ هسی خوشه په خنکلو
 اسبعل د خیل مولا نه دا انعام د مینی غواړم
 زه دا سوال کوم په پته هم ښکاره شو په غزلو

په دریاً کښی انتظار کړمه عبور ته
 وار خطاله وړایه کورمه ستا نور ته
 په جلو وړستی کیرم هم ئی غواړم
 لکه څنگه چي موسیٰ تلو کوه طور ته
 هله پوهه په کفتار د واز و نیانر شوم
 چي کذار شوم کله ستا د عشق تنور ته
 که هر خومره د عالم کناه وی دیر
 ستاله رویه به ئی رب نه کوری قصور ته
 په جنت کښی به همه واسه داخل شی
 اے دلبره چي دی کورمه منشور ته
 د کوثر پیاله په لاس چي راته کوری
 په سرور کښی یم د هغه وخت سرور ته

اسماعيل به ستا تصوير زړه کښې چکرخومه
د محشر په ورځ به ئې بڼا يېده غفور ته

اے د بحر وېر په مخ دلېر خواجه ثاني
اخوند پنجو نامداره محبوب سبحاني
ته د اولياء په ټولي کښې سر بالا ئې
ته د اجيرې خواجه په غيږ کښې پورته ئې
ته د دغه در د پاره ماله ره نما ئې
داخل هي کړه دې در ته اوکړه دامه رباني
ستا د محبت په باغچه کښې زه اوسېږم
ستا بڼکلی بشر پسې زه شپه او ورځ ټرېږم
ستا د بيلتانه په اوږ کښې پروت يم سوزېږم
اے نگاره ستا د ديدن ډير يم ارماني
ته ئې د فيوضاتو يو لوی بحري پايانه
اوکړه يو نظر د کرم ماته عالي شانه
ستا د گلستان گلان زه غواړم له لانه
ستا په محبت کښې هي ډياک رب کړی فاني
په تا چي څوک شيداشي د دنيا نه بي پرواشي
وی په حقيقت کښې شهنشاه چي شانگداشي
رضا تر ستاله رويه پاک رسول او پاک مولا شي
وريږي رحمتونه ډير په تالا مکاني

ماتہ دَ خیل در پہ غلاما نو کبھی قبول کرے
 دور رانہ دَ وصل پہ مرہم دَ زہکی نول کرے
 داسوال فی منظور ماتہ پہ خاطر دَ پاک رسول کرے
 چہ نہ شمع اسبغیل پہ دوارہ کوئہ تاوانی

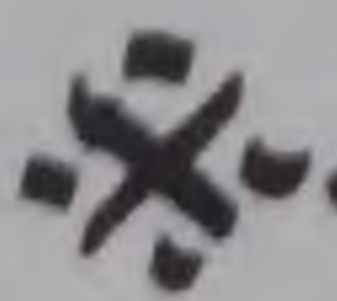

ستاد زلفو پہ ہر ول کبھی بندیوان دے زما زہ
 ستاد سپین مخ پلو شوتہ دیر حیران دے زما زہ
 زہ بہ ستاد تور و ستور گو پہ تکل کبھی مدام کریم
 دَ لید وئی لہ پخوانہ پہ ارمات دے زما زہ
 دَ ژوندون پہ ہر ساعت کبھی بہ دہیر نہ کوم دلبرہ
 ستا تصویر فی دے پہ زہرہ کبھی پرودان دے زما زہ
 ستا پہ یاد کبھی نہر سپو بہی تہ چہ زہ گورمہ ژہیریم
 شہ او ورج راباند یودی پہ لہرزان دے زما زہ
 اسبغیل بہ لہ خیل زہ نہ دَ کوم غم تیوس کوہ
 چہ ستا غم کبھی دَ غمونو بیایان دے زما زہ

دَ ہجرات پہ دریاب دَوب یم راتہ یار پکبھی لیدے شی
 جواب نہ مراکوی مالہ بنی نامری فی اوریدے شی

یم دیدان پسې ئی لیواله لیتوم جانان د مېنی
 په مکتب دنته ناست یم د عشق باب راتنه بشودے شی
 داسبق ریبیا را بنائی حی له ستر کوی رودونه
 خنک چي زه ریبیا رتہ ژرام داسې شوک بل ژریدے شی
 کوی جانان راتہ خبرې په سرو لبو په مسکا کنبی
 ارماني ئی د کفتار یم چي په دا کله کیدے شی
 د بیلتون په ژرندہ دل یم په خزان کنبی تل اوسیرم
 کلان بنه په ستر کوی نیم وایم داکه پسرے شی
 اسبعلیلہ چي یار غواری ستي پروت اوسه په اور کنبی
 بی له اورہ به جوړ کله د زرگر په لاس کالے شی

چي شناخت هی کله ستا د مرخصا مارا وکله
 په لیبو د سوزیدو هی اقوام اوکله
 په لیدو چي دیو واری په ژرا شوم
 د خندا هی پس له هغی انکار اوکله
 بی منزله خنک خندا او کرمه بآره
 په بیابان هی ستا د عکس چي دیدار اوکله
 زه د ا عکس د کرخومه په هر لوری
 قبولیت د دی یارے که د یار اوکله
 دیر کرون کنبی د لیتون پسې کرخیبرم
 ماتپوس د په خو وار په بازار اوکله

په چغار لکه بیل کومه ستا مینی
 دا چغار په ما فرقت کښې مالیام اوکۀ
 اسعیل مدام صحرا کښې له خدایه
 غواړم تاکۀ هې دیدن په کلزار اوکۀ

پاڼده په میخانه یم ستا دحسن
 جلوه گره پروانه یم ستا دحسن
 پلوشود ډیر داغونه دی راگری
 د لعلونو خزانه یم ستا دحسن
 ناخبر له خوشحالۍ یمه دنیا کښې
 زه بندی په جیلخانه یم ستا دحسن
 ستا د مینې په مقراض هې زړه غس د
 تل ژر یویم دیوانه یم ستا دحسن
 بې لټا هې بل څه نشته په گفتار کښې
 اے دلبره افسانه یم ستا دحسن
 لهو مه ډهر در کښې د خوبانو
 زه ملنگ په زمانه یم ستا دحسن
 اسعیل به ستا جمال څنګه هیرومه
 چې د غشو نشان یم ستا دحسن

لاڙ نه شي خيرن له دي وطنه خوب رويانوله

هغه سرو چکلانوله

هان د نيك عمل په سيجون پاك كړه نوبيا تره
شع بله شوي ده دنيا كښي پتنگانوله

رڼاله صادقانوله

تن په دي ستي قابل د خاك كړه نوبيا تره
ولي لري لري له چكلا نو چرغيدو كوي
د يرد مرته حيران يم اے كم بخته داته خه كوي
خه چي مرته وائي خپل دلبر هغه ته نه كوي
ولي تر په لور د كړي كو نو ياند تله كوي
هغه چكستان دے رب جوړ كړے ماليا مانوله

خپلو عاشقانوله

زړه د عشق په تيغ دلته د مردناك كړه نوبيا زه
دلته مسافر ې غم د كور او كړه سنا دانه ته
هان سره توښه د نيك عمل يوسه دنيا ته ته
ولي نه ويريري مسلمان نه د مولې نه ته
هان په دي سفر كښي كورے پچ كړه له تا واته ته

اور د جهنم دے تيار شوے تا وانيا نوله

دي د دين تېكانوله

نفس د حېب په توره ته هلاك كړه نوبيا زه

تانه رب دُنیا کُنی دیره مینه دجناب غواری
 تانه ستا د اوینکو ستا کُریوان باند سیلاب غواری
 تانه به محشر کُنی ددی ژوند پوره حساب غواری
 تانه به په قبر کُنی منکر نکیر جواب غواری

راچوی په قبر کُنی گرو زونه منکرانوله

دغې بدکارانوله

مخکینی له اجله خله په واک کړه نوبیا تره

زمر شه په بازار د محبت کُنی سوډاگر شه ته

اے مسلمه روره پور معمر په دی هنر شه ته

سور په دی سورلی شه باخبر له بحر وېر شه ته

پریرده د دُنیا دا محبت بس قلندر شه ته

جوړې په عدن کُنی دی مانوے قلندرانوله

دی د رب دوستانوله

خوئی د یار په مینه مینه ناک کړه نوبیا تره

اداکه د ساقی د جام ته دلته زده گول غواری

حان که ئی د در له رواجونو خبر ول غواری

ته که اوسیدکه له خو برویانو سره تل غواری

خاوری کړه هستی خپله که حان زمر غونول غواری

جوړه دروازه د یار د در ده خاکسارانوله

داسی حوات مردانوله

حان د اسمعیل په شان خاشاک کړه نوبیا تره

په بقا پسې فنا شه د بقا په لوري درو هی
 په وفا مرد خدا شه خان را اویا سه د لوفی
 چی ترخو په داسې گرځی په دنیا کښی بی وصاله
 نا آشنا یی خان آشنا کړه نا آشنا به یی ترکوی
 یارخو وائی زر را درومه زما خواله ډیر په مینه
 چی روان تر په بل لور یی نو دایا به څنگه مو یی
 چی په اور د مینی یی زړونه سوی ته وی په دنیا کښی
 په جیبونو د سینو کښی گرځوی تشی رجرو هی
 اسعیل په زړه داغونه لرم پت ډیر په سینه کښی
 تشافی یی په کفنا زما عالم ته شو یی معلوم یی

تاچی د کلانوسره دا اغزی پیدا کړه
 تا پر عاشقان هغی خندا له په ژړا کړه
 خوښه د ژړا ده لږ ساعت له او خندا مدام
 دواړوله د دلته خو برویان په خان شیدا کړه
 ستا د عشق دی باب دا عاشقان ډیر حیران کړی دی
 ځکه په عالم کښی له عالمه تا جدا کړه
 ژوند د عاشقی د وی هر څوکه وی ځکرون پکښی
 تا د عشق په چاره ډیر ادنی عالم اعلی کړه

زۀ هم یو زخی په دی اغزویم قویا دونه کړم
 غواړمه کلان لتا مالیا مړه که د راکړه
 ډیر شکر کترایم په دا برخه استعیل مریه
 ډیر زری زری زما هډونه ستا رضا کړه
 ————— ❖ —————

چی داخل کله دیار په دروازه شوم
 دیار حسن ته حیران په ننډا مړه شوم
 یار مې ماته خو خبرې د رانرا او کړې
 په خبرو مې دیار زۀ د لیوانه شوم
 سپین رخسار ته مې زۀ گورم بی خودی کښې
 په نشه مې د شرابو مستانه شوم
 په دنیا کښې به خنک کورمه بل لور ته
 چی عادت زۀ د دلبر په میخانه شوم
 لږ ساعت له استعیل نه ووم راغله
 هډه عمر مې په در کښې نذرانه شوم
 ————— ❖ —————

خه په ماکه یمه په دریایا کښې ملغلره
 چی لوی یم پرته داسې دا زۀ دیار له دره

داسي بند يوانه ٻيم جي ٿوڻدي ٿول ٻه بند ڪيئي دے
 ٻيم ڇڪه ڏ ڏنيا ڳه ڏي رواجه ڏاڏي ڏي
 جي زڪا ڳه ڇه خبر ٻيم، نه ڏي خلق خبر له هئي
 خبر ٻيم له موجو نو ڏي ٻه مال له سهند ڏانه
 درياب ڪيئي تصوير و ته ڏاڏا ٻه مهتاب ليد ڏي شي
 پور ته پسي ٿل ته شمه ٻيمه ٻي هـ ڏانه
 ارمات هي هم دا يو ڏي ڇي و ٿل ڏي ٻه در ڪيئي
 چري به هي ڇي نه وو ڇو ڇو ٿي له بشره
 ٿوڻدي ٿي ٻه ڪري ٻه قبر هي صدق دے
 ڇڪه به هي برخه ساڻي اوڪه له ڇو ڏانه
 چيو ڏ سهند سره بلديم اسلم ڪيل
 رپه ڇو ڇڪه ڏ عقي دے ٻه ما و ٿي ره

پوري هي لمبي ٻه ٿول بدن شوي ڪه مائجي
 ياره علاهي ڏ زنگدن شوي ڪه مائجي
 واپه ڇو ڪيئي جي جانان به هي اوس راشي
 اوڻي ڪي هي له سترگو ٻه رفتن شوي ڪه مائجي
 عمر تيرومه ستا ياد و نو ڪيئي دل ڏانه
 ياتي افساني هي ٻه وطن شوي ڪه مائجي
 ستا ڪلا ٻي ڇي پسي زخي ٻه خمارستان شوم
 ويني هي توڻي ڇڪه ٻه ٻن شوي ڪه مائجي

تا چي اسٺيل سره وعدہ دَ دیدن کړي وه
 ځکه داناري ئي له دهن شوي ځکه راجي

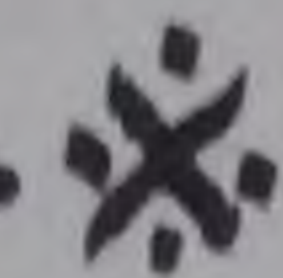
مايه ژړا د کائناتو سره نه ځوله
 ټاکه په غشو د بيلتون باند وېشتلې نه وې
 دلبر ما يه بي لتا دامينه څه ځوله
 که ستاله رويه هي دامينه پېژندلې نه وې
 ته په ژړا باند خوشحاله ئي دلبره زما
 هيڅ تر خبر نه ووم که تا راته خنډلې نه وې
 ستا په رضا زما رضاده دارا قرار کومه
 په ژوند هي څه که دد عشق په اور سينه نه وې
 ستا په دیدن پسې کچکول په غاړه گرځه زه
 داسې به نه ووم که تا راته کتلې نه وې
 ما اسٺيل که دُنيا پر مخ نه وې ستا په مينه
 دابه هي تينه وه ځکړيوان به هي شلیدلې نه وې

د نيکي په شکموخي سينه ځکه پاکه
 مخ د وې دې اړو له ادراکه

له شکموخي: ريمال

په استوځکښه د سترې لاقه نه ی
 خله د روکدي ته ده لا هغسې بی واکه
 دوباره د راتله تخته بی غم خویه
 هسې نه چې سزا درکاندې دردناکه
 د ملاح سره تزدې کینه بیرې کښې
 چې خبر د کړې ملاح له ژوند وژواکه
 په دکلو په خلاص نه شی اسمعيله
 نه د رو د تېښتې شته له دغه خاکه

د هجران په سرو لېوې تن ستې شولو دلداره
 ستا د مینې کار وبار کښې بی اسرې کړم نکماره
 کتارو د انتظار کوم په خو وار توپې توپې نره
 مدد غواړم ستا د وصل چې شم خلاص له انتظاره
 مدام وینم ستا تصویر د خپلو اوښکو په تالاب کښې
 هیر به کله زمانه شي کله بدنه جالوه داره
 د خزان یادونو یوهم لکه پانږه بیایان ته
 ستا یادونه کوم ژر پیدم زمانه نشته بله چاره
 حیران کورم ستا په لورې وایم اوس به طبیب راشي
 بی لټا کله رغیږم راڅرکند شه رب د پاره

له ستره : په بېرې کښې د څارو او د رو بیل ځای روکدي : عادت له دکل منت

يم شيدا په تا دلبره اسعيل له هغې راسي
چې يو وار د نقاب لرونکې ولس ساعت له درخساره

دا په عشق کښې ديوانه نه يم نوڅه يم
زه د شمعې پروانه نه يم نوڅه يم
په خمار کښې زه تاي وهم له خيال له
داعادت په ميخانه نه يم نوڅه يم
په نشه نشه کاته کرمه هر لور ته
په شرابو مستانه نه يم نوڅه يم
د ساقۍ په در کښې پروت يم بې حاله
د اي په در کښې نذرانه نه يم نوڅه يم
درست جهان په ماتوړ تم دي غاشقي کړو
زه بندي په جيلخانه نه يم نوڅه يم
مانه جوړ په ژوندون مړۍ د لحد د
په صدف کښې چې دانه نه يم نوڅه يم
اسعيل په زړه غليل يم يار د لاسه
چې د عشوې نشانه نه يم نوڅه يم

دریا ب کتاب غرقاب کرمه د حُسن په چپو کښې
 آفتاب مرهتاب خطاب راته کوی په اشتهار وکښې
 روان د یار په لور یېه سلگی و هم ژر پیروم
 یادومه په هر دم او په قدم صنم سلگو کښې
 غمونه مې په زړه باندې بسیار د خپل دل پردی
 سکورشوم د حضور د عشق په اور په تورو شپو کښې
 عمر تیرومه په دُنیا کښې د هجران تر کا
 کل مې په خوږ وژل زما کوی پردو کښې
 غواړم مې وصال دے طبع کار مې له پخوانه ډیر
 دے دلیل جیل د اسعیل په دې مصرعو کښې

✽

په شه زړه نال کومه ستا د یادو
 چي رالوې شي دا ونې د شمشادو
 په شرابو مې د مینې کرم پالنه
 ډیر دی چارنې پوې ایستم د لادو بادو
 که بندونه مې ډیر او تړل خپل زړه ته
 که لا هو دی زما سترگو پر عنادو
 په لمسون د غلیما نونه ستیرو و هم
 که هر خود دے راته کر دے نامرادو

اسمعیله که کرم د الله نه وے
چیچے ته شي دا نیني دی د قولا دو

اے خدایہ چي تور تم په ما جہان دے
نه پوهیږم چي چمن که بیایان دے
په لمبو کښي مي دے عمر پرستی شوم
د یار مخي مي په زړکي باند ارمات دے
د یار مخي مي شغلي کړي زه ي لوکي کرم
پس له هغي مي په یار پسې کذران دے
چي د یار د خوک یاري که دانه ي حال وي
لکه څنگه چي زما ژوند په لږزان دے
په دریاب چي د لاهو کرمه یو واري
لا تراوسه مي لاهو په دریاب ځان دے
که هر خومره مي داتن خاوري ايري شي
خپل دل بريده یادوم چي د جانان دے
سلسله د یار د عشق که ختمیږي
که هر خومره مي شي عمر د هجران دے
اسمعیل له خوشحالي کښي برخه اوکړه
دغه سوال ي له مودونه په زیات دے

پیدا کرے رب طالب دے یو مطلب یم
 داخل حکہ زک دے عشق پہ دی مکتب یم
 زک دے عشق ہنر زدہ کومہ مدام شرار یم
 لہ ازلہ دی ہنر لہ منتخب یم
 خیل مرشد ہی داہنر ماتہ را بنائی
 دی مکتب تہ زک داخل پہ دی سبب یم
 پہ ظاہر کبئی زک حنفی مذہب لہ
 پہ باطن کبئی زک دے خیل پیر پہ مذہب یم
 اسعیل کرمہ کدا دیار پہ در کبئی
 لومود و ماسی فائز پہ دی منصب یم

مسافر یم حکہ ژاہم دے یار غم را سرکہ مل دے
 بی پروا بہ خنکہ گروہم چہ دیار وطن ہی بیل دے
 لاچار می دہ غم خوری دہ خوشحالی پہ دنیا نشستہ
 دیار مینہ ہی پہ زہرہ دہ حکہ اور را باندیل دے
 زک چپو دے سندس کرم بی مجالہ حکہ چپ یم
 داسی غم زما پہ بروخہ رب لیکلے پہ ازل دے
 زک پہ داسی مخ مٹین یم چہ ثانی ہی چرتہ نشستہ
 ہر یوتاری دے زلفانو تورلہ تور و دے سنبل دے

۴۶
اسٺعيل به په دُنیا کښې چري هم او نه خنديږم
ما خوږې په زړه غځې بوا بر بنه مکمل دے

دواړه کوته په قدرت انشاء الله
په سپين مخ د پاک حضرت انشاء الله
انس و جن ئې عبادت لره پيدا کړه
هم هُنو د محبت انشاء الله
شريعت ئې په دُنیا باند حاوی کړو
طريقت او حقيقت انشاء الله
څوک چې تل په دالار د حقيقت دے
دے صاحب د معرفت انشاء الله
اسٺعيل د خپل مُرشد په درکښې ژاړم
ما د پاره دانعت انشاء الله

رب به مراکړی ستا دیدار انشاء الله
کړی لتانه به چې نراسر انشاء الله
زه لائق ستا د یارۍ نه یم خوږویه
ستال روږه به شم یاسر انشاء الله

له انشاء الله : جوړ کړه الله

خاستان کینې ستا د در په لور روان يم
 شم داخل به په کلزار اړ شاء الله
 ستا د مینې کاروبار غواړم له رب به
 شی نصیب به مې داکار اړ شاء الله
 اسمعیل به ستا طلب چری پر بند دم
 شم عشاقو کینې به شهار اړ شاء الله

پرې دینو دستور د خیر والی زه پښتون یمه
 هسی کوی لاف چې زه ماتحت د دی قانون یمه
 ستا ایا واجداد چې په کوم لورې باند تلی دي
 هغوی په دغه لاره خپل منزل ته رسیدلی دي
 نه چې په هغې ته ډیر خفه ږ په بیلتون یمه
 خالد بن ولید له یې ورکړه ووسیف الله خطاب
 خوښ وو د الله او د الله د دوست عالم جناب
 هیر د کړو بهادر نیکه په دې غم د مجنون یمه
 داسې بی پروا ولی له خاته اوله وروره شوې
 ولې مړور له خپل وطنه او د کوره شوې
 نه پوهیږم زه د ناخبر له دې مضمون یمه
 ډیر کوم غم زده ستا د دې غم چارې پښتون شه ته
 د داسې بی وفا دستور له بنده زه بیرون شه ته
 غواړم اسمعیل وفا مدام په دې کړون یمه

ستا دې حُسن مستانه کړمه دلبره
 تا عادت په مېخانه کړمه دلبره
 سپين رُخسار د لکه شمع تل بليری
 په کاته د پروانه کړمه دلبره
 په خوار د کرم ستي اونه صبريرم
 تا بندي په جيلخانه کړمه دلبره
 مخ د پت مرانه په تورو زلفونه کړي
 تا رسوا په زمانه کړمه دلبره
 په لمبو به د خان سيزمه ترمرکه
 چي د ميني ديوانه کړمه دلبره
 ستا په مینه باند پايه دنيا کښي
 حکه خوئی نره شاهانه کړمه دلبره
 اسماعيل شوم قلند مرستا په شرابو
 د خپل دم د نذرانه کړمه دلبره

لاهري لکه پرڅه د سحر د نمرختو سره
 ولي بي وفا شوې ته زما د غم ليدو سره
 خيال کوه دې لاري ته اغزي دي پرېنځي نه شي
 خیر دے زه بلديم له پخوا ماسي اغزو سره

غم خوشحالی دواړه وروړ او خور دی هېڅ پروانته
 بیه خدا رو په داسې ځکه د سلګو سره
 غمونه یې په برخه رسیدلي له ازله دی
 ژوند وی د پیرې مدام دریاکښې له چپو سره
 رب د پې وفا ما اسعیل نه کړی د سوال کوم
 عمر د زما وی د پتنګ په شان له پو سره

ستا د حسن نظامې دی په هر څه کښې
 راته جوړې نندارې دی په هر څه کښې
 پلوشې د په هر لور دی خورې کړې
 پر کیدونکې ژې زړې دی په هر څه کښې
 چې په تاباندې په کومه وړځ مټین شوم
 له هغې راته نارې دی په هر څه کښې
 په هر څه کښې د لټوم ځکه دلبره
 د وصال د اشارې دی په هر څه کښې
 اسعیل ستا په جلو ورو ورو سوزیوم
 خط وخال نرما ايرې دی په هر څه کښې

ماتہ دَھجران پہ تور و شیو کبھی ہم لیدے شی
 داسی جلوہ دار تھی پہ پرد و کبھی ہم لیدے شی
 ستا دَ پلو شو پہ لوری بدد مہ قدموتہ زک
 حسینہ دَ بیلتون پہ سر و لب و کبھی ہم لیدے شی
 داسی لاھو شوے ستا دَ مینی پہ دریا کبھی ہم
 دم پہ دم دَ غم پہ دی چپو کبھی ہم لیدے شی
 گلہ پہ اغزو دَ شوم زخمی لب مرا تہ او کور
 خلگی درتہ وہمہ پہ خلگو کبھی ہم لیدے شی
 ستا پہ محبت دَ اسلعل زمر کے قلم شول
 حکہ ی دَ غزل پہ دی مصرعو کبھی ہم لیدے شی

ہم غرقاب دَ عشق دریا کبھی ہم مجرم ہم
 ہم سرھسک اور ہم لہ شوقہ ہم نادم ہم
 ہم دیار در پسی ژاپمہ مدام نرا
 ہم بادشاہ دَ یار پہ در کبھی ہم خادم ہم
 دیر حیران یہ دَ عشق دی کار و بار تہ
 نہ خارج ہم لہ دی کارہ تہ قائم ہم
 غمزدہ دنیا کبھی اوسمہ عال
 زک خوراک اوٹھناک کومہ او صائم ہم

اسماعيل د عشق مکتب کښي سبق واييم
هم جا هل او هم طالب او هم عالم ييم

د زيبا مخ په شغلور داجهان همه روښان شه
چي خزان وو ډير زيلى تل بهار په گلستان شه
نه گل وو نه بلبل وو نه ماليار وو په دنيا کښي
اے د حق د باغ مالياره داچمن په تاودان شه
تا د زلفو په هر ول کښي ډير بندي کړه سوي زړونه
هر عاشق په خوشو وارزه ستا په سپين بشر قريان شه
د ادم دعا قبوله ستاله رويه شوه حبيب^ه
ستا د اسم په ليدلو تر نه دور همه خفگان شه
که ته نه وي خه به نه ووي له رب العالمينه
گل عالم ټي کړو پيدا چي شيدا په تا سبحان شه
ستا د در په گدايي کومه هزار هزار شکر و نه
کوم فخر په دا برخه چي صدقه هي لانا خان شه
اسماعيل به همه عرس تا د حسن صفت خوان ييم
بي لانا هي په دنيا کښي اے دلبره ژوندون گران شه

اے ساقی دَ جام ادا زده کول غواہم
 پہ نشہ کبھی دَ عشق یام تہ قتل غواہم
 اوچی شونہی می دَ جام خیشلو تہ پریرده
 تور می خہ لہ کروئی می بَ خیشل غواہم
 پہ خیل ژوند بہ تر تہ خلہ چری لرنہ کرم
 ستا پہ در کبھی ہمیشہ اوسیدل غواہم
 یمنی عقیق چشمان می ستا یاد یوی
 خیلو لیچولہ ستا زلفی سُنبل غواہم
 بی لتا می بل ارمان پہ زرگی نشہ
 ستا دَ مخ پہ شمع تل سوزیدل غواہم
 اسعیل ستا بیل تانہ زری زری کرم
 لہ ریبارہ ستا پہ مخ ستالیدل غواہم

غمونه می پہ زرگی باندِ حائے کیری نہ اہونہ شو
 مل می لہ گوکلہ دَ ہجران تاؤ دہ بادونہ شو
 لامہ دَ فلک پہ نور داخل دَ یار پہ در شو تہول
 جوہ تر دَ یار در کبھی ما دَ پارہ بیا سازونہ شو
 بیا لہ دی سازونو می پہ زرگی کبھی جوہ آہونہ شی
 داسی پہ داچارہ می زری زری ہدونہ شو

ماته تصويرونه د آشنا ښکاري دي سانسره
 ياتي له ماڅکه د دنيا تور رواجونه شو
 زه خود يادونو په صحرا کښي همزده کړم
 جوړمي د يادونو له خميره غزلونه شو
 خيرونه اسبيله داليکلي په تقديردي ستا
 پورته د بلبل پشان د خلي د اوازونه شو

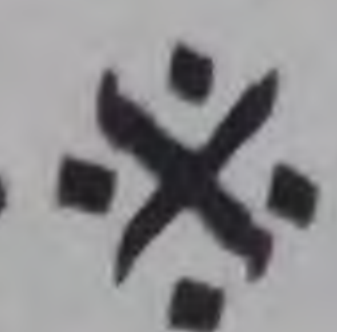

په تپوس تپوس د ستره په بازارشوم
 د يوزخس د بيلتانه په خنداوخار شوم
 ديوانه له هغې ورځي بيم دليره
 ځي مټين د په زيبا ښکلي رخسار شوم
 له سپين مخه د نقاب لرحکه خوبرويه
 ستا ديدن پسې ستې په سوراڼگار شوم
 دے کچکول زما په غاړه ستا د مينې
 ستا د در په دړ شل څکه څوکيدار شوم
 اسبيل به تا يادوم چي څو ژوندے بيم
 داسې تور لکه د سگور په انتظار شوم

په چمن کښې گرځیده کومه له ورايه
 خپل دلبر ته ژریده کومه له ورايه
 چې دلبر راته مسکا اوکړې نشه شم
 بې خودۍ کښې لږزیده کومه له ورايه
 شومه تور لکه بورا په بیایات کښې
 دخپل ځل زه بوئیده کومه له ورايه
 ارماني ديار د دمریم له پنځوانه
 په سایه ې اوسیده کومه له ورايه
 چې په غشو اسلعل له ورايه لکم
 زه به څنکه ختدیده کومه له ورايه

که څوک ټول عمر په تا پسي ژړيږي
 چرې ستا د يار ې حق نه ادا کيږي
 چې شيدا شي څوک په تا باند دلبره
 تل د مينې په اور سوزی نه صبريږي
 ستا لټون کښې څي کنار له دې دنيا نه
 د يادونو په دريا ورو ورو وېږي
 اے صندھ مدام ستا په انتظار وی
 انتظار ې بې له مرکه نه ختميږي

اسٺعيل دَ عزرائيل لاري ته ڇڪورم
چي به ڪله دغه زير ۽ په ما ڪيري

ته خزان دے نه بهار دے سور انڪار دے سر ڪلان
نه حقه یم نه خوشحال داسي ژوند ته یم حيران
په اغزوئي زخمي ڪيرم ڪلان وينم خنده رويه
په شنو پائروئي خيلي ويني اوچوم یم خندان
نه قريب یم نه بعيد یم نه ژوند یم نه مرمه
د حيرت په زولنو ڪښي هسي پروت یم ناتوان
زه د صبر يا غيبه ڪښي اميد وار یم له خدا ايه
په دي صبر هي د احوال شه چي ٿي ڪرمه بند ديوان
چي دلبر سره به ڪله ملاقي نره اسٺعيل شمس
په ديدان پس ٿي هر لور ته ڪر حوم خير ڪريوان

تن هي وریت شولو همه د بيلتون نمرته
خوب آشنا هي راله رانه غي به بيرته
د اه چتر به ترکومه په سر نيسم
له تومه به دهي له سور ۽ چرته

دَ رِیخی گریوان تارونه می بآ د یورۀ
 په لغرۀ سینہ حمہ د یار دمرستہ
 کہ توفیق یی د لید و رالہ رب مراکری
 ہمیشہ بہ یی زہ کورمہ بشرتہ
 بنہ پہ پام بدم قدمونہ پہ دالامرہ
 دیر حیران یم اسعیل د عشق ہنرتہ

زہرہ می ستا د تور و ستر کو پہ تکل دے
 داسی لیک می خدائے کرے پہ انزل دے
 لہوؤم د پہ ہر لوری دل آرامہ
 ستا لید و پس می کرے توکل دے
 لہ بل خہ بہ خنک خبر شہ دنیا کبی
 چہ د اور د بیلتانہ مرا بابا ند بل دے
 ستا یاد و نو خیر وے بیہ دمرستہ
 مالیدے پہ خو وارہ دا اجل دے
 اے دلدارہ رب د پامہ را خرکند شہ
 ماخوہے پہ زہرہ غشے مکمل دے
 بل ہیچ غم د اسعیل زہرہ باند نشتہ
 بس یو غم دے ستا د وصل چہ یی مل دے

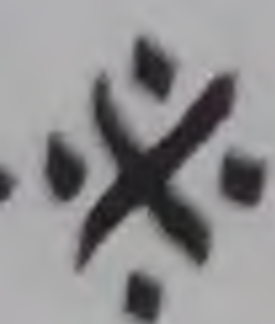

ستا د لوري چي په ما باند نظر شه
 ما هلال د په محراب اوليد اختر شه
 روژه دار ووم ستا ديدن ته له بخوانه
 زړه مي يخ ستا د سرو لمبو په کوثر شه
 بيا د ولي رانه مخ پټ په نقاب کړو
 دوباره زما زهره غوڅ په خنجر شه
 د حجاز په لوري کورم چي په راشي
 انتظار مي تاته بيا شام و سحر شه
 اسماعيل به کرم وفا چي خو ژوند یم
 ستا په مينه کښي مي زده داسي هنر شه

بس دي د چل تلل کړه بس د چل سره دي تللو کښي
 خان د کړه دي، چل دے د عمر په څنگلو کښي
 کار د دي د پاره د جناب په خوبنه ویش کړه
 ټول عمر هر امر ته قبول د دي د ویش کړه
 داسي به ترين خدمت کښي خان ته دغه ته پېش کړه
 ماله د دران امر مان ستی کړو په سيزلو کښي
 وايه مدام چي ته تانزه لکه نرگس وے
 پر مخي دکار ونه داهمه وایمه عبث وے

زړه چې د گویا د یار په یاد لکه جرس وے
 وتی د خوښ ته دی دیدنوته په سرو کلو کښې
 لاری د شوک ماس وکړه ته بند او کوره خان ته
 مینه د خوبانو په زړه یوسه کلهستان ته
 پېش ئې په ادب کړه ته نې آخر زمان ته
 الله د کړه رئیس په زمانه د الوتلو کښې
 وایم دا اشعار زه اسماعیل ښه په جورخیال
 خیال مې تصویرونه دی داراکه د پد رخیال
 داسې مې پد رله دی ورکړی د حیدرخیال
 مدام په مې خیالونه وی په مینه یادولو کښې

دا د عشق په دام بندی یم یار دلاسه
 دایې اوره چې ستی یم یار دلاسه
 زه په دام کښې د خپل یار په تکل اوسم
 خورم دا غونه خو پتی یم یار دلاسه
 همه عمر مې بندی په جیلخانه وی
 دازه د غسې قیدی یم یار دلاسه
 له خدا په تنگ خبر شبه دنیا کښې
 په ژړا چې زه عمری یم یار دلاسه
 زه په هوش نه یم همیشې بی هوشه پروت یم
 عشق د یار کښې خماري یم یار دلاسه

جي الله باند توکل د ميني کاندی
 زه هغه توکلی یم یار دلاسه
 په ٿرا جي ئي خوراڪ ٿيناک د عشق سبق وی
 دا زه هغه سبقی یم یار دلاسه
 په سبق د مینی ډیر وهل می یار که
 زه په وینورنگ ساقی یم یار دلاسه
 یار دلاسه په دریاب د عشق غرقاب یم
 زه د عشق د باب قاری یم یار دلاسه
 اسمعیل خیری ځکړیوان ګرځم په عشق کښی
 په دې برخه ډیر ماضي یم یار دلاسه

د حیرت په بیابان کښی د جبال په تماشه یم
 د دلبر ادا ته ځورم د کمال په تماشه یم
 د زیبا مخ په شغلوی زمانن همه ستي شه
 هېشه می داسې حال شه د دې حال په تماشه یم
 ځنګو سے جي څنګه ځل سره پورا کوی د مینی
 داسې یار سره مدام د قیل وقال په تماشه یم
 په خیالونو کښی غرقاب یم مړ وړ یم له دُنیا نه
 بل څه نه وینم په سترګو د خیل خیال په تماشه یم
 اسمعیل یم له پخوا راسې را ځیر د عشق په جال کښی
 نور به څه او ګرم دې جال کښی بس د جال په تماشه یم

پہ سکر و تو خیل دل بریمہ نیوے
 پہ خو و ارہ ئی پر ترہ یمہ داغلے کو مو
 د رواج پہ نقاب پت یمہ لہ خلق
 اندرون رالہ دے اور حکہ سیزے
 پہ لتون د صتم کرحم مدام ژاہر م
 د حیرت پہ سورائی سوریم چرتہ تلے
 دیار حسن مرا تہ بنکاری پہ ہر لوری
 چری داسی حسن مانہ دے لیدے
 میخانہ کنبی د یار ناست یم نبی بحالہ
 تش جامونہ خلی تہ نیسم جئل و ہلے
 کہ شراب رالہ دل برد مینی را کرہ
 لہ پخوانہ ئی زہ درتہ یم را غلے
 اسبعل د عشق د یاب ماہر استاد یم
 ماتہ دا سبق ماہر استاد بنودے

پکار کہ د زما پہ زہرہ دیار پشان وفا کرہ
 زما دہم بلبل سرہ یوٹھائے پہ دی چغا کرہ
 نا آشنا یمہ تراوسہ لا د مینی نہ جانانہ ترہ
 تا زما پہ لوری یوزرہ غوندہ بریبناتہ کرہ

داخه چي ڪيري داخو د بيلتون په تماشه يه
 حڪه د زما د حال زما په خله وينا ڪړله
 په باغ ڪښي د ڪلانو زه او سپر مه په يانرو ڪښي
 خوييا د هم ژړا زما ڪلا توت ته نسا ڪړله
 دلبر چي تاته او ويل په باغ ڪښي دې ماليار شي دے
 نوتا پخپله سيمه ڪښي د نورو هم سودا ڪړله
 رضا په دې سودا يمه يواځي په ماخه ګول
 جانانه په دې چاره د بيا ماخه خدا ڪړله
 غواړمه مدام لتا زه اسعيل دا و فـ
 اے تر ما ڪريم خدا كه تا نوره د امارا ڪړله

—*—

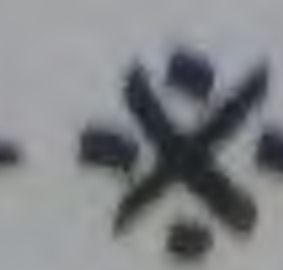
داسبق دے خومره ڪران د محبت
 وي طالب خيرې ڪريوان د محبت
 خوک چي زده ڪړه د دې باب ڪاندي ژريري
 يادوي پکښي جانان د محبت
 شپه او وړخ د محبت په غشولري
 تيروي داسي ڪذران د محبت
 هر قدم د خپل دلبر په لټون اهلي
 ڪړخوي په زړه سامان د محبت
 اسعيل د محبت په دام بندي يم
 ڪوم حڪه دا بيان د محبت

خنک خوشحاله په دُنیا شم چي می یام په دُنیا نشته
 راته بیا بیا ریام وائی دلته هغه وفانشته
 د حیرت په بیا بیان کښې د هجران په لېو سوزم
 تل ژپیریم ما د پاره یو ساعت له خدا نشته
 هر ساعت بس تصویرونه ښکلو مه د جانان زه
 د دُنیا په دې یا تر اړ کښې ماله بله سودا نشته

په نصیب می کدائی ده کوم فخر په دابرخه
 ما په شان د یار په مینه لوغړن بل کدا نشته
 مسافریم په دنیا کښی له وطنه یم پیرلری
 دیرامان د خیل وطن کرم لا درې می رضا نشته
 زړه له دایه ورکومه چې یو ورځ به رب رضا شی
 بی د خیل رب له رضانه بله چاره زمانه نشته
 زړه می هلته او زه دلته هر ساعت په ماد غم دی
 اسلعیل له په دنیا کښی له دې لویه سزا نشته

ستا په لوری به زه ولې نظر نه کړم
 هیر په چرې داستا بیکله بشر نه کړم
 چې په تا باند شیدا شوم دلبره
 هغه راسی هیڅ پروا د بل د مر نه کړم
 غلامی به ستا د در کوم تر مرکه
 همه عمر به تر بل خوا کذر نه کړم
 د پتنک پشان په حان تا باند سیرم
 بی له عشقه به زه بل یو هنر نه کړم
 چې یو وار می خیل زه تالره در کړو
 اسلعیل به دابیا چالره ورنه کړم

ستا دَ مني په لېبو ياند کسکریم
 هم ريکونه دَ صحرا هم سستدریم
 په هر لوري ستا دَ ميني سري لېبي دي
 توان ي نه لوم دلبره بې هنریم
 لاهو شو یم دَ هجر په دريا ب کښي
 بي بحاله په ارمان ستا دَ لشر یم
 سپين رخسار دِ ياد ووم هر څلکي کښي
 ديوانه کړمه ستا ميني قلندر یم
 په گريوان هي ياران ووري له چشمانو
 اسعيل دَ بيلتانه په تيغ پرهریم

څه پرکه زه ژاړم په ژړاي دَ يار څه
 يمه زه په دار په واويلا دَ نکار څه
 صدق کښي ملغلره که پرته وي په دريا کښي
 مدام که وي دريا کښي دَ دريا ي په يار څه
 په برخه له انرله چي تياره دَ شپې نصيب ده
 خوره که شي هر خومره په تياره دَ سحر څه
 اور چي څوک ستی کړي هم هغه چغې سورې که
 هر څو که ژړا کاندې په ستی بيا دَ نار څه

چلان جي شوکوي شوک په اغزوئي زخمي کيږي
 چلان ورته خندا که د چلانوپه بڼا مرغه
 بلبل که فريادونه شپه او وږخ په چکستان که
 که ډير کړي فريادونه په بلبل د ماليارغه
 کړيږي که بومام لټون کښي د چکلانو
 تور لکه د سکورشه په بومام د چکلزارغه
 پټنگ که ډير په مینه خان ستي کاندې په شمع
 د شمعې د پټنگ په دغه سوي د خسارغه
 يارچي مي خسار کړمه يو وار په خپله مینه
 کړيږم زه د يارمي اوس زما په خسارغه
 د يارمي خويان ډير دی زه يي خس هم نه ډير کښي
 اسلعي غونډلا چاره په غريب او په خوا مرغه

په بازار د محبت کښي سوداگر شه
 عندليب غونډ مدام په چغوسر شه
 بي هوده ژوند د ژوند نه دے که پوهيږي
 ناخبري له خپل ژوند نه يا خبر شه
 د سيني عظيم مکتب د دے شا کړے
 بڼا او کړه په سبق يي متور شه
 همد عمر خان مطلوب پسې طالب کړه
 په خوا واره ورپسې غوڅ په خنجر شه

دَ خیل شان نه حان خبر کړه چی ته څه ئی
 د حیوان خوږو ته پریدو ده شایه زه شه
 د ساقی نه جام د مهر مدام غواړه
 په دی مست اوسه دنیا کښی قلندر شه
 ادا زده کړه د دی جام د توش کولو
 دا تپوس له اسمعیله او کړه ور شه

عشق بس عشق زه لتا غواړم خدایه
 بل څه به زه څه کوم همه بل څه دی بی حایه
 خوښه می ژړا ده همیشه به زه ژړا کړم
 وایم ځکه داسی چی تا ویلی دی دا وایه
 خدا می هم ژړا ده په بند کښی څه خدا وی
 نوره نوره غواړم راته نوره یاره بڼایه
 عشق ئی ته پخپله ځکه برخی د عشق غواړم
 ډیر ډی په دی برخو پسې کړه د حان گدایه
 هر څو که چاله ورکړی ته دا برخی نه مریږی
 ځکه وایم بیایا د ساقی درته می بیایه
 هغه څنکه انسان دے چی لتابه مینه نه غواړی
 په شمع پتنگ چری هم ستی نه دے له ورايه
 هر څو واره ستی یم بیایه څو وار د ستی شم
 ستا مینه اسمعیل لره آفتاب دے هم ده سایه

سپين رخصسار ته چي ڍڪله په کاته شوم
 هيڅ خبر نه شوم له خانه چي بيا څه شوم
 لا تراوسه پوري ورک يمه له خانه
 داسي غوڅ ډپه خنجر د بيلتانه شوم
 د يادونو په دريا بکشي ډلا هوښم
 ستا د وصل په کنار تر کنار نه شوم
 بڼه پوهيږمه چي ورو ورو نور ډوبيرم
 په چيوکه ئي هر څومره په بڼا ته شوم
 اسلعي چي کوم ديدن لتانه غواړم
 امکان نشته بي له مرکه پوهه بڼه شوم

لکه گل چي په بلبل کوي نازونه په چمن کښي
 دادستور صنم کړي ماسره زما د زرگا وطن کښي
 سازونه مي سينه کښي د يار حسن ته غږيري
 پاتي نه شه له دې اوره خلقه ځاي زما په تن کښي
 څنگ به وايه دا حال زه چي الفاظي زما نه زده
 چي کوم زده مي دي هغه هم کړي څنگه پاتي دهن کښي
 خبر نه يم له دې چي زه په کوم وطن روان يم
 نا اشنا يمه بس کورم خپل اشنا ته په رفتن کښي

ارمان د یار د درکوم زما په چری هیرته شی
ژوند په مر حساب یم د یاد و توبه کفن کښی
اشناته له مودو راسی د سوال حکم اسعیل
چی می پری تیردی دلداره بی نوا په زندن کښی

که دیدن د دلبر غواری خیردار شه
په دنیا له هر وید و توبه حکام شه
د نیکی په کالو خان دلته ستکار کمره
خپل دلبر ته ښه صورت کښی نمودار شه
محبت د ذوالجلال کمره په هر آن کښی
له دې حایه ته د هغه باغ مالیار شه
هر قدم د په هر بډه خارستان د
په طریق د قدسیانو د کلزار شه
طریقت د حقیقت د پامره او کمره
خپل مرشد پسې د هر دم په رفتار شه
معرفت په نیک عمل دلته موندل شی
په دې فضل د الله شکر کداز شه
دا کفتار د اسعیل چری هیرته کمری
ښه یې پوهه په الفاظو د کفتار شه

کہ وائی چي زک مؤمن شوي حان خبر کره له خیل شان
 زما دغه وینا ده حان کره دلتہ بند یوان
 موندل د دلیر داسی آسان نہ دی نادانہ
 موندے شی خوچی تہ ورپسی خیری کرے کریوان
 ہسی پہ خلہ وائی چي لیدنے می جانان وے
 نہ لری پہ زہرہ کبی لبرہ مینہ د جانان
 پرہیز لہ ناره واؤ کرہ ہمیش تر روتہ دار شہ
 رایہ شی اختر لکہ اختر پس لہ رمضان
 پہ تیغ د محبت باند حلال شہ چي قبول شی
 قبول دی چي چاکرے لہ چشمان سودے بامان
 مرگ دی ولی ہیر دے احقانو دے ہیر کرے
 خلاص نہ شی لہ غمہ چي د یاد وی ہر زمان
 پائی دا دنیا دہ لہ ہر چانہ ککے پوہیری
 خاؤری کرے دی خاؤرو دیر کلوتہ د بوستان
 وینا د اسعیل ککے ہیرہ نہ کرے تہ ترمہ کہ
 روینانہ بہ شی ستا پر ہغہ عمر جاودان

✱

بیلتانہ می پہ جنان کرلو اور پوری
 بی لہ آہہ می خبری نہ زده نوری
 لہ جنان زہرہ

زده به ولي قرياد ته کوم دي غم کښي
 په تقاب چي ئي کړي پتي سترگي توري
 د بورا په خير خزان کښي هسي هر دم
 پسرل کله هي کړي بيا وني سمسوري
 کاش چي ناست وې زده مدام ديار په تنک کښي
 اند يښي به وې نرما توي نسکوري
 اسعيله ښه خبريم چي بيا راشي
 بيا به چري هم بل لوري ته نه کوري

چي په يار پسي ژپيري دا پر زير د خدا دے
 په دي چاره تر رضا شي دا قانون عجب زيا دے
 چي وي خوش دخيل دلبر شوک په ژبه مدام سروي
 چي ترموگه پوري ژاري دغه کس مرد خدا دے
 خنده رويه هسي ښکاري زړه ئي ژاري چي قبول وي
 په ظاهر که وي عالم کښي په باطن کښي تر خدا دے
 د دنيا له رواجونو ناخبر وي په دنيا کښي
 يو رواج دميني ئي زده وي په دي کس د مولا دے
 اسعيل دخيل مولا نه نور هنر دميني غواړي
 له پخوا ئي پر زده کړې دا دخيل پير په دعادے

کھ پھ یار پسی ژړا او کړې نو بڼه ده
 دا ژړا د چرې هم بی حایه بڼه ده
 هغه تخم دے ژړا چې زر غونډیږي
 داسی تخم چې هم تخم هم اوبه ده
 ملغلره ئی له هر خا خشکی جوړیږي
 په دریاب کښې ئی صدق کښې تپکا ونږه ده
 جوهری چې ئی بیرون که له دریابه
 پس له هغې د شاهانو په ولکه ده
 ملغلرې چې د جوړې شی له اوښکو
 دابه ستا وی تابه شاه کړی دای فائده ده
 بارشاهی به کړې مورام په دواړه کونه
 دې انعام لره ژړا ستا وسیله ده
 اسعیله غمزدده اوسه دنیا کښی
 غمزدو له ډیره لویه مرتبه ده

مالید لے غنجه فم دے حکه یاد می په هر دم دے
 اے خدایه مینه غم دے داینا هم ستا کرم دے
 نیم ولای په سر د دای

تل ٿڙيڙم بيابان کڻي په فراق د خيل جانان کڻي
هائي هي اوچ نشته گزيوان کڻي د تود واونکو باران کڻي
ډير خلکو کرم ناقرار

زه غوڅ شوه په خنجوږم ارماني د خيل دلبر ښم
په دې مدينه قلندر ښم سيلان د بحرو ښم
چري نه موم قرار

همه عمر به وفا کړم چي له خلقو د جدا کړم
تنها کړم دا کدا کړم تاريکونه د صحران کړم
ستا د ميني شوم يادگار

اے زما د رنج طبيبه خو پرويانو کڻي عجيبه
زما زړه لره خطيبه زما زده له عندليب
ستا ديدن پسې چغام

صبح و شام کړمه فرياد زه ډير د ميني کړم برباد زه
زړه کڻي تالوم مراد زه ښم په تاريک پانځده ياد زه
يادومه د مرخصا

د بورايه شان خزان کڻي ژوند تيرومه په ارمان کڻي
لکه ښم چي په نيران کڻي ستا د وصل چلستان کڻي
شوم زخمي په خندا وښار

ستا د زلفو په دامونو ستا د سپين مخ په يادونو
شومه سر په تور و غرونو د هجران تود و يادونو
کړو گزيوان هي تاريک تار

ستا د ميني له کبله غمزه ښم تل تر تله
خبر نه ښم له اجله چي به راشي ماله کله

دے ہم دای انتظا

ستا یہ مینہ شوم بختون زکے ژوند تیر و مہ دکرون زکے

داسی کرمہ ستا بیلتون زکے پہ دریاب د عشق درون زکے

ہم نشین بیدہ دنیا

د دنیا یہ دی با زار کینی د غم و نو کار و بار کینی

یہ تل زکے پہ خبا رکینی شومہ خاوری د عشق لا رکینی

ہم پر بیدہ پھرہ داس

اے خوب رویہ کل اندامہ خبر نہ یم لہ انجسامہ

بہترینہ دل آدمہ کورہ سیراب می زمر لہ جامہ

وایم دا لیل الزہار

نہر سپور می لتا شرمیری ستادی حسن تہ پسخیری

ہر عاشق لتا زاریری د پتنگ پہ شان سوزیری

تہ چراغ می جلوه دار

اے دلبرہ بی مجال یم ستا دیدن تہ دیر لیوال یم

ستی کرے ستا جمال یم تیر لتا لہ سرو مال یم

زکے کومہ دا اقرار

محترمہ نازنینہ کل بدنہ کل مر نکینہ

پہ حسینو کینی حسینہ ناتمامہ دہ ستا مینہ

اسمعیل بیدہ لاچار

زڪا به ستا په انتظار يمه ترمرکه
 داسې خوش په دې انکار يمه ترمرکه
 ستا په يادو مې هډوته ټول ايره شو
 خو محکم به په اقرار يمه ترمرکه
 د هيران ياد مې ايرې خورې وړې کړې
 په هر ځای به د يادگار يمه ترمرکه
 پس له مرکه به ياري راسره اوکړې
 دې وصال ته طبعه دار يمه ترمرکه
 اسماعيل مرگی ته ځکه خوشحال يېږم
 چې په عشق به د بيمار يمه ترمرکه

دامې په زړگي باند ارماني دے له پخوا راسې
 اوبه کړم ديدن کله د پيرگران دے له پخوا راسې
 زده د گلستان په طبع گرځم چې به کوم ځای دې
 ځای مې په دې طبع بيان دے له پخوا راسې
 چوې نه صبر يېږم له جانانه په دې پوهه يېږم
 تصوير زما په زړه کينې د جانان دے له پخوا راسې
 نه پريږدم دامينه که هرڅو په دې کړنکې
 ځکه دا بيان مې په زبان دے له پخوا راسې

مینه د جانان جي دلته نه کوم نوڻه به ڪرم
 زهره زما په دي باند و دان دے له پڇواراسي
 مینه جي ڇوک ته ڪري د صنم اوڻان انسان بولي
 پوهه شه په دي جي دے حيوان دے له پڇواراسي
 واؤره اسعيله جي داچاره ٿورے پرينر دي
 جوهر د دي د پاره دا جهان دے له پڇواراسي
 ————— ❖ —————

داپه عشق باندې زهره زما ڪباب شه
 روان حڪه مي له سترگونه درياب شه
 په درياب د خيلو اوڻڪو ڪڻي لا هويم
 هم نشين مي د زهره عالي جناب شه
 ڪناره په ٿر وندانه مالره نيشته
 همه عمر مي درياب ڪڻي د عشق باب شه
 دير غر و نه مي دريان ته يار ته اوڪره
 غرقاب اوسه داد يار ماته جواب شه
 محبت مي د همه عمر و وغو بنه
 هر اندام مي ستي حڪه په آفتاب شه
 یم پتي پت به ڪومه زه ترمر ڪه
 انار جو پيه مایه ٿر وند ڪڻي د تراب شه
 اسعيل د غم په تال هيشه زانگم
 مورو لها نه حڪه زما خواب شه

زه د عشق د لويه كنجه دولت مند شوم بي بها
 د هجران په خندا ويناړ كښي كرم دا چاره له پخوا
 د بيليل پشان ژړا كرم د ماليار په انتظار كښي
 اے عالمه خبر نه يم له تراوسه له خندا
 زه تكل په توكل كرم دا گوهر په دي موندكشي
 تل ريبار ماته رايناني داهتر ناز و ادا
 د ژوند و نه په هر ساعت كښي يا دومه زه دلبر خيل
 دارونر كار د كړي نصيب زما مدام كرم خدا
 زه د يار په بيلتانه كښي د رنجويه خيراوړه شوم
 توري سترگي به ئي لمانه هيري ته شي د وفا
 ملاقي مي د دلبر كړه اے زما غني خدايه
 په خاطر هم د هغه مي كړه قبوله دا دما
 اسعيل كه د يار خنك كښي و يو واري هائے موند
 بيا به چري ئي هم له خنكه خلقه دے نه و و جدا

تل فراخه تهنده اوسه په دنيا كښي
 پس له مرگه چي بيا اوسي په دنيا كښي
 دي سفر كښي هر ساعت سخاوت او كړه
 چي ښي لوړې ماتړي دركاندې عقبي كښي

بخیل نه شي بخیلی سړی توپ نه دے
 د بخیل خائے جہنم دے په جزا کښې
 دادنیا خوا امتحان لږه ده جوهره
 ښه ژغورنه د دځان کره هره سا کښې
 ښه عاقل یې د ښو بد و تمیز او کره
 غواړه فضل له خدایه په ژبا کښې
 که مسکن جنت کښې غواړې اسمعیله
 د نیکی په شناتر سور شه دې دریا کښې

زندگی طاعت کښې تیره د مولا کمره
 خوئی خصلت د نیک عمل ځان کښې پیدا کړه
 بد و چارو ته نزدې چوې هم نه شي
 ځان لاهو د خپلو اوښکو په دریا کړه
 داسفر د توکل پیرې کښې او کړه
 بل څه منه کوه مدام د رب رضا کړه
 که دوستی د رب غواړې نو ذاکر شه
 صبح و شام د ذاکرانو ملگرتیا کړه
 مدام اوسه آرزو مند د رب د فضل
 دې انعام لره له خلقو ځان جدا کړه

له ساقی نه تل شراب د مینې غواړمه
 همه عمر په دنیا کښې دا چکا کړه
 که په خان د د عدن اوسیدو سودوښی
 په دې مینه سرتاپا په خان زیبا کړه
 مرتبه په عاجزۍ یاند موند ښی
 خپل کومل له تکبره ښه صفا کړه
 د آشنا په لوری درومه بل خوا مه زه
 نور کارونه دی عبث واروته شا کړه
 گلستان لره چې څی له دې خبر شه
 خاړستان کښې څی ورومې ته زده ادا کړه
 اسبیله د کل رخ جانان د پاره
 په خو وارد عشق په لار کښې خان فدا کړه

ماسره دلدار دے څه پروا د چالرم
 زړه څی پر سنگار دے، دے کویا په ترنم
 له هیبته څی زړه پر یوزی، کړی جانان څی زمرالپوته
 ورومې څی زار کړی له سپین مخه بیا د زلفوله هر خم
 داسې مینه څی نصیب ده داسې نوره مینه غواړم
 داسې سوال کوم جانان ته په هر دم او په قدم
 چې ریا رموشی تر منځه نوره مینه موسیواشی
 ډیر خوشحال په دې کاریم هم به کړم تر مرکه غم

تورو ستر چکو ته ئي جي کورم دَ حيا نه کته نه شَم
 نه ثاني ئي په عَرَب شته نه عالمه په عَجَم
 زه ئي وينم لکه شمع چي وي بله په سپرده کيني
 په وصال کيني ئي دے وصال ته جور پيا حکه مائِم
 اسلعيه دير ناتوان شوم د يار مينه بي بها ده
 خبر نه يم چي ترکومه به داغوانه داسي خورم

دلبره د وفا په لامره تر کوم وفا پسي
 وينن يم له خوابه په دنيا کشي په عقي پسي
 نه يم بي تنگه تل به تنگ کومه تاباند
 يم د پيتنگ په شان زه ستا د مخ رت پسي
 حان به په تاسيزمه ادا د ميني زده زما
 نوره زده کول غواړمه هر څه ادا پسي
 ويني هي د ميني نمرته او چي بيان کيني شوي
 راشه ديدان را کړه دا هي حال شه ستا رضا پسي
 پريښي دا دنيا ده ستا په مينه له پخوانه ما
 چري به ستون نه شم ستا له دره په دنيا پسي
 خير په مات کچکول کيني لئا غواړمه که راد کړو
 در په در زه ستا در پسي هر څه په تا پسي
 تاته په ناروشوم بي مجاله حکه غل يم
 بس دے ديوانه شوم اسلعيه ستا په ښکلا پسي

عبادت دَ محبت دریا ب کبئی او کړه
 عاجزی دَ شترگو لوئی سیلاب کبئی او کړه
 دَ ریا له خیری حآن په توبه پاک کړه
 حاضرې تل دَ مولا جناب کبئی او کړه
 دَ زیبا نکام دَ حکم په تعمیل کبئی
 هره چاره دَ دَ غشقی آفتاب کبئی او کړه
 چې شیطان درته لمسون دَ بدو کاندې
 ته نیکي دَ دې لمسون جواب کبئی او کړه
 لږ ساعت له ئې راغله بیا به در و مې
 دا استوگنه ته دَ حآن حساب کبئی او کړه
 دَ جانان دَ بیلته دې بیایان کبئی
 غم دَ وصل دَ خیل زړه کتاب کبئی او کړه
 اسعیه چې دَ مینې کار و بار کړی
 له عالمه ئې ته پت نقاب کبئی او کړه

په مقراض دَ غم زړه خیل غسومه
 ته پوهیږم چې به دا کوم تر کومه
 دَ جانان نقاب مې سنډونه نیولې
 له رخساره ئې ورو ورو لږې کومه

یونقاب چي ترکوم لوي بل شو کنداشي
 داسي عمر په دي غم کيني تيرومه
 په نصيب مي ډير غمو نه دي خدايه
 خيلي اوسنکي به تر کومه اوچومه
 کوم دا چاره د هجران په نگرانۍ کيني
 د يار درته په دي لار معلومومه
 ملغلري مي د يار د در دي موندای
 سپين بشر به ئي زه خنکه هيرومه
 د فرقت په غشو لکم خکه ژانده
 توري سترگي ئي ژبا کيني يادومه
 اسعيل په کتارو توتب توتب شه
 اوس ئي غوښي نذرانه کيني ورتومه

غوڅ په تيغ د بيلتانه شه که د وصل طلبگار ئي
 خان ستي کړه په دي اور کيني که د ميني دعوه دار ئي
 د برونځ رنډ د پاره اور د ميني په خان بل کړه
 داسي لاه نه شي تيروته چي رتراه بيا لا چار ئي
 ښه په پام ږده قدمونه په تحقيق دخيل جانان کيني
 په دقيق نظر کاته کړه خارستان کيني په رفتار ئي
 اراده د باغستان اوکړه روان شه له دني سرا ئي
 اړه مه کوه چي هلته بيا د يار د باغ ماليار ئي

په تلاش کښي د ځان اوزه ورک له ځانه ي په ځان کښي
 که د ځان اوموند خبر شه پته پيوست ځان کښي ديار ي
 اسعيله ځان مونده کړه د جانان ديدن د ياره
 دادولت دے ستا په ځان کښي که دا ونه مونده خوا ي

نه ژوند ي يمه نه مرم د عشق درياب کښي
 يوه پنځه ي په زمين بله رکاب کښي
 له زمينه به کرم بله هله پورته
 عزرائيل چي راته او والي خطاب کښي
 انتظار کرم د پيشوا قدم بوسئ ته
 کرم تظهير د ځان د اوښکوپه تالاب کښي
 په خپل زړه کښي زه تصنيف د دلبر لولم
 داي ليکله دے زما د عشق په باب کښي
 د هر حرف په کتابت باند ما سيزي
 خبرته يم چي نورڅه ليکي کتاب کښي
 دې کاتب زما په ژبه ځان کوي کړو
 چري نشته داوينا زما په باب کښي
 اسعيل يمه حيران دي امتحانات ته
 څه به وايي متحن ته په جواب کښي

آتش زن راله اور پوري ڪرو سينه ڪٽي
 سروليول هئي زڪ ور ڪرمه ولڪه ڪٽي
 دآهونو هديه چي هئي ماله مرا ڪره
 شوم ڪذار د آتش زن په در واره ڪٽي
 له هيته هئي تن ربي دير ويريم
 بنديوان هئي ڪرم د ميني جيلخانه ڪٽي
 له اتر له هئي د زړه نول دے په برخه
 يادوم صنم د غم په ترانه ڪٽي
 جانان غشي وروي زما په لوري
 يم اخسته پ له پخوا په نشانه ڪٽي
 اساعيل چي خنڪ زخمی دے په دي غشو
 هيڻوڪ نشته په د ا شان دي زمانه ڪٽي

چي د حب دليندي بريد اوشه په ما
 د آه ڪور شولو په زهر ڪٽي جوړ زما
 چي له فنه في ماوحي هئي په پورته
 نور راوليڙي دي ڪورته له سما
 له دي ڪاره به زڪ خنڪه اونر ڪاريم
 چي ملگري د هر آه ده هره سا

دَغفلت له خوابه دوئي یم بیدار کرے
مقرر ده بیداری له دا غنډا

دَقاصد په انتظار یم خه به وائی
چی خه اوائی نور غم می ش سوا
دُلفت مکتب می جور دے په گوگل کښی
پکښی وایه سبق نزه له پخوا

له همه وچارو کران د عشق سبق دے
په خو واره کرمه دی چا هرې فنا
فن د عشق به زده کوم چی خو ژوند یم
که هر خو کرم فریادونه واویلا

اسعیل دیر کارنده شوم په دا چاره
کارنده پسې می کړې اقتداء

چی د چا په لیچو کیوچی توری زلفی د جانان
هغه دم به شی مدام له هر یو تار ته دیر چین
د یار زلفی دی خوشبویه مشک عنبر لری له هایه
داستکار ور له پخپله خوښه کړے دے سبحان

رب د خان او د عالم مینی د پاره یار سنگار کړو
بیای د یار په خله عالم ته د دی کار او کړو فرمان
چی خوک مینه د جانان کړی دغه مینه د مولا ده
دی لازم او ملزوم دواړه د عشق کار کښی دی یکسان

دَ بَنکلا ثانی ئی نشته په اطرافو د کونین کښی
 دابنکلا د دځه نصیب ده دابنکلا ده درصان
 له صفته ئی لا چاره گل عالم دے اسمعیله
 ته به خه په ماته خله کوی داصفت دیا ربیان

زه د عشق د لویه کاره اوزکارنه یم
 د ناصح بیات ته ځکه تیار نه یم
 ما جانان سنگار وی په خپلو لاسو
 له بل خه نه زه په دی خبردار نه یم
 په سنگار جانان له برمه یم پری ایسته
 تش په نوم ئی د یار ئی طلبکار نه یم
 له زیبا مخه ئی مخ جار ایسته نه شرم
 بی له عشقه په دنیا د هیڅ کار نه یم
 د اُفت په غشو لکم د یار څنگ ته
 له دی وځی د یار څنگ کښی قرار نه یم
 چي په کله قرار او مومم عالمه
 له تراوسه زه بی غمه میخوار نه یم
 اسمعیل به د وفا په لاره درومم
 زه راغلی په دنیا جفا کار نه یم

دَ ابروان لے لیتدہ ئی ماتہ دہ مارینکلی
 نہ ورتلے شمع نہ تترتے شہہ داوولی
 چي غبر اوکری وائی نالندہ شہہ قدم واخلم
 پہ نصیب ہی داسی چا سرہ دَ لیکلی
 دَ هر غبر سرہ کذار سم پہ ما اوکری
 هر کذار تہ ئی سینہ دہ ما نیولی
 لہ نیاتوئے راتہ جوہ زہر قاتل شوہ
 دَ ہجران خاما رہی غوہی اوخوہی
 افرین پہ ما جانان وائی دی حال کبھی
 داسی مینہ ہی پہ برخہ رسیدنی
 اسعیل مدام مرہم دَ وصل غواہم
 کومہ ورج بہ وی طیب مالہ تہا کلی

کورہ آگاہ ہی تہ خدایہ چي خہ اولیکم ستا شان کبھی
 بی لتا لیکلے نہ شمع رہنما ہی شہہ هر ان کبھی
 تہ ئی مینہ تہ ئی علم دوارہ مالہ دلستہ را کورہ
 تہ ئی حسن لتا غواہم دیر زینت پہ دوجہان کبھی

اٺس اوچن ۽ پيدا ڪري تعارف له ٻه دنيا دي
 هر عارف له ۽ شڪست حائي جو رکرو تا دهغه خان کڻي
 ۽ ژوندون ٻه هر ساعت کڻي ٻه هير نه ڪرم تا خدايه
 و طاقت راله پيدا ڪري ته ٻه ڏيک او ٻه زيارت کڻي
 ماعدن کڻي خوبرويانو سره يوحنا ڪري ڪريمه
 ڪرم واسوال درته اٽي مريه ٻه دي خوشي بيان کڻي
 ۽ حساب ٻه ورج خدايه د اُميد لرم لتانه
 جي ٻه ماکري بي حسابو کڻي ته شهر ٻه لوي ميدان کڻي
 اسماعيل ٻه ارزومند سنا ڏي دارته ٻه نصيب ڪري
 بل ارمان ٻه ڏيک نشته ٻه مدام ٻه دي ارمان کڻي

✽

چي ٻه خواته رانزد ٻه شولو بنا غلے
 داسي حسن ما ڏچا ته ووليد لے
 توري زلفي چي ٻه لرخري له رخصتاره
 هغه دم ٻه پير ڏيک دے خيل بائي لے
 محترم چي شه روان زما له خواته
 ٻه ماکور شه ٻه ژوندون د خاورو ٻه
 د آقا ديدن ته خاورو کڻي لغير م
 لا تراوسه تر قاصد نه دے راغله
 ڏفرقت ٻه تورو هر ساعت ژوبليوم
 پرهرونه ٻه دي ٻه شم شمار لے

دَ هجران په تورو شيو کښي خلا غواړم
 بيا په کله رانما شي هغه ښکله
 پام لرونه ئې کومه زه د لاري
 دې بېلا د انتظار بيه خوږه
 تسلي زړه له ورکوم چي اوس په راشي
 چري نه شه له ژبا نه په دې غل
 دا يقين لرم چي رايه شي خو کله
 هغه تن هي دې سکرو تو دے دا غل
 محبت عجيبه اور دے ليدے نه شي
 که هر خو پر روح او تن وي سونريدے
 ټول بدن اخلي پخپله احاطه کښي
 دغه اورې په زړگي وي لگيدے
 اسعيل به هم له اوره سره يار له
 که يو واري ئې زه حان ته وے بلے

ته هي نگره بان شه اے زما کريم خدايه
 دروهم د صنم په لوريم ستا د درگدایه
 ستا د جانان مینه هي په زړه کښي ده خبرې ته
 تاراله پخپله دا را کړې ده اکبر ته
 پخپله له هر چانه ډير شيدا په ناز پرورې ته

له خلا رنرا

حُکھ دی ھمہ وارو عشاقو لہ رھبرئی ستہ
 غوارمہ لتانہ نورہ مینہ راتہ بنایہ
 مینی زک لتانہ مینہ غوارم بل شہ نہ غوارم
 ستا پھ مینہ ستا د مینی بام تہ زک بناتہ غوارم
 مدام زک لہ دی بامہ د جانان مخ تہ کاتہ غوارم
 چپ دانه غوارم ربہ پھ دتیا کبھی پھ نور شہ غوارم
 د مینی پھ آفتاب کبھی لہوم د مینی ساییہ
 ما د خیل جانان سرہ یوٹھائے کرہ پھ عدن کبھی تہ
 ما د دہ پھ لوری بنہ قائم لورہ رفتن کبھی تہ
 مالہ ئی دیدن راکرہ پھ وخت د زنگدن کبھی تہ
 مخ رالہ پت نہ کرہ بی دیدنہ پھ کفن کبھی تہ
 ما د دہ پھ مینہ دیرستی کرہ سرتا پاییہ
 تا پھ گل عالم کبھی پیدا کرے بہترین دے دیر
 حُکھ پھ ھمہ وارو خوبانو کبھی نازبین دے دیر
 دے د عاشقانو سوو زرو تولہ تسکین دے دیر
 حُکھ د ستائے رحمت اللعالمین دے دیر
 راغلے دی دنیا تہ دے نبیؐ لہ ھفہ حایہ
 تا ورلہ پھ سرتاج د لولاک ایسے عظیم دے
 تا د خیل معشوق کرے پخبلہ دیر تکریم دے
 نورئی پیدا کرے تالہ ھر شہ نہ قدیم دے
 بیا د رالیکلے پھ دنیا باد نسیم دے
 کریم بہ دیدنوتہ اسمعیل ترشولہ وراپہ

لوئي جا ڪيرو هي شتہ ۽ ٻه برخه ڏوفا
 راعطا ڪرو ۽ ٻه انعام ڪشي خيل مولی
 زکاءُ ئي نيشن ڪرم بيا ٻه شتہ شمع جي وفا ڪرم
 داوفا ده هم فنا او هم بقا
 نوم نشان ڏسري ورک ڪري بيا ئي پيدا ڪري
 لکه تخم جي زرغن شئي بيشر بهار
 افساني ئي خلق وائي ۽ ٻه دنيا ڪشي
 جي خوڻي وي ڏعشق توري پ بلا
 وي عادت ۽ ميخانه ڏييار ڏحسن
 دايشه ئي ڪري له خلقونه جدا
 له چشمانوئي لبڪري جي ڏاوبنڪو
 وي ترموگه پوري ڊوب ۽ ڊي دريا
 ارمان ڏتورو ستر ڪو ڏليدو وي
 ۽ ڏيدن پسي ئي ڪري ۽ صحرا
 ڏهجران ۽ ۽ ارغنداب ۽ ڪشي تل اوسيري
 ارغوان له مريه غواڙي ۽ شرا
 ڏموجونو له سپيرو سره منڇ وي
 هر عاشق وي ۽ ڊي حال ڪشي يک تنهه
 اڻ مريبار ڏييار ته وايه جي زير راشي
 شومه دل ڏبيلتانه ۽ آسي
 ۽ ارغنداب ۽ يودرياب ۽ (قندهار) ۽ ارغوان ۽ ڏيوکل نوم ڏي ۽ آسي ۽ ژرند

دَ یارِ درته چي دَرون خوپوري نه یم
اسمعیل به یم ترهتی په غوغا

لاس فراخی د سکرو تو انبار را کرو
په سینه کښي ئي راله خائے جوړ د غوغا کرو
د ارمان خلی ته ناست یمه په خات کښي
زما لاش ئي دفن ما کښي په بیدیا کرو
همه عمر د خپل خان په تماشه شوم
نور عالم ئي هم زما په تماشا کرو
سپین بشر ئي د آفتاب په شان را اوښود
په وریځ د بیلته ئي بیا فنا کرو
نرګسي سترګي چي ئي مړې را واړولي
هغه دم ئي زما زړه لباته غلا کرو
تش کوکل وریسي ګرځمه هر لور ته
که ئي خان ماته پخپله مانا کرو
تور و زلفو ئي د خیال تالې وهلي
اسمعیل ئي په هر وټل تالا والا کرو

دَ ژوندون په هر ساعت کښې د غمونو سره مخ یم
 زه د عشق په لوی دریا ب کښې د موجونو سره مخ یم
 د جانان دیدن د پامه د امید بیرې کښې ناست یم
 قرار نه مومم د هجر د یادونو سره مخ یم
 د یار مینې په دنیا کښې له هر کاره یکه ویته
 شپه او ورځ د یار په یادو فریادونو سره مخ یم
 بیل تانه سره چې مخ یم خوشحالی به څنگه او کرم
 زه د خپلو تودو اوښکو سیلابونو سره مخ یم
 اور د مینې مې څوکل کښې تل بلیزې پرستی شوم
 د اور رویه یار د لاسه د اورونو سره مخ یم
 مینه اور نه دے نوڅه دی هر عاشق په دې گواه دے
 اسعیل ځکه مدام له دې ویرونو سره مخ یم

د خواکې له خبرې پټې څرځوم زړه کښې
 زه مدام دا شعې ځان ته بلوم زړه کښې
 په یادونو د خوبام تن ورا تیرې
 دې مهلمان له خپلې غوښې ورکوم زړه کښې

ما د زړه په فرش جانان ته خورکړې
 هر ساعت پریځل جانان زه ازروم زړه کښې
 همد عمر مې د عشق خوږ کښې تیریدی
 له خولو نه ځان په صبر او چوم تر ډکه کښې
 بې له عشقه عظیم غم په دنیا نشته
 له دې غمه شې ما نړۍ و دانوم زړه کښې
 نوره غوښته د دې غم کوم له خدایه
 داسې بیا بیا خپله ځان قربانوم زړه کښې
 د دلبر عکس مې د زړه آئین کښې ښکاری
 دغه عکس مې صبح و شام زه ښکوم زړه کښې
 په ژړا ژړا د یار دیدن د پامه
 د ریا پر په وینا ځان ښکاروم زړه کښې
 اسماعیل د عشق دستور له بومه پرې ایستم
 سره کلونه خپل جانان له ټولوم زړه کښې

خړی غرونه د خیر مې دی په زړه کښې
 شهنشا هکله په ژبه د پښتویم
 زه تصویر د خپل وطن وینم هر څه کښې
 دیر مټین د پاکستان په سرحدویم
 د بیرغ په رپا مې زړه زما رپیږی
 پائنده مې د بیرغ په رپیدویم

خرم ريگونه به ئي به سروكلو ورنه كرم
 زه عادت د ريگستان په ميكدويم
 جي له ستره كوي رودونه سمندر ته
 سيلانه زه د وطن د هسكو غرويم
 ټول سيندونه چي ئي ټټكه دي يوشوي
 ارماني داسي د قام د يوكيدويم
 مسلمان خوهمه يوقام دے بيل نه دي
 غمزده د مسلمان په بيليدويم
 د غليم لاري څارل د ولي پريښوځ
 په دي چاره د مدام زه په سلكويم
 اسلعيل به خپل وطن چري هيرنه كرم
 د پټنگ په شان عادت په سرولبويم

بيد يانے شوم ستا د ميني په غمونو
 سري اixe په يالين دے د يادونو
 ستا رخسار هي په زړه نقش دے ورته گورم
 پچا ونړه په خان خورومه د آهونو
 د فرقت يادونو يورم ستاله څنگه
 درته ستره شومه ډير په آوازونو
 د عشق بريخ هي راوچيت دے له سيني نه
 بي بحاله كرم صممه فر يادونو

اقتابی یم ستا د مینی په دنیا کینی
 سورے غوارمه زه ستا د دیدانونو
 په مدفن د عاشقی کینی زه مدفون یم
 دیر زپلے یم د هجر طوفانونو
 اسلعل ته د غم دق مدام غیری
 خشک خبر شی د دنیا له رواجونو

لور په لور کړم دلیر پسی زحمت کینی
 داسې چاره ده رایسینه محبت کینی
 زه د حسن په دریاب کینی مستغرق یم
 د سزائی راتنه اورلی عدالت کینی
 ته وئیلے شم نه اوږمه ته تلے شم
 داسې حال ې شه د مینی په قیامت کینی
 د جانان خیار و سترگو دیوانه کړم
 مالیدی دی د سترگی حقیقت کینی
 یم سپارے ې د غمونو لوی بحر ته
 دا بهیری د جانان په سلطنت کینی
 ملغلری پکینی موسم د یار در له
 دی پرتی په صد فونو د فرقت کینی
 د زه کور ترته په ورو ورو د کومه
 خپل دلبر لره ې بدمه حفاظت کینی

په دُنیا د جانان مینه لوی دولت دے
 راعطای کړو د مینې مشقت کښې
 اسماعیل په کدایي کښې شاهجهان شوم
 د اکدا کرم په بانزار د طریقت کښې

صبح و شام خورمه سپېرې د هجران زه
 عادت حکه یم د اوبکو د باران تره
 په گریوان مې اوبنکې درو مې د یار درته
 پکښې وینم د یار مې پسي ارامان زه
 تحیر په ولې نه کړمه دې حال کښې
 چې اوسیروم د حیرت په بیابان تره
 د الفت په زولنو یم کلک تره
 د یادونو په وطن کښې خپل جانان زه
 د قربت په امید ژوند زما تیریدنی
 پیش قدمی کړمه په لور د عالیشان تره
 د تعظیم ادا مې ورو ورو زده کومه
 یم فائز په دامنصب په خاړستان زه
 د اخلاص کوشش رنځور کړمه دې فن کښې
 وروغ به نه شم له دې رنځه په جرفان زه
 د یار غم کښې ډیر دهشت یېه اخسته
 په دیدن پسي مې گرځېد پریشان زه

قیام کاه د بیلتانہ کینی تل اوسیرم
 سگوتت به ٹنک کوم د اطمینان زہ
 اسبعل لہ خیل شبایہ خبرتہ یم
 دیر زیلے یم د مینی دی طوفان زہ

کرمہ تراہ لہ بیلتانہ ہم ہی آشنا دے
 وایہ زغابت لہ خیلہ سوری کپے چا دے
 چي د تیخ لامرہ رنیشته لہ بلا نہ
 بس ورطہ غارہ پہ غارہ چل ئی دا دے
 د جانان دیدن لہ تلہ تھہ اسان نہ دی
 ہر عاشق ورومبہ خورے دی بلا دے
 د یار سترکولہ رانجہ سغہ حوان مردے
 چي اورہ د بیلتانہ پہ اسیا دے
 چي شوک ترخ د بیلتانہ د لوری کاندی
 مدعی بیا دے د بلی مدعا دے
 دا دنیا دہ پیدا شوی بیلتانہ لہ
 دی تشویش کنی تفتیش تالرہ اولی دے
 دی خواہش لرہ لہ خیل خواہشہ دورشہ
 فکر اوکرہ چي کوم تالرہ زیبا دے
 قناعت د بیلتانہ پہ تشریح کاندم
 نامعلومہ تل انجام د دی دریا دے

اسمعیل له بیل تانه نه خلا صے نیشته
 دای لیکلے په انزل ده له پخوا دے
 ✱

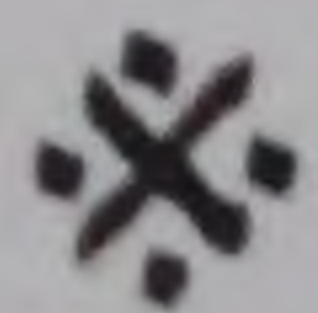

په دوستی د کمینو په کینه شی
 خان ساته له کمینو چی خائسته شی
 د حیا په خادریت د خان آشنا کره
 چی دے تاله اوته ده له آئینه شی
 د حسد کور کینی خرقاؤ د مینی او کره
 چی له دغه گرد غباره پاکیزه شی
 له مکار و خلقو دور اوسه د تیا کینی
 چی په خله د هر وگړی ترانه شی
 بته دریافت د خان گوه له نیکو خلقو
 په دا چاره به پخپله خان موندنه شی
 په دربار د نیکو کار و کینی خادم شه
 چی مخدوم دلته د دوئی په وسیله شی
 د بنمنی توره له خاڼه سره مه کره
 نور به تور لکه د تیغنی په سینته شی
 شکسته خان به د ورور غرمت شی درومه
 که یو واری ته عادت په میخانه شی
 اسمعیل په دی شرابو مستانه م
 مدام خنه چی په دی ته هم مستانه شی

چي ديار په تورو زلفو بتدایوان شوم
 د سيني په مزكه خان لره دهقان شوم
 ټول دېكوكل هي خپل د عشق په يوه واړو
 د خان تخم زه پخپله د خپل خان شوم
 له چشما توپر د اوبكو ياران وورې
 زه عادي د خپلو اوبكو د يارات شوم
 زړ غنيرم په هله چي جانان راشي
 هسي خاوري په هجران د خپل جانان شوم
 زه په خان كښي حكه شپه او ورځ خان كورم
 چي پخپله يم آئين خان ته حيران شوم
 خپل دلبر هم پكښي وينم له ورايه
 په خپل څنگ كښي به ي وينم كه روان شوم
 اسلعيك به تل مدم يده ديار خپل
 صفت خوان ي مدام حكه په لسان شوم

چي پايبال ترڅو د حسن په توان نه شي
 تر هغي به ته په غيږ د جانان نه شي
 د دلبر تصوير د زړه په تاخ كښي كيږده
 ورته كوره تر غافله يوآن نه شي

سلطنت که دَ کوئین حان لره غواری
 بی له عشقه به ته چری سلطان نه شی
 فتحیاب به خیل دلبر تا خنکه بولی
 پرهری چی په تلوار د هجران نه شی
 هر پرهر باند به پهی بدی د صبر
 بی له صبره به مالیار د بوستان نه شی
 چی لطف غواری تل د فکر په تال خانکه
 بهار کوم دے چی خیر له خزان نه شی
 چی د عشق په اور د حان سیز نه وی
 اسمعیکه هیچ خبر به له حان نه شی

په خوبانو کینی دلدار زما اعظم دے
 د بناست ثانی ئی نیشته غنچه قم دے
 د لولاک تاج ئی په سر ذوالجلال یخ
 پیدا کړه رب له هر چا مقدم دے
 په ظاهر کینی ئی آدم نیکه بیله شی
 په یاطن کینی دے ابا د دی آدم دے
 کل نبیانو ئی وو دیدار له ربه غوښته
 مقتدی د هبه وارو محترم دے
 ابتداء د عالم شوی ده له دکه نه
 دے رحمت حکه د پاره د عالم دے

دیر شیدا په دکه له هر چا ذوالجلال دے
 لا مکان کینی حکه دکه سره منضم دے
 اسمعیل د دکه د درغلام غوارم
 دی مخدوم پسی مدام په ماماتم دے

په اتش می زړه اتش تش په لید و شه
 په تول تن می په ورو ورو په خورید و شه
 دیر ناتوان د بیل تانه دی تشدد کرم
 همه عمر می په دی د کپی و شه
 کارنده شوم سر و لبو کینی سر و لبو له
 کارنده نه اور په ما په زیادتید و شه
 هم پر سوزم هم می غوارمه حیران یم
 د تسخیر سور په ما په لوئید و شه
 هر که زه مدام وایم دی اور ته
 د آه چتر می په سر په سوزید و شه
 د یاد و نو په پوکو می دیر کبری کرو
 حکه ماته خیل زړه په ژرید و شه
 په دیر غم د اسمعیل او بنکی شوی اوچی
 په دریاب کینی د غم نور په د وید و شه

چي له اوښكو مي د اوښكو درياب جوړشه
 پس له هغي مي له زړه نه كتاب جوړشه
 مدام لولم دا كتاب په دي درياب كښي
 عداوت خكه زما او د خواب جوړشه
 پكښي لولم تل يادونه د جانان زړه
 له ډير خوږه د يادونو رباب جوړشه
 ترتم زما سينه همه قبضه كره
 پكښي كور زما د ښكلي جناب جوړشه
 همنشين سره په قيل وقال كښي مست يم
 قيل وقال زما د مينې په باب جوړشه
 په خيرو د آشنا به خنكه مور شوم
 چي په زړه مي لوږي مركز د خطاب جوړشه
 د خواب د حسن نمر باند وړتيروم
 په دي نمر نر ماله تنه كباب جوړشه
 اسعيل د يار په غم دنيا كښي خوښ يم
 غم سبب ماله دهغه شباب جوړشه

✱

چي بندي مي زړه دليره ستا په دام شه
 د حيرت په بيان كښي مي قيام شه

ستا د زلفو په خنک کښې یم ورک شوی
 په ریا مې ډیر له ویرې هراڼدام شه
 د هجران د شیرخانو سره مخ یم
 ستا په مینه کښې زما دغه انجام شه
 ستا د لورې په ما وورې له مژگانو
 تیرو غشو سره ژوند زما مدام شه
 د زخونو تاب مې نشته نور په ځان کښې
 بې تابی کښې مې هم ستا په لور اقدام شه
 پټنک چرې له چراغ نه چا راوځي
 په خو واره که ستې یم دا مې کام شه
 اسبعل ستا د رخصت لېو سوخته کړم
 ستا له رویه ستا لېو زما انعام شه

چې کډار په تا ترین کښې د هجران شوم
 ورک په دې زه له عالمه په جهان شوم
 زه جانان جانان نارې مدام وهمه
 تالانې د سرو مال په خپل جانان شوم
 تا ترین کښې مې تالاب د اوښکو جوړ کړه
 ډیر حیران پکښې تصویر ته د خپل ځان شوم
 اژدها د بیلته یم په خله کړه
 د یار غم کښې ښکته لعل د بد خشان شوم

دَ یار دهرته به هی خله کبني ورو ورو یوسی
 ترهغني به هی زوری په داسی شان شوم
 دا استوگنه هی په برخه ده پوهییرم
 همیشه پکبني د سپین مخ په ارمان شوم
 د ناصح له نصیحته خپله دور شوم
 هی د یار په تور و زلفو بند یوان شوم
 بی له مرگه هی ضامن د خلاصی نشته
 دی ضامن ته انتظار کبني په لړنران شوم
 جوهری له به هی مفت ورکړی دالی کبني
 هغه وخت ته له پخوا په هائ سوران شوم
 اسعیل خونه ژوندی یبه ته مرمه
 زه خپل خان لره د مینی لوی برهان شوم

د حیرت په تباشه کرم قدر من زه
 کرم بهرئی د دنیا له انجمن تره
 په وطن کبني له وطنه بهر اوسم
 جوړومه انجمن د بل وطن تره
 له اغیاروئی پهرم ترون کومه
 کرانی چاری کرمه دیر فکر من تره
 د سلطان د سلطنت په نوکری کبني
 لوی فتکار شومه د عشق په دی فن تره

په فیشن د کدایي کښي بادشاهي کړم
 دې کدایته بیه ویر ارزوم تره
 قدر دان راته دا چل د کدای شالي
 زخي کيرم په اغزو د چمن تره
 دا زخمونه هي پنهان دي ليدے ته شي
 هم پنهان کړم له خلقو غږن تره
 زما زړه باندې تصنيف غنچه قم ليکي
 په تصنيف شومه نافه د ختن تره
 عنقريب ده اسعيل به ملاقي شم
 له واکمن سره به شمه واکمن تره

نابلدي له الفته خان بلد کړه
 په دې پاک له سيني خيره د حسد کړه
 د سيني په لوح به تاله ليکل اوکړي
 خان د ميني له مکتبه مستند کړه
 مدرّس شه تل د ميني په مکتب کښي
 بي له دې نه نور کارونه هره رد کړه
 ستا زبان به شي قلم زړونو د پاره
 ليک په زړونو د عالم احد احد کړه
 د عظمت دستار به تاله په سر کيږدي
 هر ساعت کښي پيروي د محمد کړه

اسمعیل په حکفتکو د یار مشغول هم
میکده کښتی د یار تنگ ته زه پیتوار شوم

ما به په یار پسي خدایه دا ژرانه کړله
تاکه د یار سره په ماباند وفاته کړله
زه ناخبرومه له مینې تاخیر کړم له دې
که د راښودنه وې دامینه به ماته کړله
د ژوندانه په هر ساعت کښی لتا غواړمه دا
که ستا کرم نه وې نومایه دا کداته کړله
ستا د محبوب په وسیله هم ستا محبوب غواړمه
که دا می فعل نه وې مایه ستا رضانه کړله
ستا په رضا زما رضا ده ډیر رضاشه له ما
بی له رضا ستا به می چرې دا ادا ته کړله
دهاشمی دلبر د در غلامی غواړم لتا
که شیدانه وم مایه چاره د شیدانه کړله
د اسمعیل د زړه له حاله خبر دارئ الله
که زخمی نه وې بیا به ئی پته وایلانه کړله

یا عبد القادر جیلانی مخ د آفتاب دے
درکړے رب محبوب سبحانی عظیم خطاب دے

ډیرې نازنین پیره اے زما برین پیره
هر چالره ئی تسکین پیره بغداد کښې ئی مکین پیره
ستاله فیوضاتو پیره ډیر عالم فیض یاب دے

اے د شریعت کله اے د طریقت کله
د ډیر لوی سلطنت کله د پاک رب د الفت کله
ستا په مخ شیدا د مدینې عالی جناب دے

نمسه د مصطفیٰ ئی ته پیرانو کښې بالائی ته
ډیر شکله آقاي ته د مینې لوی دریای ته
جاری ستاله سینې ته د انوارو لوی دریاب دے

لور په لور د ستای خلق افسانې د وائی خلق
یو بل ته د بنای خلق ستا په مینه پائی خلق
وائی په چمن کښې زمونږ پیر کل د کلاب دے

غوث الاعظم عهده لري عظیمه مرتبه لري
لویه سلسله لري شیر خدا استانه لري
ستا په سپین رخسار پسې ډیر اسمعیل بی تاب دے

تل کشاده تیره اوسه بخیل نه شی
 د جانان د در د لوری تبدیل نه شی
 د خیل نفس له تصرفه خان آزاد کره
 واخله نفس په تصرف کبی چي ډیل نه شی
 د الفت توره را واخله جنک د باره
 بی له دی نه به ته چری جیل نه شی
 د حسد خونه ویرانه کره له زړه نه
 په دی کور کبی به تر عمره اصیل نه شی
 په دی عمر باند خه په دی جهان کبی
 چي دلبر لره د مینی دلیل نه شی
 د دلبر په محبت کبی مستغرق شه
 په دی فتح به کونین کبی دلیل نه شی
 اسعیله د پتنک په شان خان سیزه
 بی له عشقه به ریتیا اسعیل نه شی

د الفت په چاره زمر زمر آغانه او کره
 پوخ طلب پکبی دیار حجاز او کره
 د دنیا د خواهش سیند کبی یی ډوب شوه
 خان له غم د معرفت د شان او کره

معرفت له ئی پیدا بل نحه له نه ئی
 په دی پرو و دیار درته پرواز او کړه
 حان قریان له خیل جاتانه کړه دنیا کښی
 طریقه په حان د عشق د جانبازاو کړه
 په ژړا ژړا د زړه خیل پاکیزه کړه
 د بلیل په شان مالیار ته آواز او کړه
 د دلبر د در ادا هم دلته زده کړه
 د عشق تله کښی د هر نحه انداز او کړه
 میخانې نه بهر مه اوکله ترمرکه
 خیل آشنا سره خبرې د تار او کړه
 په دنیا کښی هسی مه اوسه بې تنګه
 حان له غم د هغه عمر دران او کړه
 اسمعیله راز و نیاز کښی مشغول اوسه
 ښه پالنه همیشه د هر راز او کړه

دا کا دونه د ټول خوښ د رهبر نه دی
 ستا توښی لوه جوکه د سفر نه دی
 نا خبره له توښی کړځی ورک شویه
 حان موند کړه ویریا دغه گوهر نه دی
 اے تش لا سیه د حان غم درنځه نشته
 دا غمونه د لا ولې په سر نه دی

په توبه د سيني لوشه بڼه ککړه
 ټول رځونه دله هيڅه خبر نه دی
 تل د عشق په نمر کېني ککړه سړي
 ملاقي د لته ديار بې هنر نه دی
 له پتنگه هنر زده کاندې ستی شه
 سوزيده تالره هيڅه ضرر نه دی
 د ضرر له تيرې راشه دی رښانه
 تاليدی خو برويان يو نظر نه دی
 هميشه به يې له څنگه چرته نه غي
 لا خورلی د خواږه د دلبر نه دی
 مدام خير غواره د عجز کچول کېني يار نه
 داسې خلق مې يار شړلی له در نه دی
 اسعيله د يار در پوښ پر سينه دی
 بهر خلق د طبيبان د پوه نه دی

✱

په انبار د بيلتانه مې ورميز مات شه
 له مودو ماسې ديدن مالرو قات شه
 د زيبا جانان ديدن ته ډير ليوال يم
 ورک لمانځې د ديدن هغه اوقات شه
 تلوسو مې له سيني زړه دے شړلے
 په صحرا کېني ارماني د ملاقات شه

دَ زینت په تماشه به ئی شبه کله
 دَ هجران په طهای می خان وفات شه
 دَ ختبر په سوکه تول پوتی پوتی شوم
 لکه خان چي می په یار پسی خیرات شه
 دَ وفا دی دستور دا کافی راو کړی
 دی دستور باندی می خان خان ته میرات شه
 خپل میرات زما میراث دے تر خردن کړم
 لها پاتی دامیراث خپل په کرات شه
 صدقی تر په میزان دَ ذره ورکومه
 که پوره می پر دَ مینی هر حاجات شه
 ذره می مروړی مینه، مینی پسی ژاړم
 په مروړ لو ډیر عادی دے په صفات شه
 اسمعیل یم خپلو اوښکو کښی ډوب شوے
 جوړ له اوښکو می په یار پسی فرات شه

✱

چي غرقاب زک دلربا په رود نیل کړم
 پس له هغی ئی عالم کښی اسمعیل کړم
 په دریاب کښی دَ جانان وطن لستومه
 دالتون دَ خپلی مینی په دلیل کړم
 که می دَ دلبر بیا موندک خدایه
 غلامی به تل تر تله دَ جمیل کړم

په څو واره مې تر ځان دے قربان کړے
 داسې ټکه ترانې د خیل خلیل کړم
 له جانياره چې مې چل زده د بازي کړو
 جانياري لره ي صحرا ته زه تبديل کړم
 اسنځيل به له دې نيله په مرگ او حرم
 ښه پوهيرم ترهني په پکښې ديل کړم

چې د عشق په تيغ ترکومه پرهر نه ي
 سرولبانو له جوکه د هنر نه ي
 د ساقی جام نوش کول د لا زده نه دي
 وروغ رمت ي لا ناخمي په جگر نه ي
 د عبرت څا مې کښي ي ياتي بي عبرته
 هيڅ خبر لا ته له مشک و عنبر نه ي
 د يار زلفي که د کيوتي په ليچو
 بيا به داسې بي پروا مسافر نه ي
 د منزل په لور چې تش تور داسې دروي
 ته مڼين د کل جمال په پد رنه ي
 نوراني چهره ي ټنکي ده لتاهيره
 ښه پوهيرم خوا هښند د کوثر نه ي
 د شبنم غونډ له نمره تښته مه کړه
 په تاڅه چې سوزيد ل په نمر نه ي

مستانه په ميخانه د مهر اوسه
 دي نعت لره ته ولي نه نه
 سينه ياکه کړه له مکړه چي نه هر شي
 ته عادت د يار د در د ثمر نه
 که يو وار د ا شراب خدائے نصيب کړه
 بيا به اړ په دي شرابو په سر نه
 اسنځيل به بل څه څه کړم دادي هرڅه
 اے ناصحه ما پشان قلندر ته

په ما کړي خپل دلبر عظيم تسخير دے
 راته پت يې شروع کړي او بد تقرير دے
 ويرا اثر يې په ما او کړ وځکه ژاړم
 رسيد لے مې په برخه داسې ویر دے
 د دُنیا چاري همه شوي لبا ياتي
 جوړ له غمه مې له حايه نه خپير دے
 ټول تقرير راته د غم په موضوع کاندې
 په سينه کښي مې ځائ شوي لويې تفسير دے
 د تفسير پانړي مې نشته په لوح ليک دے
 په يو مخ باندې تفسير په بل تصوير دے
 هر ساعت يې ماته د واره مخه ښکاري
 د کاته کړمه تصوير ته چي تحرير دے

له تحریرہ ی زہ لولہ عالم ستہ
 پکینی بنایہ تصویرچی بی نظیر دے
 اس تعیل د بی نظیر نظیر و رکومہ
 دا نظیر مرالہ را کرے زما پیر دے

معتبر تالہ دیر د حال دا قال دے
 اے بی حالہ له چا واؤ مرہ دا کمال دے
 مرتبہ بہ دپہ دی قال شی بلندہ
 د حال خائے تہ درومہ دافی درتہ سوال دے
 له نیکانو د حال قال زدہ کرہ پہ مینہ
 ورعطا دوئی تہ پہ حال کبی لوی جہال دے
 د نیکانو صحبت دیر کاندہ چی نیک شی
 دغہ قال بدل پہ حال گورے د سیال دے
 رب د سیال کرہ د سیالانو پہ تولی کینی
 نقش پہ زہرہ باند دھر سیال دغہ حال دے
 نفس تابع کرہ د خیل خان تابع د حق شہ
 غور زوے ابلیس سیال تہ تورہ دال دے
 تل د نیک خیال پہ دریاب کینی غرقاب اوسہ
 حال نصیب د نیک خیالانو پہ نیک خیال دے
 اس تعیلہ د جہال کمال تہ کورہ
 ستا راوتے له پشوا مل سی دال دے

کوم ساعت چي شوم داخل باغ دلدار ته
 هغه دم ئي ڪرم گذار نار رخصسار ته
 په ڪيرئي اور کيني اوسيو مه زڪ اور شوم
 مرگ ته مرگ کيني يم ڀيره ديدان ڌيار ته
 مرگ مې ڀير داسي مرگونه په ماتير ڪرڻ
 مدام ڪورمه په مرگ کيني ڌمرگ لار ته
 مرگ په مال له دي مرگونو خنه خلاص ڪري
 حم به يار له ڌ تسكين بنڪلي ڪلزار ته
 له مود وراسي اوبه ڌ ديدن غوارم
 هر ساعت وایم اوبه اوبه ريبار ته
 حنڪدن کيني انتظار ڪرم حنڪدن ته
 خيرو لے يبه يار هميشه داسر ته
 نور به خه اوريد حنڪدن کيني چاته وایم
 چي ڌ عشق ڪلمه وایم انتظار ته
 اسعيل نه ڪه ڌ عشق دليل ته غواهي
 په ديوان ڌ اسعيل کيني ئي ڪوڪار ته

زه د عشق په مدرسه کښې سبق وایم
 چې څه زده کړم په قلم ئې بل ته بنایم
 د سبق وایم د حسن په کتاب کښې
 لا هو شوه زه په داسې لوی دریایم
 سیلابونه مې مدام ژپي د هېر
 په دې حال کښې توري سترگې د یار ستایم
 له تومنه خط و خال په دې دریای کښې
 د یار زلفو کښې یم نښته په ژړایم
 مخې مخې ته مې کيږي په آئین کښې
 په دې غم باند اوښته له پخوا یم
 د بیلتون خاما مې غوښي خوری غصه ده
 له خپل یاره زه په دې سبب فدا یم
 د کوثر پیا له به ماله ساقی را کړی
 د دنیا له خلقو دې پسي جدا یم
 د بیلتون چارې په ماکره سنگار شي
 د یار در کښې به په نانو په ادا یم
 د ریحان غنچې به هر وخت بونیومه
 له دې حایه په هغوئ باند شیدا یم
 شیدا یان به سره یو شو په چمن کښې
 زه به هم په شیدا یانو کښې نمایم

دَ حُرْمَت پِه لَوځِي يَازار کښې يه تل کړه م
 دَ اَلْفَت پِه دم به دم وهم و فَايِم
 اسبَعِيل يه دې کړنگ کښې ټنگ خوشحال شم
 چي دَ حُسْن پِه وارونو نرکه تبا ه يِم

مدرسه دَ عشق تعبير پِه مزكه نه ده
 له ازله جوړه شوې دايه زمه ده
 دَ توبي پِه کښې ور دَ دې لړ کيږي
 هره خخته ئې پخه پِه بيلکانه ده
 دَ عشق ياب پکښې چاپ کيږي له بل زړه نه
 دغه چاپ باند عالم شي دائ قاعده ده
 هم ئې لوی داسبق عاشق پِه ژبه
 زخمې شوې پِه حرف حرف دَ دکا سينه ده
 دَ هجران پِه کرسی ناست وي پِه مکتب کښې
 دَ حيرت پِه بيابان کښې ئې ټکانه ده
 دَ اَلْفَت دَ باغيچې ډير ارماني وي
 شرابي دَ ترته ورکه ميخانه ده
 دَ يادونو په سور اور کښې ستی پروت وي
 فريادونه ئې دَ مينې تيرانه ده
 دَ بلبل پِه شان غږونه زيرو بيم کړي
 له سينې ئې جوړه شوې ساتريته ده

اسماعيل هم سازينه لري سينه کښي
 ښه غږيري سازينه ټي شاهانه ده

زما اوبښکي ستا د پاره دي که نه دي
 دارواني ستا په لاره دي که نه دي
 اے دلداره جلوه داره راتنه وايه
 دامي ستا د مخ له ناره دي که نه دي
 زه په تاپسي له خانه يم ورک شوي
 ستا په شمار کښي دا له شماره دي که نه دي
 د خپل شمار کتاب راوښايه لږ ماته
 جي هي ويني له تلواره دي که نه دي
 ستا د هجو د تيرو تورو په شرنگ کښي
 دا ناري چي چي بي واره دي که نه دي
 ستا د حسن په خنجر پرهر پرهر يم
 ښه څرگند چي له اشعاره دي که نه دي
 د محمد اسماعيل د زړه قـلاره
 ورځي شپي چي ناقـلاره دي که نه دي

پیداکرے رب بادشاہ ئیٰ لہ خیلہ نورہ
 لہ قدیمہ د پاک رب پہ در منظورہ
 مکمل ئیٰ پہ خیل علم ئیٰ نہا — نخل
 یا خبر ئیٰ د اللہ د قول منشورہ
 تہ پہ حسن رسیدہ ئیٰ دیر بشکلیہ
 دا انعام دے پہ تا شوے لہ غفورہ
 د اللہ سرہ پیوست د اللہ راز ئیٰ
 اے د پاک رب لہ در کاکہ پور معنورہ
 ستا پہ حسن دیر عشاق دی ستی شوی
 دیر پہ تا پس کبریٰ لہ دستورہ
 تہ قبل لہ مالیار بورا لہ کل ئیٰ
 تہ یتنک لہ ئیٰ شمع مشهورہ
 اسمعیل ہم ستا پہ مخ باند شیدا یم
 ستا جلوو پہ ما اور کبریٰ اکبر پورہ

پہ ہجران د مکرم زک در پہ در شوم
 د یتنک پہ شان پہ شمع خاکستر شوم
 پہ بستر د بیلتانہ کینی می طان نغبتے
 ہمد عمر د بیلتون د اور نوکر شوم

له قادريه يار مدام سداستي غواهم
 داسي غم ياند ککر د منور شوم
 لا تراوسه هي دلبر چرتہ اوتہ ليد
 خبر نہ يہہ جي خہ شوم ناخبر شوم
 بي خودي کيني مظهر مظهر وانيم
 يہ دي بنا کيني حکہ ورک له پيشور شوم
 د نشي يہ بناريہ کيني پسي کرم
 شوک ي نہ اوري مدام يہ چغوسر شوم
 اسعيل حکہ تاري مدام وهه
 جي مئين زہ يہ زيا شمس وقر شوم

د افسوس يہ بناريہ کيني هي مسکن دے
 دکاش کاش تاري وهه دامي فن دے
 دنواز اور کيتي يہ زده کرہ شين لوکے شوم
 د هجران لوي بيابان زما وطن دے
 د صنم د در يہ لاره باند تله کرم
 هميشه هي يہ دا لاره حنکدن دے
 حنکدن کيني دديدن پيالہ تل غواهم
 يہ زبان زما هران عدن عدت دے
 اسعيل يہ داسي ولي غمژن نہ يم
 جي د زہ يہ تخت هي خور راتہ کفن دے

دازما دَ زِرَه قصه کتاب کینی په ژبا شـوله
 زه د یار او یار زما بیوه خیره داشـوله
 داهغه خیره ده چی ټوله قصه دی کینی ده
 له دی نه وړاندې وروستو دا قصه جوړه زما شوله
 اوس هم لا پوره نه ده داسی به جاری وی دا
 بس په شی پخپله که یو واری په خندا شوله
 غم کینی په قصه د غم توره هم اوږده شی بڼه
 لنډه به په خه شی خوشحالی ترته جـوده شوله
 آخر به خوشحالی راشی د غم قصه به ختمه شی
 هغه به تل جاری وی دا قصه یی رهنما شوله
 د واره یو قصه ده وړاندې غم بیا خوشحالی پسې
 خومره چی داستا شی بس هم همره هغه ستا شوله
 بس کړه اسبعلیه دا قصه خوله غم بس نه کړی
 ډیر به شم خفه که دا داله تا قضا شـوله

نه وایم خو اووایم دا خو وائی ته اووایه
 زه وایم ته بڼایم خو دا ماته وائی او بڼایه
 زه به تل رضا د دی کومه چی خفه نه شی
 هیڅ به په دنیا کینی بی له خونه زما زده نه شی

حُڪه ورته واييه جي ماڻان ڇڏه بيابيه
 نه ييه خبر له دي جي نوريه راته ڇڏه وائي
 بس له دي خبر ييه ڇي ڇڏه وائي نوبينه وائي
 شومه هيشه زه د دي خود در حڪدايه
 زه په مات ڇڪول ڪيني د دي خو وينا تولومه تل
 ڄان ڇڏه ڀي په زه ڪيني پته پته بيا دومه تل
 دا ڪڏا په برخه ده زما له هغه ڄايه
 زه د دي ڪڏا په پت ڪڏا لره پتي شومه
 گرڇه په نمر ڪيني تل په دي پسي ستي شومه
 غواڙم له اميره د امير د دين سايه
 زه د خيل امير د باغي جي لوري ما نري لتهوم
 غم شومه له غمه ڪڏه ڄان لره بناري لتهوم
 پت به په بناد و ڪيني ڪري امير ڀي سرتا پايه
 ستا په لويه مينه مينه ناڪ شومه اء مينه زه
 ستا د بيلتانه په نمر او چومه خيلي ويني زه
 نوره نوره غواڙم اسعيل لتا خدايه

محبوب سبحاني نظام الدين دهلوي ڪله
 ڏير خوشبويه ڪل ڀي ته ڪل ڪري ڀي هادي ڪله
 اء سراج به بل ڀي ته له فريد الدين سراج به
 ستا نظر ڪرم ته ڏير مدام يمه محتاجه

اے طبییہ ستا پہ در کبنی پروت یم لاعلاجہ
 ما پہ خیل بوستان کبنی کرہ دَخَان سرہ مالی کلہ
 ستا پہ لور پرواز کوی دیر صبح و شام بارِ جبار
 تہ پہ خوب رویانو کبنی مقام لری بالا دَناتر
 دیر پہ تاشید اداے اجمیری خواجہ غریب نواز
 تہ ئی پہ میخان دِ چشتی کبنی خساری کلہ
 ستالہ میخان دِ جوہی شوی میخان دِ دیری
 ستا دِ مخزنہ یاندِ ستی دی پروانی دِ سیری
 وائی بلبلان دِ پہ بوستان کبنی ترانی دیری
 دور لتا غموئہ دی پہ تادہ تل بنادی کلہ
 سلطان الاولیاء ئی تہ دیر لوی سلطنت لری
 تہ دِ پاک محبوب پہ طفیل تاج دِ ولایت لری
 خیلو مہرویانو سرہ تہ دیر محبت لری
 تہ دِ اسعیل تکی دِ پیارہ ئی ساقی کلہ

زہ پہ دام کبنی دام بد دم پکبنی دام کرشوم
 دام گری کرہ دام کرلہ زہ ئی نو کرشوم
 دغم دام کبنی می ہنر زده کر و غمژن یم
 د قیاض پہ قینچی غوخ د زہ پہ سرشوم
 د یزدان سرہ پیوست یزدان تہ ژارم
 زہ دَخَان دِ دِ وید وستر سہند کرشوم

ڀير جوهر پکڻي لٿوم ڏنا تر سلطان له
 دي کيميا پسي له ڄاڻه زڪ بهر شوم
 قد قامت ڏجوا هر معلوم مه
 ستوماڻي لره په بحر مقدر شوم
 دهجران په اله ئي ڪورمه په خوب کڻي
 په دي کار کڻي مرن ڏ بحر و بر شوم
 ڏ خدا قاعده هي هيره دي روزگار ڪه
 په ٿر ٿر همد عمر مـ و س شوم
 ڏ سڀان وطن کڻي هر وخت سفر ڪاندم
 بل وطن ته ڏ سڀان ڄمه خير شوم
 لوي انبار ڏجوا هر و راخته دے
 زڪ پير نور ڀر دم مريدم ته نه شوم
 اوکے تنگے به زڪ بل وطن ته لاڙ شوم
 ڀنه به مور شه چي دلته در په در شوم
 اسلعي به ڏاڪڙي پرين دم
 په ڪڏا ٻانڊ بادشاه اوکڏاڪر شوم
 ❖

تاچي ماله په سينه کڻي ڏعشق پريخ ڪه
 دادني ڄاڻ پسي زما رڳوته وښ ڪه
 چي له خوابه ڀيدار ڪرمه بيا نه وي
 خپل يادونه ڏ زما په زمي سليخ ڪه

له غموتو ۾ي محل د خاطر ډک شه
 راحتونه تر په تيښته زما شيخ ڪه
 ورځ په ورځ ۾ي دا غمونه سيوا ڪيري
 وتي ته شي تا ۾ي زړه کښي داسي مينه ڪه
 ټول غمونه ستا د حسن صفت ڪاندي
 نور صفات ۾ي له زړي ويران له بيخ ڪه
 جيلخانه کښي به موږ ته شي په شرابو
 اسعيله ڪه خدا ۾ي در باند پيښ ڪه

ځا ۾ي په ځا ۾ي جوړ له اوښکو شو ډنډونه
 وروپه وروپه شو ۾ي سيوا تر ما غمونه
 زړه ۾ي شين د شين گنبد په شين تصوير دے
 سپين رخسار تر وړوي په ما اور وسته
 زندگانه باند ۾ي سر له غمه اچي
 د قبلي په لور ۾ي مخ دے ڪرم ويروسته
 زه به چري د قبلي نه مخ وانه روم
 دي ادا کښي ادا ڪومه نور نمونو ڪونه
 دريا بونه له ډنډونو څخه جوړ شو ۾ي
 د جانان په لوري ۾ي وهي موجونه
 زړه ۾ي ډير د دلريا غيري ته ڪيري
 ڪله ښکل به ۾ي ڪرم خدايه قدمونه

به دریاب د عشق لاهویم نت می آسوه
 دیار د پسی کرم سوی ارم مانونه
 بول زهره می د عشق نهر کرلو حکرمی
 حکه غوارم د وصال ستاره بادونه
 اسبیل تل د حجاز لاری ته حکورم
 می د پاسه پر نرما سوی آهونه
 ————— ❖ —————

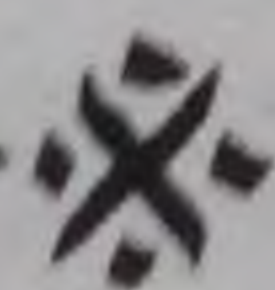
اخ به ولی زما سخت ته وی له بخته
 له هر اخ سره می زره اولی به خخته
 له دی اخه می الا جوهرشی پورته درو می
 د عشق چاره شوله ماله دیرا سخته
 د ضیاء حق په وفا می داسی حال شه
 هر ساعت خورمه وهل د غم په لخته
 عاشقی د عشق د دار په سرمونده شی
 ورتقلی به دارته زکله وخته
 د آشنا د یاره تل په دار خوشحال م
 دیر می خویش دے د دار سرله تاج وخته
 اسبیل به تل په یار خان قربانومه
 مامنه دے خیل خان د یار منخته
 ————— ❖ —————

د شيطان سره په حان کښې ښه په جنگ شه
 په خپل يار پسي ژړا کوه ملنگ شه
 د يادونو کچکول و اچوه خپل جنگ ته
 په عالم کښې له عالمونه په جنگ شه
 د حاکم نظام په سر سترگو قبول کړه
 ښه خبرې د تيرې تورې له شرنگ شه
 د بيلتون توره به تا ویر واره مرکه
 په دا توره هر ساعت په وينو مرنگ شه
 حان په وينو کښې لت پت د بيلتانه کړه
 په خپل يار باند فدا داسې په ننگ شه
 د رخسار له اوره چرې تيښته مه کړه
 حان په دې شمع ستې کاتده پتنگ شه
 اسعيله که بوستان د ديدن غواړي
 د بوستان ماڼۍ ده هسکه ورته دنگ شه

زه اوخته په مرض د لوي ناسور یم
 په خپل يار پسي له حده تير رنځور یم
 بې خلکو مې يو ساعت چرې تير نه کړه
 ویر لاچاره زه د عشق له دې دستور یم

پہ قسمت ہی محبت دے رسیدے
 ہری ساسرہ پتہ دی بوجہ مسروریم
 زکہ مٹین لکھ دے قیس یہ لیلی تہ نیم
 زکہ فدا یہ دلریا د خیل غفوریم
 تل د مینی پہ تازہ اور باند سونرم
 کڈاں شوے د تارہ اور پہ تنوریم
 د نکار پہ بیلانہ ہی تن ایرہ شہ
 سوزید لکھ نرہ د کوہ طوریم
 دیدن یاران لہ خدایہ شخہ غواہم
 د فراق پہ سوکڑہ نرہ لہ یارہ دوریم
 اسعیلہ واللہ ترہہ د دکتودے
 بنہ خبر د اوس د مینی لہ منشوریم

د مسلم پہ کور حلی د غلیم کیری
 خبر تہ یم چی یہ دے کلہ خبریری
 رنگارنگ وارونہ ئی اوکڑہ صبر تہ شہ
 رنگارنگ جواب کہ و رکڑہ شی ستیری
 د بنمانوتہ دوستان احقان والی
 عجیبہ دہ چی لہ دی بہ شہ جویری
 پہ خیل کور کینی ئی د خان پہ ویراختہ کرہ
 دوئی لا بیاہم لہ ہونہ قربانییری

دَ غیوت توره ئی خرّقه په دُبنن کړه
 په دولت ئی حکم شپه وړخ ته مریږی
 ما تحتی ئی د ما تحت ده اختیار کړی
 حائ په حائ ئی دا ما نړی حکم نویږی
 د مسلم نوم به ئی له ویری په خله نه اخست
 اوس مسلم ئی د وطن له نام ویریږی
 د الله شک کښی ئی طاقت د الله هیرک
 که ئی یاد که درست جهان پرفتم کیری
 له مشرقه تر مغربه غافل پروت دے
 مزمی لره دا خواب شک بناسیږی
 اے مغلوبه ته غالب وی بیا غالب شه
 بیا مغلوب نه شی که دا دپه زړه کیری
 دا ظلمونه به شک هیرشی له مردانو
 په هر ظلم د سړی زړه غوخیږی
 د دنیا په هره سیمه مسلم یو دے
 له خان ورک دی په وفا به موندی کیری
 اسعیل به چری هم مسلم هیر نه کړی
 په الفت د پاکستان ورته یادیری

اوریدک بی له خیل یا مره کو نه شم
 زه خبره د بیل چا اورید نه شم

مہاشیہ کینیڈا، اوکٹوبر ۱۹۰۷ء، مجلہ ۱۱

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ

مہر شجرہ و خیریتیں

مذکورہ بالا کے مطابق

لے پڑا تہ کہ پیٹھ نہ دیکھا نہ

مجلسه اول در بیان احوال و سیرت و مناقب ائمه اطهار علیهم السلام

مستند ہے و خیر فی خیر و خیر

ما مودنی داری و عیسی

مسجد جامع امام حسین علیه السلام، حیات و نشاط

مستند، رقم ۱۰۰۰، در کتابخانه ملی و موزه تاریخ طبیعی ایران.

لم يبق في كتابه من كتابه وكتابته في

میں نے یہ سچا سچا کہہ دیا ہے

ماہنامہ سنی و شیعہ، مورخہ ۱۰/۱۲/۱۴۰۱ء

مکرمه است و در کتب معتبره است و در کتب معتبره است

مستطاب ہے۔ اچھے خوشی ہوئے۔

၁၉၁၈ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့

سید محمد علی حسینی

کتابخانه عمومی و مدرسه اولیاء

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

۱۰ تا صد و بیست و یک

ستاله مخه ئي معرفت دنيا کيني جو رکه
 خيله مينه ئي په تاده مکمله
 ددي ميني مينه ته ئي مينه ناکه
 هر څه کانتدي ذوالجلال ستاله کيله
 له انزله ئي مخکيني خوشي ئي له قد يسه
 چي ته ته وي ستا قيصه ئي خان ته کوله
 خيله مينه ئي پيدا کړي په اول کيني
 پس له هغي ئي په نور و اوئيله
 پت بشر کيني نور را غلي ئي دنيا ته
 اسمعيل په تاشيدايم له انزله

چي پخيله خوششولا له ترار نه شي
 تر هغي به هيڅ خبر له دلدار نه شي
 يا غيچه چي دل زړه نه جوړه نه وي
 ديار درپسي به ته په رفتار نه شي
 مالياري زده کړه د زړه په يا غيچه کيني
 ديار باغ کيني به ته هسي ماليار نه شي
 ماليار ئي لره خيل يار ئي مال پير ل
 بي له ميني به آشنا د نکار نه شي
 غمخوري کوته هغه خوشحال ل له
 بي غمخويه د دنيا په يازار نه شي

سوداگر شه تل د عشق د سرو سگرو تهو
 یار موندده شه په دنیا کښې بیکار نه شي
 له خپل خانه بهر اوڅه د یار لار ته
 څنگ به ئې مومي چې د لار پېره دار نه شي
 یار ته لار چرقاو وه مدام په اوښکو
 ملاقی به یې له دې انتظار نه شي
 فواری در نه د سترگو تشې نه شي
 له یادونو څخه ئې چرې قرار نه شي
 منتظر خطاب چې یار تالره در که
 استعيله بیا جدا به له یار نه شي

په الفاظو کښې مې نشته چې ئې بیان کړم
 داسې چارې له پیدایات په جهان کړم
 کور د پوهې مې په دې څه پوهه نه شه
 کړه مې پوهه په دا پوهه دا ارمان کړم
 ستا د حسن انتها نشته خدایه
 دغه حسن له د دلته بند یوان کړم
 له خپل حسنه د پیدایان له حسین که
 در په در دا تره په ده پسي هجران کړم
 کل عالم حسن د ده له حسنه موندی
 محکه تا د خپل حبیب زه صفت خوان کړم

ستاله حسنه په داور کړه څه کم نه شي
 په یو حال یې ځکه سوال له تاهرات کرم
 اسماعیل ستا په حسین حبیب عاشق یم
 ډیر زخمی یې زه په غشو د مثرگان کرم

د شفقت په پت مې ځان له دنیا او ځکه
 د زینت په لور مې سترگو دریا او ځکه
 د نصیب په دام بندی یم د غم زور کښی
 ځان مې ځان نه د دې غم په غوغا او ځکه
 تن وطن مې سره دوامه جانان یو ځکه
 توری شپې ته یې مدام له صبا او ځکه
 توره شپه کښې په امسا د شفقت کرم
 ټول عکسونه یې زما د وفا او ځکه
 په وفا نوره وفا له وفا غواړم
 په وفا پسې مې زړه دلربا او ځکه
 د چمن په لور یې یوه و په خپل زړه کښی
 همیشه یې زما زړه له خندا او ځکه
 تش کولک زه د چمن په لوری درو موم
 ډیر زوزان یې له بیابانه په ما او ځکه
 اسماعیل تل د الله په توکل کرم
 که غمونه یې له زړه نه زما او ځکه

لم يتبعه ليلاً انما يتبعه نهاراً

بند نخست در بیان مبدء و معاد

ما زینجا فقیه شیخ یوسف بن محمد رحمتی

میت خرم خرمی و زلفی به دام خرمی

مختار من تاريخ دولة مصر

نامعلوم قتلہ کی اطلاع

پستند لے کر مجھے کچھ پستند دے

مستین کے پیر الہ بخت دستار دین الہ

طه شد صخره

لے لے، خیر، عین، وری، ریختہ

شیخ الاسلام مولانا محمد رفیع الدین صاحب

سوزی و شادمانی به بنده کبری می تین سوزی

طہ جلیلہ مالہ خانہ فریادے اور

وہی ہے جس نے ہمیں پیدا کیا اور جس نے ہمیں مرنا سکھایا ہے

تاریخ و تفسیر

مستحق

مختار حسن مستحق در حق بیت الله

○

مسلط په ما غمونه د انعام دی
 د یار غم کښې زه په داسې ناکام خوش یم
 ما فرقت دیدن د یاره دے خوش کړے
 خپلې تندي لره ځکه په جام خوش یم
 مور په ته شمه په جام یم جل و هیله
 ستاله امره په داخل زه مدام خوش یم
 د وفا قیامت مدام په مات تیریدی
 دې قیامت کښې زه د مرگ په دانام خوش یم
 زما مرگ کښې په دیدن زما نصیب شی
 زه له حده تیر د مرگ په پیغام خوش یم
 هر ساعت د مرگ ساعت ته یم لیواله
 زه په ځان باند په داسې نظام خوش یم
 هر کله به عزرائیل ته بیایا وایم
 تر هغې زه اسلعیل په صیام خوش یم

نه ې ریبارت ې دلیر اولیده
 ځان ې په یار پسې پوه اولیده
 زه ې ریار کومه په طبعه دیار
 نه ې شبنم ته ې سحر اولیده
 خدک خبر دواړه به کله راشی
 نه ې شوقدر نه اختر اولیده

دَ یار په غم کښې به ترخو ځوځېږمه
 ماخو د اوښکو سمندر اولیده
 د شنه شاه لاسې ته ځوږم مدام
 څخه مې د زړه په سر خنجر اولیده
 بې له فکرونو زما کار نشته بل
 د الوې دریاب مې ښه جوړ اولیده
 د گل عالم حسن لوگې شه لڼه ده
 کومه ارمات که مې دانم اولیده
 ما اسعیل نه دنیا پاتې شوه تل
 چي مې د مینې دامن تر اولیده

دلداره تور د سترځو د عقیقې مینې دی
 له توروې چا پیره سپین کلونه یاسینې دی
 زلفې د سنبل زما د دل د پاره دام دے
 ستا په سپین بشر پسې زما ځکه صیام دے
 نقش زما په زړه دلبره ستا داسکله نام دے
 وایېه درود سلام په تاهم دام کام دے
 ستا د فم خبرې همه واره رحمانی دی
 ستا ښکلی بشر پسې عشاق په غرونو سر شوے
 زړونه یې په تیغ د بیلته نه باند پرهر شوے
 د وې په محبت کښې د هجران په سمندر شوے

ستا د ميني اور کښي دا هده واره کسکر شوه
 تاري ئي په دې اور کښي يا رسول مدني دي
 ستا په محبت کښي انتظار د محبت کوي
 دوي په انتظار کښي په خان چاري د قيامت کوي
 حرص د نیک عمل په دغه لاره هر ساعت کوي
 خوشي بيان کښي د عدن هغه عادت کوي
 خويونه ئي په تاپسي دلبره عدني دي
 ستا د عشق سکرو تونه ئي د که ده سينه هم
 نه شه لوتلي ستا د علم خزانه هم
 نه شي تمامو څوک د ميني ميخانه هم
 ځکه اسماعيل د ويلى نه شم ترانه هم
 وایم هميشه چي دا چشمان دلا ثاني دي

د دلريا سترگي يا ديري زما
 ديري په يادونو زړه خوږيري زما
 زما او د يار تر مينځه لږ منزل دے
 لکه په زړه کښي چي پتيري زما
 کوم ځائ به ځرځمه په خان پسي زه
 چي خان ئي يار پسي ورکيري زما
 کله ئي ځائ راته ريبار اوښائي
 کله ريبار هم پت او سپري زما

ڪله ڌڻان په تماشه شمه ترڳ
 ڪله مې ڻان ته ڻان ڌريڙي زما
 دا لږ منزل راته الله اوڀو ڌڳڙي
 يو ورځ به دا سفر غوڻيڙي زما
 لاهه ڌميني مې په زهره جوڙه ڌڳ
 اخريه يار پڙ موٽدے ڪيڙي زما
 اے اسماعيله شاهه نور هم چاق شاهه
 له ياره زهره ڪله صبريڙي زما

تش په توم ڌ مسلمان نور ڳرځه مه
 ڌ غفلت په بيان نور ڳرځه مه
 ڌ ابليس خيټ له بنده څخه خلاص شاهه
 ته په خوبه ڌ شيطان نور ڳرځه مه
 ڌ شيدا قاعده ڳرځه خپله جي قائد شي
 بي ڌ لاري ڌ سبحان نور ڳرځه مه
 ڌ صبا په نور روان شاهه له دې شي نه
 په تيار ڳرځه ڪيني سر ڳردان نور ڳرځه مه
 نقاب پوش سره په هوش خبري اوڳرځه
 بي واڳي ڪيني ڌ زبان نور ڳرځه مه
 محترم به معظم خطاب در ڪاندي
 له دې شان نه په بل شان نور ڳرځه مه

دا روزگار به د محروم که له حرمته
 په بازار کښې د تاوان نور ګرځه مه
 د عجیب خطیب خطبه د رایه یاد ګرځه
 هیر وونکې ئې له بیان نور ګرځه مه
 باغ د یار کښې به مالیار شي که ئې غواړي
 بې له یادو د جانان نور ګرځه مه
 د ضمیر واکې قابو ګرځه امر تا و نه شي
 په چقې و کښې د حان نور ګرځه مه
 اسماعيله ګرځیده چرې پورې نږدې
 خو بې عشقه په بل توان نور ګرځه مه

لري د یار له میکدې خفه یم
 زه شرابي یم بې تشې خفه یم
 خفه خفه په بیابان کښې ګرځم
 خفه ریښه دې په دې خفه یم
 خه ته چې ګورمه زخمی لیدم شي
 ډیر زه په داسې حادثې خفه یم
 وایمه هر وخت میکده میکده
 داسې له ډیرې زمانې خفه یم
 په بیابان کښې بیابان شوم د غم
 لکه بورا بې باغیچې خفه یم

مالا تراوسہ سحر اونہ لیدہ
 دانتظار پہ او پودی شپہ حقہ سیم
 ساقی می جام دک دے تیوے اوری
 زک اسعیل ورتہ دلی حقہ سیم

ستا رخسار زما یادیری محمدہ
 زہک می تاپسی ڈیری محمدہ
 بے لٹا زک یوساعت تیروے نہ شم
 پہ زہکی می اوریلیری محمدہ
 محمدہ ستا پہ زلفو بندیوان سیم
 پہ هرول می زک خو پیری محمدہ
 محمدہ محمدہ می پہ زک لیک دے
 تخک پہ دے لٹا صیری محمدہ
 یا حبیبہ محمدہ محمدہ والی
 داسی عمر می تیری محمدہ
 محمدہ راتہ پہ هر لوری لیدے شی
 پر زہکے زما نیری محمدہ
 ستاد نوم پہ اخستو بہ زک مورنہ شم
 کہ قلبی نہ نہر راخیزی محمدہ
 توری سترگی بہ دتخک لہ ما پہ نصیرشی
 جی پہ زہک کینی می اوسیری محمدہ

د رحمت سترگي الله تالره درکړي
 رحمتونه تر ورپري محمده
 ما محمد اسعيل ته ډيره خوږه
 هم په تاهي زړه خوږي محمده

په دربار د مهر ويا نو کښي لوغړيږم
 مهر ويا نو پسي شپه او ورځ تهرېږم
 په وطن کښي بي وطنه ژوند تيرومه
 د کرون په تناشه يمه کړيږم
 د رخسار لاثاني د اور دلاسه
 گذار شوي يم دې اور کښي ستی کيږم
 د ديدن چمن لټومه په لمبو کښي
 په دريا ب کښي د ارمان وروږ وويږم
 د هجران خله په ماتر آسمان جوړ شه
 هر ساعت د يار په مينه فنا کيږم
 په معشوق باند عاشق د ده عاشق کړم
 له عاشق څخه ئي هکه ډير ويږيږم
 د معشوق په روئي تر هر وقت معشوق غواړم
 په دې حال کښي به زه څنگه خوشحال ږم
 چي ئي عاشق کړم دا اميد کړم يار به را کړي
 اسعيل به بيا له يار څخه اوسيږم

چي ڏيڊن هي ڌڇيل ٻنڪلي جانان اوڪه
 په تلوار هي تر ٿپوس ڌ هجران اوڪه
 جانان اووي ماته ڪوره ڌا هجران دے
 داديدن خوتا زما په بيا بات اوڪه
 په چمن ڪڻي به له دي نه ڏير ٻنڀاڻسته يم
 هغه دم هي پسي ڏير ڏير ارمان اوڪه
 ارمان شومه تر عمره ڌ جانان تر ڪا
 پسي ڪرڻم لور په لور هي ميزان اوڪه
 په وصال ڪڻي ٿي وصال غوارم عالمه
 په ما ڏير ڌا عجيبه ڪاريزدان اوڪه
 په سڪرو تو ڌ هجران هي تن درستيري
 ما مڏام ڪه ڌ هجران بيا بات اوڪه
 اسماعيله تل سوزيره په دي اور ڪڻي
 ڪه ٿپوس ڌ هغه ٻنڪلي تايان اوڪه

په دنيا ڪڻي ڌ خوبانو بادشاهه ڪوره
 په ٿڙا ٿڙا تل هغه خندا ڪوره
 ڌ آقا هغه روڻيان درته هي درو هي
 دي تيار هي لره ڌ ميني رها ڪوره

دَر تہا وطن تہ لہا بنہ پہ رنہا شہ
 دَ ذرہ لار پاتد روان اوسہ دا کورہ
 دَ بیدیا نہ دَ چمن پہ لور کاتہ کورہ
 کُذار نہ شہ ورسرہ دابیدیا کورہ
 دَ توکل پہ عصا تل ذہ پہ دا لارہ
 محمدؐ خیر الابرار دلربا کورہ
 دَ ذرہ لار بہ ہم لتاسرہ حی یوحنا
 ملکرتیا تہ ی دَجفا او وفا کورہ
 خفہ ذرہ چہ دَ توپو تو خخہ بس کورہ
 اسعیلہ بیا دَ خنک کبني اشنا کورہ

لہ زمہ کی خخہ ہی جوہ دَ غم رباب دے
 خیل دلبر راتہ پہ دہ کبني پہ خطاب دے
 دَ دلبر خطاب چہ اوہر مہ ڈر پیر مہ
 حان ہی دُوب دَ خیلو اوہنکو پہ دریاب دے
 درست جہان پہ ما تور تم دے کوم خواہر تم
 دَ ہجران پہ اور ہی تن ہبہ کباب دے
 دَ یار لاری تہ ہی ستر ہی دی نیولی
 انتظار دَ یار پہ ما یوم الحساب دے
 دیر موجونہ ہی دریاب دَ مینی کاندی
 مسلط پہ ما مدام دَ عشق سیلاب دے

آوازونه له دریاه نه کوم یارسته
 چیا وونو کښې لپایت په حجاب دے
 زه د عشق د اور دریاب کښې سیلاب یویم
 په نصیب زما له عشقه داعذاب دے
 د دلبر په طفیل زه داسې شاعر شوم
 لیک په زړه مې د اشعار و لوې کتاب دے
 اسعیل په دا دنیا دوزخ کښې سوزم
 خوشحالو لره ورکړه ما جواب دے

په ماسفر کښې ترانې پيښې شوی
 یاره دا ستاله میخکډې پيښې شوی
 ستا د یادونو له کلانو مې هارونه جوړ کړه
 تا مې سینه کښې دې پیلولو له سازونه جوړ کړه
 حکه پر ماته افسانې پيښې شوی
 زه په لیمو کلان توپومه ستا دیدان د یاره
 له دې چمن خخه اوږمه ستا چمن د یاره
 په ما اغرنې باغیچې پيښې شوی
 ټوله لمن دلبره زه په وینو سره لومه
 خان پکښې گورم ټول ترخې یم آئینه لومه
 ماته د هجر حادثې پيښې شوی

تالره زه په حاد ثو کښې در روان یم د غم
 د خپلو او ښکو په چپو کښې د یادومه صنم
 داسې د ماته نظارې پېښې شوی
 ستا د جلوه په تماشه یم ستی کیرمه زه
 خان ته مې او کاته ایره یم ښه پوهیرمه زه
 چارې په ما د پروانې پېښې شوی
 ستا په الفت مې داسې حال شه بیا بان کښې د ویر
 خور مې په تن د هجر حال شه په رضا د قدیر
 حکه په ما د غم مصرعې پېښې شوی
 مدحې دې تل اسماعیل وایه تانه هیروم
 ښکلې مړ خسار په دې زه ستا ښه دانه هیروم
 داپه ما ستاله خزانې پېښې شوی

سیلانې چې زه د مینې د بوستان شوم
 په لیدو مې هغه دم خیرې کړیوان شوم
 په بوستان کښې د ارمان چغې وهله
 په هر وخت پکښې هر لوری ته روان شوم
 همیشه د خپل جانان لټون کښې کړم
 دیر زخی د دې بوستان په غارستان شوم
 زما وینې د بیلټون په نهر اوچ پیرې
 په ارمان د دید نو نو د بامات شوم

په څلگو کښې خپل زيبا دلوربا ستايم
 همه عمر په دې ذکر د جانان شوم
 ده وفا زما په برخه له امر له
 په بوستان کښې زه ټلبل د بيابان شوم
 اسماعيل په پسرلي کښې کلان غوارم
 د بورا په شان زه تور په داخزان شوم

زه به ستا بڼه مړخسار څنگ هيرومه
 په خپل زړه کښې به انکار څنگ هيرومه
 هر ساعت چې مې په زړه کښې نور ډير پورې
 داوا و نه به د يار څنگ هيرومه
 چې آفتاب زما په زړه کښې ئې ځائ شو
 شپه او ورځ به د مرفتار څنگ هيرومه
 تا زړه چمن دې ماله سوکه کړې
 هر يو ځل به ئې بيمار څنگ هيرومه
 استسقا کړم د ديدن ياران د باره
 زه به نمونځ د انتظار څنگ هيرومه
 چې ريار مې دې باران لسه وريځ ده
 زه به دا عجب ريار څنگ هيرومه
 اسماعيل به دې طبعه يم تر مرکه
 زه به تاسره اقرار څنگ هيرومه

یم ډوب شوے د ساقی په ښکلی جام کښې
 تیرومه ورځې شپې په داسې دام کښې
 زه له جامه پورته کورم کله ستان ته
 تماشه کورم د کلا نودی نظام کښې
 بحر وېر راته خسترې پکښې ښکاری
 منتظر یم له مودو راسې دې کام کښې
 جام جم راته ولاړ ځته په خله دے
 زما سر دے په جام ناتمام کښې
 په ورو ورو تر نوح کوڼه نه مریږم
 کرمه غوښته هېښه زه په قیام کښې
 لاس په نام غواړم له جامه جام کښې جام زه
 شوم بې تابه د دنیا په دې ایام کښې
 اسلحیل به له ایامه کله خلاص شم
 چې په جام کښې مدام ژوند تیروم آرام کښې

✱

زه چې ستا د لوی کمال په ننداره شوم
 اے دلبره هغه راسې غمزه شوم
 بې له غمه نور له هر څه نا آشنا یم
 ستا د هجر په آره آره اړه شوم

کوم خبری زه له غمه سره سیتی
 په میچته ستا د غم ذره ذره شوم
 مخ څرکند کړه له نقابه څخه زړه کړه
 ستا په غم کښې د غمونو مقبره شوم
 ډیر غمونه مې د زړه صحرای کښې خنډ شوه
 صحرای ډکه شوله ځکه بې چاره شوم
 ننوتې مې قبوله کړه دلیر
 راته اوچکوره په غم د دیوانه شوم
 اسماعیل پخپله غم شوم په غمونو
 په زیان او په قلم ځکه بنکار شوم

زه به ستا په بیلته ترخوسوزیږم
 زه به څو لکه دیوال ورو ورو تریږم
 ستا د مینې په پلک خورمه کذارونه
 نه ژوند په نیکاره نه مړ کیږم
 انتظار کومه ستا د تورو سترگو
 په مره مو د دیدن په درغلیږم
 ستا د زلفو په هر ول باند بندۍ یم
 امکان نشته بې لتانه خوشحال یم
 خوشحالی مې واره ستاله مینې زار کړې
 ته مې غم خوشحالی د واره مې پوهیږم

ستا د مینی طوفانوتو نیم زیلے
 ستا د مینی ارمانوتو کٹی اوسیرم
 اسمعیل به ستاله مینی ته جارو وسم
 که هر خوداسی په تاپسی کریزم

که دیار په مینه داسی غمکین ته ووم
 په سرو وینو د هجران به رنگین ته ووم
 که د عشق سکرو ته و زده نه وے داغله
 په زرگی به چری بیا داسی شین نه ووم
 که له مانه د ارمان خله جوړ نه وے
 کذار شوے به په دی تاترین نه ووم
 دریابونه که هی جوړ نه وے له اوښکو
 زده به چری هم زمرغون په زمین نه ووم
 محبت که هی هر رگ نه وے سیزلے
 خال به زده د دلربا د جبین نه ووم
 که زما مینه دیار نه وے قبوله
 دیار لاس لره به زده بیا نکین نه ووم
 که د عشق په تیغ زده نه وے حلال شوے
 سپین رخسار ته به دیار تنها شین نه ووم
 که پروت نه وے زده ریگونه بیابان کښی
 ارمانی به د کلاب او یا سپین نه ووم

که زخی په غشونه وے د مثرکانو
 د زړه کور کښې به ئې زه همنشین نه ووم
 ور بڅښلے که می حان جانان ته نه وے
 په دې وخت کښې به عاشق اولین نه ووم
 که رضا نه وے زما د یار رضا کښې
 اسنّعیل به ئې په خله آفرین نه ووم

تمام ایام په دام کښې دی غمونه بی حسابه
 یار به کله ماته مخ خړکند کړی له نقابه
 حان می پسی ټول د بیلته په تیغ پرهر کړو
 خپل ویرونه اور مه د خپل زړه له ربابه
 ټول تیکې تیکې شوم د تابان په نهر ورتیرم
 موندے دے شفاف آفتاب له دغه لوی آفتابه
 خنک به می په زړه کښې بل خه تیرشی پدی حال کښې
 یادونو د جانان چي یه وایسته زه له خوابه
 حان می په یادونو د اشنا زری زری که
 چری به اونه حبه د یادوله دربابه
 یم د ساقی جام ته دیر لیواله دی دریاب کښې
 غواړم جام مدام زه اسنّعیل یه بی تابه

په یازار د واویلا کښې سودا کړیم
 ارماني د خپل آشنا د ټینکلی د مریم
 در په درد یار په در پسې کړ خیکم
 په دریاب د عشق دوب شوه بڼه جوړیم
 که ناری وهه دیری له دریابه
 جواب نه مراکوی ماله بڼه خبریم
 له نارویه مې زړه چرې صبر نه شي
 زه مین د دلربا په سپین بشریم
 دواړه کوته مې له یو وینسته نه زار شه
 زه بندی په تور ولفو د سروریم
 عندلیب غوندې مالیار پسې ژریدم
 د مالیار له تور وسترگو یا خبریم
 اسمعیل د انتظار په اور کسکر شوم
 زخی کرې خپل آشنا د زړه په سریم

که زپه داسې نه وې دې بیلتون زه
 هیڅ خبر نه ووم د مینې له قانون تره
 چې ژړا مې په نصیب شوه هله یار شوم
 دې یار مې کښې به کومه څنګ سکون تره

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است
دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

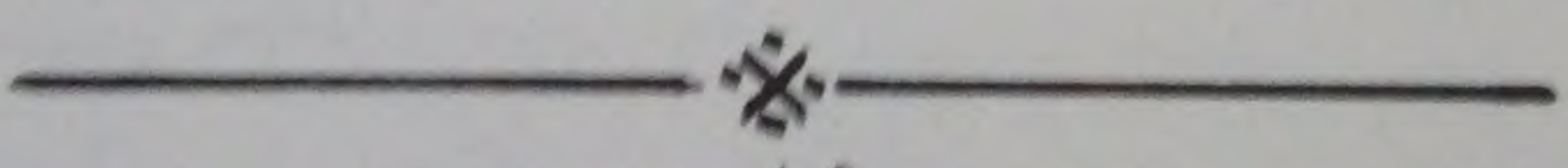
دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است
دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است
دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است
دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است
دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است
دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

دے جو بولہ شہر رسد رشتہ است

زڙ ڀه ڪرو د خدائے حيران ڀيه ڀه عشق ڪڻي
 ارماني د خيل جانان ڀيه ڀه عشق ڪڻي
 ڪرانه چاره ڪره خدائے مرام ته راپڻيه
 ڪذار شو ڀه نيران ڀيه ڀه عشق ڪڻي
 ڀه نيران ڪڻي ڀه تل سوترامه د عشق زڙ
 زڙ خير له دي زندان ڀيه ڀه عشق ڪڻي
 هم ڀه عمر د عاشق اور ڪڻي ستيريري
 ڪه زڙ ڀه هائے سوران ڀيه ڀه عشق ڪڻي
 عشق خدائے دے ڀه خيل حان هي ستي ڪاندي
 ڀه دا حان ئي ورڪ له حان ڀيه ڀه عشق ڪڻي
 زهر جي اور اوخري ديار د غاري هارشي
 تها شين د ڪلستان ڀيه ڀه عشق ڪڻي
 اسعيل به د خيل يار غاره ڪڻي پروت ڀيم
 زڙ ديار ڀه لور روان ڀيه ڀه عشق ڪڻي

ما خورے ڀه زڙ غشے د حجان دے
 خيل جانان ڪرے دا وار ڀه ما د ناز دے
 د باران ڀه شان ڀه ما غشي را ووري
 ڀه هر غشي ڪڻي ئي لها سرة خيل راندے

ستاله رنگه گل خوبانو رنگ اخسته
 ستاپه مینه به خان تور لکه بول کریم
 اسعیل به لتا چری صبرته شوم
 د بلیل پشان به شپه ورخ ستا ثنا کریم

ستا دیدن پسې دلداره قلندر شوم
 د مریدی په خیر صحر کنی اوچ په نهر شوم
 خبرته یم چي دیدن به کله او کریم
 ارمانی د همه عمر د بشر شوم
 د دیدن فرمان د کوه وور یبار ته
 په تلوار د انتظار پره پره شوم
 ستا د عشق لبکرو نره تالا والا کریم
 هم په عشق کنی سیلان د بحر و بر شوم
 پروانه ستی که خان په چور لگونو
 زه په اور کنی درون پروت به کسر شوم
 بی لتا زما په یاد کنی بل خه نشسته
 زه مدام هم ستا یا دونو ته نهر شوم
 ستا د مینی انتها نشسته صمیمه
 ستاپه مینه د غونو سمندر شوم
 مرگ به راشی ما به بیانی خوشحالو له
 اسعیل په دا امید د ستانو کر شوم

خيٽي دي شغلي له مخ له گل عالم بريښه
 ستا د مخ رڼا د واره جهانه کښي خوره ده
 ستا د هر عاشق له سيني جوړه آئينه ده
 اخلي عکس د ټولو آئيني ستاله آئينه
 په خپلو عاشقانو ته عاشق له دوي نه پيرئ
 ته د دي همه واره هر ډير منيرئ
 موي نرسپوږئ ستوري رڼا ستاله جبينه
 امام الانبياء وي د معراج په شپه دلبره ته
 تلې پاک الله له ئي لا مکان ته منوره ته
 اے په لا مکان کښي له مولي سره مکينه
 مينه دي مدام غواړم جانانه له خدايه زه
 قبوله دي شي ستا په مخ يم ستا د درگدايه زه
 زه اسعيل پايښه دنيا کښي ستا په مينه

د رخصسار کذا مر کوم بيبيان ته
 شوم انکار په دا انکار باد د هجران ته
 بيبيان هي سري لبي که پکښي کرهم
 د ديدن ديدن نارې وهم جانان ته
 درييار او د جانان صلاح يوه ده
 يمه د واره و اچولې تره زندان ته

151

بمه لهنشین په میخانه کښی له خیل یارڅخه
ته شم اسمعیل چشمان اړوئې ئې له چشمانو

د سرو لېو تبسم به ېې هیږنه شی
لېو ساعت به هم له ماتېرو بیرنه شی
یار تیرۍ ششیر په زړه زما درون کله
همه عمر به بیرون داشه شیرته شی
د شیرین لذت به څنگه را معلوم شی
چې ورومې ېې تیر له حلقه گنډیرنه شی
له شودو څخه به غوږ چرې وانځلی
چې په تومنه د بیلتون په بل څیرنه شی
د هجران په سرو لېو چې ویلې ته وی
عاشقانو کښې به چرې هم شمیرنه شی
له غنمو به نغن څنگه جوړیږی
څو چې درون پل ته د ژوندې ورزیرنه شی
د یار غیږه به مونده چرې څوک نه کړی
څو په یار له سرو ماله ورتیرنه شی
اسمعیله ډیر دولت د عجز خوندی کړه
چې له تانه د بل چا څخه ډیرنه شی

عشق له مانه توان اخسته ناتوان گرهم
 زده د عشق په توان مدام سرگردان گرهم
 دغه توان می داسی نور توان له توان غواړی
 زده به ده پسی ورک شوه له حان گرهم
 د حیرت لوی بیابان زما وطن دے
 د حکمت په بند د بنه پریشان گرهم
 د الفت آئین می مخی ته نیوے
 په دیدان پسی په اور د هجران گرهم
 د هجران اور تر آسمانه رسیدے
 دی رحمت کبی د رحمت په ارمان گرهم
 بی له هجره ژوند رحمت دے حقیقت کبی
 کلهستان لره په دی خارستان گرهم
 اسعیل به د وفا رسئی پرینبردم
 همیشه به په دی یاد د جانان گرهم

✽

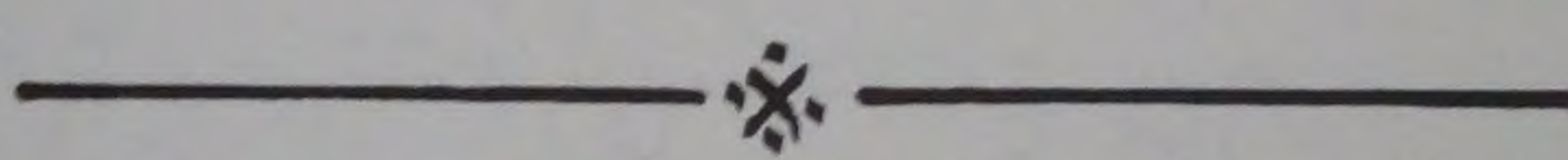
کذار د کرمه مینی د فکرونو سندرتہ
 چری به را او نحم بی وصله تر بهرتہ
 ماکه طوفانوتہ د بیلتون داسی دیراوزی
 کورم به مدام په آئینه کبی هم ستادرتہ

مخ آروے نہ شمع ستا دلوری کلک ترے یم
 ترے یہ در حیمہ دیر حیران یم دی سفر تہ
 تاکہ زک ترے یہ زلفانو اعتبارین نہ ووم
 ولی بہ کاتہ کرہ مالہ ورا یہ ستا بشر تہ
 زنہ یہ تری پہ ملل مالہ ستا پہ مینہ کبھی
 بیا بہ ئی مرالہ پرانزی تختہ باند اختر تہ
 ستا د عشق پہ اوہی کبھی مدام زک روژہ دارم
 غوارم د دیدن اوہی ولا یم د عشق نہر تہ
 نہ شمع بیا نوے د دی نہر تاؤ ناتما مہ دے
 کورم اسمعیل پوہی د پارہ خیل رہبر تہ

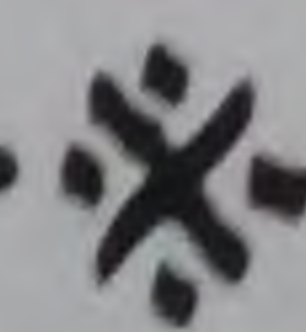
ہم راتہ وائی دینمان دی — ترما
 حان ترے ساقی گورے باغیان دی لہا
 ہم ئی پہ نوم خستو ثواب را کوپ
 وائی نزدی نہ شی فرقت ترے کوئی
 ہم راتہ وائی چہ نفرت ترے کوئی
 ہم ئی نومونہ تہ پہ مونہ بنکلوپ
 ستا دی قانون دیر حیران کرے یمہ
 زک د حیرت دی دریاب وہے یمہ
 کلہ دوستان پہ دشمنان وہے

۱- لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 ۲- لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 ۳- لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 ۴- لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 ۵- لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 لایه ی که در کف کوزه قرار دارد

۱- لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 ۲- لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 ۳- لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 ۴- لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 ۵- لایه ی که در کف کوزه قرار دارد
 لایه ی که در کف کوزه قرار دارد

دَ دُنیا لہ نور و چاروہی زہرہ تور دے
 رسیدے ہی پہ یرخہ محترم دے
 بیلتانہ دَ محترم زمری زمری **کرم**
 راتہ خور پہ ہر قدم کینی دام دَ غم دے
 دیار دہر زہ پہ دی دام کینی تل لہتومہ
 دالہون پہ چری پریند دم قسم دے
 دیار زلفی پہ زما خنک تہ یادیری
 چہ پندی ہی زہرہ دَ زلفو پہ ہر خم دے
 ژوند تیرومہ دَ ریبار پہ ماتحتی کینی
 راتہ بنودے دی ریبار دیار صرم دے
 پہ سور اور ہی لہ مود و راسی تن سوزی
 تہا شبنم خک زما داسی عالم دے
 خدائے خبرچی اسمعیل پہ ترخو سوزم
 ما دیارہ دلریا زما مرہم دے

زہرہ ہی خہ شہ لہ گوکلہ داخو زہرہ تہ دے سور اور دے
 دَ زہرہ کور ہی اور نیوے پہ لوگوہی تالو تور دے
 چہ تہ خہ شوہ کوم حوالہ رہی ولی غرتہ کوی ماتہ
 بنہ بنہ پوہہ شومہ وائی خستہ ماستا زور پہ زور دے
 اوس لہ تا خبر شوم چہ دا اور ہم زما زہرہ تہ
 دا ولی داچا اورہ چہ پہ اور کینی داستا کور دے

په فراق د خیل زیبا دلریا تاپی
شی یو حائے په اسعیل او دلدار دوا مه

اے خنجر ته زما د رنج دوا ئی
چی زما په زړه کښی خخ ئی نو زما ئی
زړه ئی ستا په تماشه دے بل خه نه کړی
په زور زیر درته کاته کاندی زیبا ئی
ناتمام حسن ئی ستا دے تسلیم کړی
عالیشان صفت د پاک غنی مولا ئی
اے صفته ستا صفت پاک ذوالجلال کړی
گل عالم لره ته ئی مثله عصا ئی
اسعیل به هم ته بیای د یار درته
ته رضاشه یار رضا دے ته ئی رضا ئی

تول عمر په یار پسی ژړیدم دا هی کار دے
حائے ئی د ژړا راله جوړ کړے سر د دار دے
د دار په سر ژړیدم له یار نه صبریدم
په نمر د بیلته باند په یار پسی سوزیدم
د هجر په طوفان زما گریوان تول تار په تار دے

[illegible][illegible]

په دا چاره به شی سیال د مهر ویانو
 د ساتی له جامه ختمه خنبل اوکړه
 چې منکروی شوک د مهر له شرابو
 په هغه باند یقین د پاکل اوکړه
 د پاکل سره تعلق مه لره چری
 د سفر کښې ترته بیله منزل اوکړه
 د منزل لار به غلطه کړی له تاته
 بند وېست تل د غلیم بغل اوکړه
 د صنم په بیل تانه برین صابر شه
 په خپل وس پهلوانی مکمل اوکړه
 د طاقت له شه نشاه نه مدد غواره
 په رسې د شاه دې شاه ته ختل اوکړه
 دا بناته به مهر ویان تاته درته کړی
 شابه زړ د دوې په لوری تکل اوکړه
 همیشه ئې په خدمت کښې حاضر اوسه
 په مالیامر پسی نارې د بلبل اوکړه
 سره کلان به د جانان اوریل له درکړی
 له دې دره ئې مندره د اوریل اوکړه
 عاقلانو لره دا بیان هم بس دے
 اسعیله اختتام د غزل اوکړه

ڪڍا ڪومه ستا د ميني

راڻو ڪند شه ڪلغز امره

ڊير ترخي په ختد و خارشوم
چي مئين دپه رخسار شوم
هيري به نه ڪومه تا چري

ڪرم ٽپوس دله مريباره

د بيلتون په اور ورتيږم
تل په تا پسي ٿر ڇيږم
هي له ستر ڪوي رودونه

ستا په لور دروي نڪاره

اے زيبا ڪل نسرينه
ده په زړه ڪيني مي ستا مينه
د خوبانو شه نشاه ڪ

هي شغلي دله رخساره

زړه زما په تا قلم دے
جوڙ په ما حڪه ما تم دے
ستا ديدان ته ڊير ليوال يم

اے نرما د زړه قراره

ته هي ڪل زه د بيل بل يم
د هجران په ٿر نده دل يم
په دنيا ڪيني هي ٿر وند ڪران شه

ستا د ميني له تلواره

[illegible]

۱۰۸

لمت مراد من قدامه
لمت مراد من قدامه
لمت مراد من قدامه

১৮৮৩

میتا زحیفه زحیفه زحیفه زحیفه
لله اعلم بالصواب

وایه نه وریم له خپلې

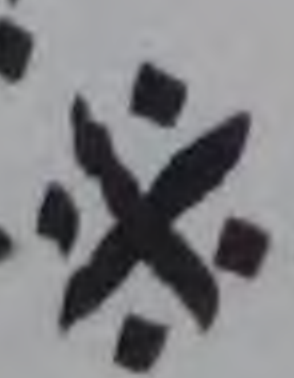
کتابخانه عمومی
شیراز

اوره ورو ورو دے هم اور کوی دغه دمنه دے
 سور اوره ته ئی سره کپی که وی و سپنه سیاہ
 دیره که ئی سره کپی بیا هم و سپنه بللے شی
 نه د ابتداء شته اوره نه د انتہا
 چمن کینی به هم داسی ئی او مونبره به بیا نه سیزی
 حیران ینہ ستاکار ته اے زما کریم خدا
 اوسوزوه مادلته ته دیر دیر زما مر به
 خومره حی خوک اوسوزوی همراه ئی پر شیدا
 بنه لما خبری ته چي نه غواہ مه بل خه زک
 ما د عشق امام پسی ده کپی اقتداء
 زک اسلغیل تا خبر له عشقه کرمه عشقه
 مراد که الغام ماله خدایا بیش بها

لوئی سوراه دے د هجران زما په برخه
 دے بعید بنکے جانان تر ما په برخه
 خبر نه یم چي دی دشت کینی به ترخو یم
 له انر له دے ارمان زما په برخه
 د ارمان اغزو می تن همه ترخی که
 حکه شه خیری کریوان تر ما په برخه
 د ریخی کریوان می خلق په ننداره دی
 رسیدے داسی شان زما په برخه

کہ ہر خہ تہ دِ نظر او کُرو دِ قیق
 یار بہ تاتہ ہلہ او وائی مرفیق
 دِ دِ قیق نظر کو لو در ستہ وائی
 خیال کوہ در تخنہ جو پ نہ شہ زندیق
 لار موندہ شہ گورے ورک نہ شہ خنکل کبی
 شہ روان دِ قد سیانو پہ طریق
 دِ دی لار نوم دے شفقت ایسودے شوے
 تل پر درومہ چہ لہ تا جورشی شفیق
 لباسی یاری لہ یارہ تخنہ مہ کمرہ
 پر عاشق شہ دِ پتنگ پہ شان صدیق
 لہ بد کا رو ہمیشہ دِ یارہ دور شہ
 دِ نیکانو پہ صحبت بہ شہ عتیق
 اسعیل پہ خوب رویانو فریفتہ بیم
 خدائے مکرہ ما جُدا لہ دے فریق

اے حاسدہ زہرہ دِ سخت لکہ حدید دے
 حکہ داسی لہ الفت تخنہ بعید دے
 شاہ زہری دِ الفت پہ اور نروب کمرہ
 کہ ٹی تاؤ تالہ ہر خومرہ شدید دے

داسی حُسن په کوټین کښې د چا نشته
د دۀ حُسن عاشقان حُکمه مدهوش کۀ

اسمعیل په دې نشه بيله کوټک ته سیم
دې شرابو ډیر زما په شان خاموش کۀ

ستا صفت په همه عمر تمام نه کړم
ستاله دامه په حُټان بند په بل دام نه کړم
ستا په دام کښې په همه عمر زۀ خوښ یم
خوښ به زۀ بې ستاله عشقه ایام نه کړم
که هر خو د بيلتانه په اور کښې سوزم
هیر به چرې ساقی ستا بڼکله جام نه کړم
په خپل ژوند په د جاره او حُکم له یادو
زۀ به غلې یو ساعت دله نام نه کړم
ما د عشق روڼه نیولې ستا دیدن ته
بې دیدنه به افطار د اصیام نه کړم
د دُنیا له هره کاره شومه پاتی
ترک به چرې ستا د مینې د اکام نه کړم
تا په حُټان پسې جلیل کړمه مالباره
آرام حُکمه بې لټا صبح و شام نه کړم
هم پټنگ یم ته مې شمع مې روښانه
بې لښو حُکمه زۀ بل حُټائے قیام نه کړم

بي هوده ژوندون د تيركه په دنيا كښي
 په تاڅه چي تر رحت كښي مسكانه كړي
 پس له مركه په راحت څه مركه مومي
 چي ورو مې وړيسي دلته ژهړانه كړي
 د خان غم در څخه نشته بي غم كړي
 د پير حيران بېه چي دا وويلانه كړي
 د ماتم ځاي كښي په كړس كړس خدا كاندې
 جفا كار چي تر څو به وفائنه كړي
 نه د خان باند څه كار شته نه په بل چا
 بد ليدې شي د مردانو ادا نه كړي
 اے نادانه بتدگي سره پيدا كړي
 بنده نه ئي چي بندگي د خدا نه كړي
 اسماعيل به په تا ولي غمژن نه يم
 چي عمل مې په رښتوني وينا نه كړي

د دنيا په دې بازار كښي وفا كورم
 دا سودا پكښي موندې شي هم دا كورم
 دا به خان سره او يم د وفا تون ته
 زه په خواب كښي غلامي د صبا كورم
 هېه عمر به دا خواب هم داسې وينم
 د وليم خان د پاره نانو ادا كورم

151

اسٺعيل به چپ د يار له صفت ته شم
تير په زړه مې د اشعارو ستردياب كړه

خلاص په چرې زه د عشق له زنجير ته شم
مح اړو ډې د خپل يار له تصوير ته شم
په دې بند كېنې زه تر عمره بند يوان يم
يار موندل به شېبه خنك چې زهير ته شم
دويم نوم د دې بند كنج ايسنودې شوې
بې له گنجه به زه چرې امير نه شم
فقيرې او اميرې لارم ملزوم دى
زه به منع په كړيوان له بحير ته شم
ملغلرې مې له اوښكو نه جوړېږي
پر لېښودې د ملغلرو خمير ته شم
ماكه خو د بيلتانه په عشو اولى
زه به ستون د خپل اشنا له دې تير نه شم
اسٺعيل په فقيرې كېنې اميرې كړم
پوره كو ډې شكر به د قدير ته شم

دَ سَاحِل پِه لِهَتون ڪَڙي بي مِجال هـ
 رسيده پِه مَرگ سَاحِل تِه شِي واصل شِي
 دانائي لِه دِي مَڪتبه ڪَڙي حاصـله
 دَ بيلتون پِه لختو اولگي عاقل شِي
 هـميشه ئِي پِه ذره ڪَاتب ڪتابت ڪاندي
 پِه زبان ئِي بيا بِنڪاره دا دلائل شِي
 لِه چشمانو ئِي بامان دَ رحمت ووري
 رحمتو ته پِر لِه پاڪ ربه نازل شِي
 مُرده زهڙا ئِي شِي ژوند ۽ پِه رحمتونو
 سلطنت ڪَڙي داسلطان چِي زندہ دل شِي
 سلطاني ورته هله شِي وري به غامه
 چِي دَ عدل پِه سبق باندِ عادل شِي
 اسلعيـل دَ دِي شاهانوياري غواڙي
 دامراد به ئِي پِه دُعا دَ دوي حاصل شِي

دَ راحت پِه لور روان يم دَ رحمت پِه لوي درياب ڪڻي
 دَ الفت بيڙي ڪڻي ناست يم اشنا ستا پِه رباب ڪڻي
 لِه ڊير غمه مِي لِه ذره نه دَ غمونو رباب جو پشه
 مدام لوي دا يادونه دَ يادونو پِه ڪتاب ڪڻي
 يم ترے ئِي بند پِه بند پِه تن ووتو دَ زلفانو
 پريني نه دے ذره رَو دَ لربا پِه هر تناب ڪڻي

نیکو پندار و نیکو کردار و نیکو خلق و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو

نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو
 نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو کردار و نیکو

دَ صراطِ پَہ پِلِ پَہ خُشکَہ کَدر کاندی
 مُتوَرِ چِ پَہ دُنیا کُنی لَہ نور نہ شِ
 اسعیلہ دَ نیکانو پَہ مندِ درومہ
 بی لَہ دِی مندہ پَہ خویش دَ غفور نہ شِ

خُشکَہ اوچ لَہ پرنالو خُشکَہ کَریوان کَرم
 چِ مدام دَ غم وریخونہ یاران کَرم
 دَ اُفت دَ حکومت داسی منشور دے
 پَہ ژہا پَہ زہ خوشالہ خیل جانان کَرم
 پَہ کَریوان مِ دِ وچو بے خدائے نہ کَہ
 چِ لَہ کومہ پوری ژوند پدی جہان کَرم
 خیلِ اویشکی بہ یو وارے ماز غون کَری
 ہمیشہ بہ سیل دَ یار دَ کلستان کَرم
 اسعیل بہ خیلہ بیا سدا بہار بیم
 کَہ یو وار خدائے پَہ امان لَہ دِی خزان کَرم

خُہ اوکرم چِ اور مِ پَہ گوگل کُنی لکیدے دے
 زہ پَہ مِ پَہ دِی اور کُنی مدام نور اور پسِ تلے دے

ما رهبر مدام د غم په لاره بیا ئی
 وائی داتله دپه سور د خپل اشنا دی
 په وروغ خائے طیب مرهم چالره تېر دی
 اندامونه می نرخی دیر په وفا دی
 همه عمر به شفا زما نصیب شی
 د ساقی د جام شراب ماله شفا دی
 شرابی یم بی شرابونه مرغی یم
 دایو وار په ما نوش کړی دلربا دی
 اسمعیل به له شرابو صبر نه شم
 ما پرینودی پسی چا ری د دنیا دی

نه د یاره خوب کلام باندی مری یم
 نه داستاله سپین بشره زه صبر یم
 نه د اور د مینی پرینودمه خواب ته
 مدام سر په زنگانه یمه زنگی یم
 تا د زلفو په وین مویم عادت کړی
 همیشه په دې وین مو پسی کړی یم
 ستا د سترگو په جادو ورک یم له خا نه
 وینم سترگی په هر لور نه موندی کړی یم
 دې حیرت لیاثر د ده هیره کړی
 وار خطا وار خطا کورمه بوړ نی یم

کوم په جل پسي استوگنه په اغزو کښي
 په لبيک آواز مدام يار ته چکوياسيم
 په خلکو کښي آوازونه کوم يار ته
 اسهيل دهر آواز سره فدايم

قول او فعل چي د هغه د الفت نه شي
 همه عمر به د درست ذهانت نه شي
 په دې قول او فعل به چرې عادي نه شي
 چي شيطان سره د خوعداوت نه شي
 د بشپړي ته د شيطان هر دم تيار شه
 چي د نفس په بدو چارو عادت نه شي
 خان د ميني په مکتب کښي هنرمند کړه
 بيا منلې په تاخيل مهامرت نه شي
 د بورا سکونت زده په چکولستان کښي
 گو نکت چرې کوې دا سکونت نه شي
 شرائط د يار ديدن له بنودې شوي
 زده کول د دې بغير له صحبت نه شي
 له نېکانو څخه دا شرائط زده کړه
 بي له دوئي نه به د زده شرافت نه شي
 چي ترڅو شريف بنده د الله نه شي
 ترهغي به د نصيب معرفت نه شي

بی لَتامی دَ رَاحت استو کتہ تشتہ
 ستا یہ مینہ خدائے داسی وفادار کرم
 وروغ یہ تہ شہہ پہ بل خہ لہ دی رنخہ
 زک پہ ہتہ خہ رغیرم چپ بیمار کرم
 اسمعیل یہ پہ دی رنخ ترخو کرم
 بی بجالہ ستا د مینی کاروبار کرم

چپ دَ ہجر د دریاب پہ نندارہ شوم
 د یادونو پہ ارہ، ارہ ارہ شوم
 ستا جہال یو لوی کمال دے حسن دارہ
 کہ تانہ وینہ ہم زک دمر سرہ شوم
 خیلو او بنکو ترہ پہ تا پس قیانوس کرم
 زک د غم د طوفانونو اجہ ارہ شوم
 ستا دیدن پس وہمہ چاؤونہ
 ستا یہ مینہ د عالمون ظارہ شوم
 لہ دیر غمہ اسمعیل پہ خان کینی دوبیم
 خیلہ خان لہ د صبر سہارہ شوم

خبر من ابيك في كل يوم

خوبی جان که عشق وای است

فیہ مناجات و دعا و شفاء و غیرہ

مکر و جادو چنان است که در وقت

نی الہ عشقہ نہ یوں کہ اس انسان نے چاہی

خبر نامه عمر بن عبد الله بن مسعود

[illegible]

۸ غفر، ۹ م، ۱۰ ن، ۱۱ خیر، ۱۲ ن، ۱۳ م، ۱۴ ع، ۱۵ ی، ۱۶ ک، ۱۷ ج، ۱۸ ح، ۱۹ ط، ۲۰ ذ، ۲۱ ز، ۲۲ س، ۲۳ ش، ۲۴ ص، ۲۵ ض، ۲۶ ط، ۲۷ ظ، ۲۸ ع، ۲۹ غ، ۳۰ ق، ۳۱ ک، ۳۲ ح، ۳۳ ط، ۳۴ ذ، ۳۵ ز، ۳۶ س، ۳۷ ش، ۳۸ ص، ۳۹ ض، ۴۰ ط، ۴۱ ظ، ۴۲ ع، ۴۳ غ، ۴۴ ق، ۴۵ ک، ۴۶ ح، ۴۷ ط، ۴۸ ذ، ۴۹ ز، ۵۰ س، ۵۱ ش، ۵۲ ص، ۵۳ ض، ۵۴ ط، ۵۵ ظ، ۵۶ ع، ۵۷ غ، ۵۸ ق، ۵۹ ک، ۶۰ ح، ۶۱ ط، ۶۲ ذ، ۶۳ ز، ۶۴ س، ۶۵ ش، ۶۶ ص، ۶۷ ض، ۶۸ ط، ۶۹ ظ، ۷۰ ع، ۷۱ غ، ۷۲ ق، ۷۳ ک، ۷۴ ح، ۷۵ ط، ۷۶ ذ، ۷۷ ز، ۷۸ س، ۷۹ ش، ۸۰ ص، ۸۱ ض، ۸۲ ط، ۸۳ ظ، ۸۴ ع، ۸۵ غ، ۸۶ ق، ۸۷ ک، ۸۸ ح، ۸۹ ط، ۹۰ ذ، ۹۱ ز، ۹۲ س، ۹۳ ش، ۹۴ ص، ۹۵ ض، ۹۶ ط، ۹۷ ظ، ۹۸ ع، ۹۹ غ، ۱۰۰ ق، ۱۰۱ ک، ۱۰۲ ح، ۱۰۳ ط، ۱۰۴ ذ، ۱۰۵ ز، ۱۰۶ س، ۱۰۷ ش، ۱۰۸ ص، ۱۰۹ ض، ۱۱۰ ط، ۱۱۱ ظ، ۱۱۲ ع، ۱۱۳ غ، ۱۱۴ ق، ۱۱۵ ک، ۱۱۶ ح، ۱۱۷ ط، ۱۱۸ ذ، ۱۱۹ ز، ۱۲۰ س، ۱۲۱ ش، ۱۲۲ ص، ۱۲۳ ض، ۱۲۴ ط، ۱۲۵ ظ، ۱۲۶ ع، ۱۲۷ غ، ۱۲۸ ق، ۱۲۹ ک، ۱۳۰ ح، ۱۳۱ ط، ۱۳۲ ذ، ۱۳۳ ز، ۱۳۴ س، ۱۳۵ ش، ۱۳۶ ص، ۱۳۷ ض، ۱۳۸ ط، ۱۳۹ ظ، ۱۴۰ ع، ۱۴۱ غ، ۱۴۲ ق، ۱۴۳ ک، ۱۴۴ ح، ۱۴۵ ط، ۱۴۶ ذ، ۱۴۷ ز، ۱۴۸ س، ۱۴۹ ش، ۱۵۰ ص، ۱۵۱ ض، ۱۵۲ ط، ۱۵۳ ظ، ۱۵۴ ع، ۱۵۵ غ، ۱۵۶ ق، ۱۵۷ ک، ۱۵۸ ح، ۱۵۹ ط، ۱۶۰ ذ، ۱۶۱ ز، ۱۶۲ س، ۱۶۳ ش، ۱۶۴ ص، ۱۶۵ ض، ۱۶۶ ط، ۱۶۷ ظ، ۱۶۸ ع، ۱۶۹ غ، ۱۷۰ ق، ۱۷۱ ک، ۱۷۲ ح، ۱۷۳ ط، ۱۷۴ ذ، ۱۷۵ ز، ۱۷۶ س، ۱۷۷ ش، ۱۷۸ ص، ۱۷۹ ض، ۱۸۰ ط، ۱۸۱ ظ، ۱۸۲ ع، ۱۸۳ غ، ۱۸۴ ق، ۱۸۵ ک، ۱۸۶ ح، ۱۸۷ ط، ۱۸۸ ذ، ۱۸۹ ز، ۱۹۰ س، ۱۹۱ ش، ۱۹۲ ص، ۱۹۳ ض، ۱۹۴ ط، ۱۹۵ ظ، ۱۹۶ ع، ۱۹۷ غ، ۱۹۸ ق، ۱۹۹ ک، ۲۰۰ ح، ۲۰۱ ط، ۲۰۲ ذ، ۲۰۳ ز، ۲۰۴ س، ۲۰۵ ش، ۲۰۶ ص، ۲۰۷ ض، ۲۰۸ ط، ۲۰۹ ظ، ۲۱۰ ع، ۲۱۱ غ، ۲۱۲ ق، ۲۱۳ ک، ۲۱۴ ح، ۲۱۵ ط، ۲۱۶ ذ، ۲۱۷ ز، ۲۱۸ س، ۲۱۹ ش، ۲۲۰ ص، ۲۲۱ ض، ۲۲۲ ط، ۲۲۳ ظ، ۲۲۴ ع، ۲۲۵ غ، ۲۲۶ ق، ۲۲۷ ک، ۲۲۸ ح، ۲۲۹ ط، ۲۳۰ ذ، ۲۳۱ ز، ۲۳۲ س، ۲۳۳ ش، ۲۳۴ ص، ۲۳۵ ض، ۲۳۶ ط، ۲۳۷ ظ، ۲۳۸ ع، ۲۳۹ غ، ۲۴۰ ق، ۲۴۱ ک، ۲۴۲ ح، ۲۴۳ ط، ۲۴۴ ذ، ۲۴۵ ز، ۲۴۶ س، ۲۴۷ ش، ۲۴۸ ص، ۲۴۹ ض، ۲۵۰ ط، ۲۵۱ ظ، ۲۵۲ ع، ۲۵۳ غ، ۲۵۴ ق، ۲۵۵ ک، ۲۵۶ ح، ۲۵۷ ط، ۲۵۸ ذ، ۲۵۹ ز، ۲۶۰ س، ۲۶۱ ش، ۲۶۲ ص، ۲۶۳ ض، ۲۶۴ ط، ۲۶۵ ظ، ۲۶۶ ع، ۲۶۷ غ، ۲۶۸ ق، ۲۶۹ ک، ۲۷۰ ح، ۲۷۱ ط، ۲۷۲ ذ، ۲۷۳ ز، ۲۷۴ س، ۲۷۵ ش، ۲۷۶ ص، ۲۷۷ ض، ۲۷۸ ط، ۲۷۹ ظ، ۲۸۰ ع، ۲۸۱ غ، ۲۸۲ ق، ۲۸۳ ک، ۲۸۴ ح، ۲۸۵ ط، ۲۸۶ ذ، ۲۸۷ ز، ۲۸۸ س، ۲۸۹ ش، ۲۹۰ ص، ۲۹۱ ض، ۲۹۲ ط، ۲۹۳ ظ، ۲۹۴ ع، ۲۹۵ غ، ۲۹۶ ق، ۲۹۷ ک، ۲۹۸ ح، ۲۹۹ ط، ۳۰۰ ذ، ۳۰۱ ز، ۳۰۲ س، ۳۰۳ ش، ۳۰۴ ص، ۳۰۵ ض، ۳۰۶ ط، ۳۰۷ ظ، ۳۰۸ ع، ۳۰۹ غ، ۳۱۰ ق، ۳۱۱ ک، ۳۱۲ ح، ۳۱۳ ط، ۳۱۴ ذ، ۳۱۵ ز، ۳۱۶ س، ۳۱۷ ش، ۳۱۸ ص، ۳۱۹ ض، ۳۲۰ ط، ۳۲۱ ظ، ۳۲۲ ع، ۳۲۳ غ، ۳۲۴ ق، ۳۲۵ ک، ۳۲۶ ح، ۳۲۷ ط، ۳۲۸ ذ، ۳۲۹ ز، ۳۳۰ س، ۳۳۱ ش، ۳۳۲ ص، ۳۳۳ ض، ۳۳۴ ط، ۳۳۵ ظ، ۳۳۶ ع، ۳۳۷ غ، ۳۳۸ ق، ۳۳۹ ک، ۳۴۰ ح، ۳۴۱ ط، ۳۴۲ ذ، ۳۴۳ ز، ۳۴۴ س، ۳۴۵ ش، ۳۴۶ ص، ۳۴۷ ض، ۳۴۸ ط، ۳۴۹ ظ، ۳۵۰ ع، ۳۵۱ غ، ۳۵۲ ق، ۳۵۳ ک، ۳۵۴ ح، ۳۵۵ ط، ۳۵۶ ذ، ۳۵۷ ز، ۳۵۸ س، ۳۵۹ ش، ۳۶۰ ص، ۳۶۱ ض، ۳۶۲ ط، ۳۶۳ ظ، ۳۶۴ ع، ۳۶۵ غ، ۳۶۶ ق، ۳۶۷ ک، ۳۶۸ ح، ۳۶۹ ط، ۳۷۰ ذ، ۳۷۱ ز، ۳۷۲ س، ۳۷۳ ش، ۳۷۴ ص، ۳۷۵ ض، ۳۷۶ ط، ۳۷۷ ظ، ۳۷۸ ع، ۳۷۹ غ، ۳۸۰ ق، ۳۸۱ ک، ۳۸۲ ح، ۳۸۳ ط، ۳۸۴ ذ، ۳۸۵ ز، ۳۸۶ س، ۳۸۷ ش، ۳۸۸ ص، ۳۸۹ ض، ۳۹۰ ط، ۳۹۱ ظ، ۳۹۲ ع، ۳۹۳ غ، ۳۹۴ ق، ۳۹۵ ک، ۳۹۶ ح، ۳۹۷ ط، ۳۹۸ ذ، ۳۹۹ ز، ۴۰۰ س، ۴۰۱ ش، ۴۰۲ ص، ۴۰۳ ض، ۴۰۴ ط، ۴۰۵ ظ، ۴۰۶ ع، ۴۰۷ غ، ۴۰۸ ق، ۴۰۹ ک، ۴۱۰ ح، ۴۱۱ ط، ۴۱۲ ذ، ۴۱۳ ز، ۴۱۴ س، ۴۱۵ ش، ۴۱۶ ص، ۴۱۷ ض، ۴۱۸ ط، ۴۱۹ ظ، ۴۲۰ ع، ۴۲۱ غ، ۴۲۲ ق، ۴۲۳ ک، ۴۲۴ ح، ۴۲۵ ط، ۴۲۶ ذ، ۴۲۷ ز، ۴۲۸ س، ۴۲۹ ش، ۴۳۰ ص، ۴۳۱ ض، ۴۳۲ ط، ۴۳۳ ظ، ۴۳۴ ع، ۴۳۵ غ، ۴۳۶ ق، ۴۳۷ ک، ۴۳۸ ح، ۴۳۹ ط، ۴۴۰ ذ، ۴۴۱ ز، ۴۴۲ س، ۴۴۳ ش، ۴۴۴ ص، ۴۴۵ ض، ۴۴۶ ط، ۴۴۷ ظ، ۴۴۸ ع، ۴۴۹ غ، ۴۵۰ ق، ۴۵۱ ک، ۴۵۲ ح، ۴۵۳ ط، ۴۵۴ ذ، ۴۵۵ ز، ۴۵۶ س، ۴۵۷ ش، ۴۵۸ ص، ۴۵۹ ض، ۴۶۰ ط، ۴۶۱ ظ، ۴۶۲ ع، ۴۶۳ غ، ۴۶۴ ق، ۴۶۵ ک، ۴۶۶ ح، ۴۶۷ ط، ۴۶۸ ذ، ۴۶۹ ز، ۴۷۰ س، ۴۷۱ ش، ۴۷۲ ص، ۴۷۳ ض، ۴۷۴ ط، ۴۷۵ ظ، ۴۷۶ ع، ۴۷۷ غ، ۴۷۸ ق، ۴۷۹ ک، ۴۸۰ ح، ۴۸۱ ط، ۴۸۲ ذ، ۴۸

ملایکی یہ ہستی خدایتعالیٰ

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

سید محمد باقر خورشید

بسم الله الرحمن الرحيم

خبر من الله تعالى في كل يوم

مقامی ہر ایک خیر خواہ اور خیر خواہی

[illegible]

جفا پرستیدند و فاجعه بی پایان

سید محمد بن علی بن ابی طالب علیه السلام

حیات و سلامت را پیشتر است و بعد از آن

زه د اوبښكو داسيچون جيجون دلبركم
 چي په خله كښي د بيلتون درون دلبركم
 د حيرت په بيا بيان كښي مدام شرابم
 زه د ميني په مضمون مجنون دلبركم
 بي د لبره هر ساعت په ماقيا مت وي
 دي صحرا ته په قانون بيرون دلبركم
 خپلو اوبښكو كړمه خاورې په صحرا كښي
 په داچاره د افسون مخزون دلبركم
 اسماعيل د دلبركچاري ته حيران يم
 غمخوړه سر په زنگون زمرغون دلبركم

د حضرت په مخ لتانه هم تاغواهم
 داچي واي هم دا غواره هم داغواهم
 ته په ما باندې داغوښته كړي پخپله
 ته وفائي لتا خكه وفاغواهم
 بل مي هيڅ نه دي پكار ته مي پكار ئي
 ديره ښكلي ته ښكلا ئي ښكلاغواهم

اسٽعيله مينه غواره عيٺ وخت چري تيرنه ڪري
چري کوزنه شي دميني د فکرونوله دي تباله

ولي داسي مسرور له دلبر ڪرڻي
په دنيا ڪيئي به ترخوب هنر ڪرڻي
په مکتب د عاشقي ڪيئي هنر زده ڪرڻ
يا خبر شه له ڪيميا نا خبر ڪرڻي
د هجران چاره په سر سترگو قبول ڪرڻ
په ديدن پسي به غس په خنجر ڪرڻي
ديادونو له صحر به بل خوانه ڪرڻي
هيشه به د يادونو په نمر ڪرڻي
چي ريبا در له خبر د سرو راوري
بنه به چاق بيا په تلاش د سدبر ڪرڻي
د ديدن سود به په تادلريا اوڪري
چي د فکر په درياب ڪيئي جور ڪرڻي
چي د پورته شي آهونه له ڪوڪله
بيا به هله يار مونداه قلندر ڪرڻي
اسٽعيله د دلدار رخسار هيرنه ڪري
په طلب ڪيئي به ئي مدام درپه در ڪرڻي

طوبى لمن كان له نصيب من الدنيا والآخرة
طوبى لمن كان له نصيب من الدنيا والآخرة

کتابخانه آستان قدس
مسجد اعظم، تهران، ایران

مکره زبانی خیر متی و جایت و خیر متی و
مکره زبانی خیر متی و جایت و خیر متی و

خداوند متعال و در پیج هر هفته است
کتابخانه و کتابخانه و کتابخانه

مجلسه اول در بیان فضیلت و مناقب ائمه اطهار علیهم السلام

خرمیتسہ و جہان
 کی خوشی و غم و خیر و شر

خبر برکت است | و خبر از خبر | و خبر از خبر | و خبر از خبر |
خبر از خبر | و خبر از خبر | و خبر از خبر | و خبر از خبر |

[illegible]

فواری به می د سترکواوچی ته شی
 تا می زهه مدام د یاریار په ناره که
 د بوستان ارمان به خنک نه کوم بیدیا کبی
 چی له ورايه د جلان راته ښکاره که
 اسمعیل بی ستاله مینی بل خه نه کرم
 نور می هر خه ستاله رویه شکرانه که

په خکالوچی د شوم پوهه له خپل تنه دربرخیر شوم
 چی د مخ راته برخیر که له حیرته تیر ویر شوم
 خپلواکی لمانه لاره واک می ستا د واک غلام شه
 ستا د واک په غلامی کبی زه له خپله خانه هیر شوم
 زه په خان کبی تاته کورم نور له هر خه شومه یاتی
 ستا دیدن می هله اوکه چی د سرو ماله تیر شوم
 د رښتو نو خلقو خویش یم ستا په اذن رښتیا وایم
 دروغ نه شه و ئی د دروغ جنوله کنه یر شوم
 دا جهاد کوم ظالم سره مدام مشیت وگریوان یم
 دیر زخمی ستا محبت کبی زه پدای تیر که ششیر شوم
 دا جهاد به زه کومه چی ترخو پوری ژوند یم
 داپه ما د رب احسان دے مجاهد وکبی چی ششیر شوم
 اسمعیل به په خو واره له تا خان داسی فدا کرم
 پرینود نه شم دا چاره ستا د زلفو په دام گیر شوم

دے رہے ہیں، مہینہ بہ مہینہ کھڑے ہو کر دیکھتے ہیں

[illegible]

لکه برق ۾ دامذهب په تن کښي گرځي
 جوړله زړه ۾ د مذهب حسين مکتب دے
 دامکتب ۾ هم کتاب او هم طالب دے
 فائز حکه د حیرت په دې منصب دے
 چي خدائے په ما د ميني داسود اوکھ
 دغه سود په ما نور سود لسه سبب دے
 زه د يادويو ستر بحر منجهد شوم
 دا احسان کړے په ما باند خپل رب دے
 په رضا ۾ زما رضا ده چي خه کاندی
 په رضا پسي ۾ کړے ما طلب دے
 دا طلب ما اسعيل ته ده بنسود لے
 ورک ۾ خواب حکه لها نه روزو شب دے

په خو وار چي ۾ خپل سرتالره درکے
 نور غمونه د راپنډ زما په سرکے
 ستا د يو وار په ليد و ۾ هر خه هير شو
 خپل يادونه د تل ماله مقررکے
 يو ساعت د هير و لے حکه نه شم
 چي فنا لها نه هر خه ستا بشرکے
 زه چي ستا په تناشه شومه دلبره
 تا زما په تناشه دا بحر و ببرکے

حه چي اولياء وائي رښتيا وائي صادقين دي
 ربه تل لري موبزه د دوي په ياغيچه کښي
 دا فرقه لري خلور مذهب واره حق دي
 زه حقي مذهب لرم ښه کلک يمه دعوه کښي
 خلور د طريقت سلسلي هم په تاجيه کښي دي
 ما استعيل نوش که ډير شراب په چشتيه کښي

د مالک په لاره درومه نوري لاري د خطر دي
 له مالک مدد غواړه ډير غمونه ډيه سر دي
 رهبران دنيا کښي ډير دي يو رهبر پسې روان شه
 لتا وړاندي قدمونه په دالار ايښي رهبر دي
 رهبران به ترقيامته پوري وي په دي دنيا کښي
 هغه خلق دي ډير کم بخته چي له دوي څخه منکر دي
 دهجران سپري اوڅره دديدن عظيم نعمت له
 په سپرو خير شوي مهر ويان له بحر وېر دي
 د ارشاد تعميل ئي اوکړه چي له دوي سره بيا شادي
 پوهه خلق مدام له دوي سره دنيا کښي هسفر دي
 قافله درته تيريږي ته په غي وسترگو اوده ئي
 دامنزل نه دے روان شه دلته واره مسافر دي
 له دلبر سره به څنگ کښي هغه خلق ځائې مونده وي
 له دي ځايه چي ديدن ته اوکي ټکي د دلبر دي

کوم ساقی چي پر شراب د مهر نوش کره
اسماعيل لره بيا هغه خمار خه شه

دیر په تا باند خفه بیم برادره
لږ مې خواته رانژدی شه د زړه سره
د گونگ په لور روان مې زړ راستون شه
د کلشن لار دغه نه ده مسافره
کوم سفر له چي آقا مې را لیدل
لا تراوسه تر نه کړي ناخبره
د آقا فرمان دوی دے هیرکې
زړ بیرون شه د غفلت له سبند مره
د جفا په قینچې خان نور پرکت نه کړې
د وفا په پرو والوڅه په بېره
نمر سپوږمۍ د په خدمت کني گورځینده دی
له چقرونه خان پاک کړه منوره
اسماعيل به ستاله غمه بی غم ته شم
د فرمان مې اوریدل له رهبره

دَ دُنیا پہ دی یا زار کُنی یم حیران دَ عشق روزگار تہ
 ہمہ عمر می داکار دے چي پس گورم دَ یار لہ مرتہ
 مدام داپھرہ داری کورم بل خواہی اہوے تہ شمع
 پت تینگ کوے یہ زہ دَ انتظار داسی یلغار تہ
 دایلغار بہ تو دید تہ یہ مادغسی جاری وی
 زہ بہ چری اوزگار نہ شمع لہ دی کار خنہ بل کارتہ
 لہ دی کارہ خوک بل کارتہ یوساعت سیدے تہ شمع
 دی انکار کُنی بی مجالہ مدام کوری دی انکار تہ
 دَ شیدا دازندگی دہ نور عالم می تہا شین و می
 ہمیشہ لکہ یلیل وہی تار می بنکلی مالیار تہ
 دَ خیل مرگ پہ ارمان کرحی بل ارمان می یہ زہ نہ وی
 پس لہ مرگہ یہ بیا کوری ہمیشہ دَ یار رخصت تہ
 اسعیلہ رب دمل شہ دا ژوندون ہمہ خزان دے
 دی خزان کُنی تل اوسیرہ ہقہ دیر زیبا بہار تہ

خواہشات چي می لہ نفسہ رخصت نہ شمع
 سیلانے بہ دَ زیبا مملکت نہ شمع
 دَ حسین تاجدار لیدہ چي می یہ زہ نہ وی
 دے بہ چری ہم خاوند دَ زینت نہ شمع

و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید

و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید
 و سپه سالار و سرانجامی در آید

هر ساعت د آفرين آواز مرا كاندی
 هر ساعت می پر زاره زره زره شوه
 اسعیل له دی غمونو اونر كار ته بیم
 د غم چاره می عالم ته ننداره شوه

ته د یار په تورو زلفو معطر شوم
 نه له یاره بیلته نه کښې مړ وړ شوم
 د راحت استوگنه کوم ده چی ئې او کرم
 زه مدام له راحتونو نه بکھر شوم
 په صحرای کښې د مطلوب په لوری در و مړم
 د صحرای خشک ته د اوبو کو سمنده شوم
 زه لغت د دیدن غواړم له خدایه
 د دنیا له هر نعمته ناخبر شوم
 د دنیا په تاج و تخت باند به خه کرم
 چی د و می په اور کښې زریا کیمیا گر شوم
 د بقا وطن کښې یار زما اوسیدوی
 د وفا په لار کښې پیښ زه په خنجر شوم
 د دلدار رخصت می لویه وظیفه ده
 په دی اور کښې زه اوسیدو کسگر شوم
 د تنها خان په علاج هیڅ نه پوهیږم
 په صنم صنم په خان کف کولو سر شوم

6-2

په زړه کې مې قابض شوې محبت دے
 رسيدلې مې په سبرخه سلطنت دے
 تاج و تحت مې له حيرت څخه جوړ شوی
 په محل کې مې د زړه داسې دولت دے
 تاج و تحت مې د الفت ما تحتې کاندې
 په سر سترگو مې منلې د طاقت دے
 د الفت منشور غفور خپله جوړ کړے
 په کوښښ هم داله ټولو لوې نعت دے
 چې ما تحت شي د منشور خپله منشور شي
 د عزت خاوند چې څنگ خپله عزت دے
 په هر آن کې مې په زړه کتابت کاندې
 ورکو نکه د اکاټب د ذهانت دے
 چې منعم مې د الانعام چالره ورکړې
 فرمايلې منعم ده څخه صحبت دے
 اسماعيل د جاوداں عمر د پاره
 په دنيا کې خوږې زده کړې د جنت دے

✽

ورک يمه له ځانه د حيرت په بيان کې
 ځان رانه ورک شوې له مود و راسې په ځان کې

112

اسٺييل به خان ته چري دانانه وائي عاشق دے
 خشک به وائي چي داناييم ورک په مينه ئي خان له خان که

هنرمند شوم مدرسه کښي د هتر زړه
 جوه وومه ترمو اوښکو نه لښکو زړه
 دا هنر به زده کوم چي خو ژوندے پيم
 که هر خوشمه په دي توره پرهر زړه
 په دنيا کښي له بيلتو ته لوي غم نشته
 د دلبر په بيلتانه پيم قلت دار زړه
 غمخوړه هي بل د خان په شان اونه ليد
 سيلانه يده مدام د بحر وېر زړه
 زړه د غم پيم غم زما دے بل څه نه کړم
 هر ساعت يده دي غم پسي تهر زړه
 مایه پاک الله څو توکل کړے د ميني
 کړمه دي بناسسته بيړي کښي داسفر زړه
 محترم سره چي يو وار ملاقي شوم
 په بل لور به ترته واته روم نظر زړه
 اسٺييل به د تسکين مانړي کښي اوسم
 چي يو وار اوځم د غم له سمندس زړه

کله آنگه ښه ژوند وکړه د پېښه نه ژغورئ
 د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ
 د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ
 د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ

د کله د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ
 د کله د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ
 د کله د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ
 د کله د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ
 د کله د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ
 د کله د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ
 د کله د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ
 د کله د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ
 د کله د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ
 د کله د پېښه نه ژغورئ د پېښه نه ژغورئ

لوئیدای ئی ناپوهه لاخبرته ئی له حانه
 راوخیرته د مینی په رسی له دی کوهی
 روان شه د منزل په لوری درومه په دالاره
 بل خوا په قدم خستوده لویه تباهی
 سره د عقله ولی په خنکلو باند سرې ته
 راشه نوره چری مه کوه داسې کوتاهی
 زه اسعیل نور امداد لتاسره کوه نه شم
 دغه زما وس ووچی می درکوه آکاهی

په قرام پسی می زهه ډیر ناقراشه
 د فریاد په تیغ می تن هه پرهارشه
 د قرام موهم به خو له قرام غواړم
 هریوهد می لکه سکور په انتظارشه
 د فرقت بار می په ولو باند پروت ده
 په نصیب می هه عمر داسې کارشه
 د وفارسی می کلکه له بار تاوده
 له ډیر بوجه می کریوان ټول تار په تارشه
 په سینه راله زخونه رسی جوړ کړه
 هریو زخم می په یاد د نکار شه
 راحتونه می د زهه له کوره لاهه
 چي می زهه د دی دنیا خه کنار شه

✱

لم يترحمهم الله ولا يرحمهم
 لم يترحمهم الله ولا يرحمهم
 لم يترحمهم الله ولا يرحمهم
 لم يترحمهم الله ولا يرحمهم
 لم يترحمهم الله ولا يرحمهم
 لم يترحمهم الله ولا يرحمهم
 لم يترحمهم الله ولا يرحمهم
 لم يترحمهم الله ولا يرحمهم
 لم يترحمهم الله ولا يرحمهم
 لم يترحمهم الله ولا يرحمهم

✱

لم يترحمهم الله ولا يرحمهم
 لم يترحمهم الله ولا يرحمهم

پہ دنیا کبھی پہ ڈہرا متواتر شہ
 ہر ساعت کبھی دے اللہ پہ کرو شاکر شہ
 ہمہ ژوند دے خیل مولیٰ پہ یاد کبھی تیر کرہ
 چھی ہر رنگ دے کبھی تنہا ہفتہ ڈاکر شہ
 داسی مینہ لہ خیل مریہ مدام غوارہ
 پہ دی کار باند دی کار لہ ماہر شہ
 پاکہ مینہ دے خیل پاک پروردگار کرہ
 لہ دی حایہ ئی دیدار لہ طاہر شہ
 توکل پہ اللہ اوکرہ دی سفر کبھی
 ہمیشہ دے پاک اللہ حافظ ناصر شہ
 پہ دالار دہ خزانہ دے جواہر و
 پہ نصیب دے دابی مثلہ جواہر شہ
 پہ حضور دے خیل مولیٰ کبھی مدام ژاڑہ
 اسمعیلہ ہمیشہ ئی در کبھی حاضر شہ

چھی زرغون ترخو دے عشق لہ زمین نہ شی
 شیکے خال بہ دے آشنا دے جبین نہ شی
 چھی دے یار پہ تور و زلفو بندی نہ ئی
 تور اور بل لہ بہ ئی کل دے یاسمین نہ شی

712

غوبڙي ايسٽي له مودونه چي به کله وائي ده سره
 خوار و زار په انتظار شوم د فرقت لارو کوڅو کښي
 د هجران په توره شپه کښي صبا وون ته انتظار کوم
 صبا وون صبا وون واييم د يادونو ترانو کښي
 ستوري ماته په مسکا دي زه ژر پيږم داهي ژوند
 محترم له خپلي اوبښکي مدام بيا يمه جرگو کښي
 اسماعيل به داسي بيله ژوند تر کومه تيرومه
 زه ديدن د صتم غواړم د هجران په تورو شپو کښي

ستا د جمال صفت کول نه شم
 همه جمال د زه ليدل نه شم
 زه په پونډو باند در خيژم مدام
 خوتر همو در ختل نه شم
 هره پونډي باند زه مرمه يو وار
 خوبيا د هم زه هير و نه شم
 د ناتهام حسن د خه اوليم
 بس داسي واييم خه وييله نه شم
 چي دعادت په ميخانه کومه نره
 چري تر زه اوس صبريد نه شم
 د پير عاشقان دي تا په غر و سرگري
 زه هم له دوي نه بيليد نه شم

لیکھنا اور پڑھنا
میں نے سیکھا ہے

مستخرج من كتاب

مترجمہ امین و جلیل و سید فیض

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

لمتجعة به موكدا ۱۷۱۰ خواجه مسعود

۱۔ عمر و مرتضیٰ لعلی رحمہ اللہ خوشی و شادی مبارک ہو

لَتَكُنَّ مِنَ الْغَالِبِينَ
لَتَكُنَّ مِنَ الْغَالِبِينَ

لم يكن له في الحقيقة

لے جتھے کے رہبر بکری تھے جس کا

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ أَخْرَجَهُمْ مِنَ ظُلُمَاتٍ إِلَى نُورٍ بِإِذْنِهِ وَكَرِهُوا وَالْيَوْمَ يُزْكَى الصَّابِرُونَ فِيهِمْ
لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ أَخْرَجَهُمْ مِنَ ظُلُمَاتٍ إِلَى نُورٍ بِإِذْنِهِ وَكَرِهُوا وَالْيَوْمَ يُزْكَى الصَّابِرُونَ فِيهِمْ

0

مستحقان و مستحقین

په دُنیا کښې خوهر خه انسانیت دے
 دویم نوم انسانیت لره الفت دے
 بی الفتہ چي ئی استوګنه وی دُنیا کښې
 دغه ژوند د دغه هه واره لعنت دے
 دی سفر کښې د الفت هنر ترده کاندہ
 عارف موندے په الفت کښې معرفت دے
 لږ ساعت له محبت بغیر تیر ته کړي
 هری چاري لره دا واحد طاقت دے
 بی له مینې بل خه ښکاره ئی انسان ته ئی
 لکه بوټ د هسې جوړ داسې صورت دے
 په جور نظر خان او کوره چي خه ئی
 بی هوده د اختیار کړے سکونت دے
 سکونت د یار لټون کښې هه تیر کړه
 دایامی په دواړه کونه لوی نعمت دے
 اسمعیل به بل خه خه کرمه دُنیا کښې
 چي راکړے ذوالجلال دا غنیمت دے

✱

په دُنیا کښې د خزان بورا نامیدوم
 په بهار پسې مدام ژړا نامیدوم

144

دَ هجران له طوفا نونو سره خورم مدام دغري
 طوفا نونو کښي وطن لسه سامان لټوم ترڅو
 د سامان انبار ۾ جوړکله د الفت لويه پيړۍ کښي
 هم دا چاره به کوم چي عالیشان لټوم ترڅو
 عالیشان ما اسماعيل سره وعده دديدن کړي
 ځکه هر وخت د زيبا نکار د اشان لټوم ترڅو

د وې شوم په درياب د غم نارې وهم رهبرته
 داسې به ضرور کيده چي ځمکه د يار درته
 دا درياب د عشق په بيابان باند تير شوه دے
 زړه ۾ بيابان دے پر بهيړي درياب سرته
 مدام ۾ په سيلاب زما ليمه زيله کيږي
 خپله چي درياب شوم له ځان څنگ اوځم بهرته
 په ياد کښي د دلبر وهم موجوده په دل برسي
 چي کله به ۾ راشي دا حسين نکار نظر ته
 چري قرار نه مومم د عشق له زوره درومم ترڅو
 خپله زه حيران يمه دي خپل نا اشنا سفر ته
 راک د بيلتانه له خپل ځوکه څخه اورمه
 داسې توره شپه کښي انتظار کوم سحر ته
 درياب يم له انر له اسماعيل هم راته والي خلق
 ځان سره په زوږ يمه کړم زوږ د ځان هنر ته

پشاهان جهان و پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان

*

و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان و پادشاهان

چي يُو وار مي ستا رُخسار دليرة اوليد
 په جلو وئي زړه زما همه شين خال شه
 تا د زلفو په هر وُل کښي لږ لږ و
 هميشه مي زړه پندى په داسي چال شه
 اسټيک داستا ديدن له ربه غوارم
 که قبول د رُب په درکښي زما سوال شه

له مودو راسي بيان کوم سلگو کښي
 يادومه خپل اشنا په تور و شيو کښي
 لا تراوسه ئي د بيان جواب راته که
 لکه عمر چي زما وي مقبر و کښي
 د ديدن ارمان مي زړه دے ټول داغلي
 ورته کورمه د خيال په آئينو کښي
 ما تراوسه دا داغوته لا شمار نه کره
 بحث کيږي پر ديار په ميکد و کښي
 په ککړ کښي مي د غم چرې غريږي
 هير به نه کړمه صنم په دې چرو کښي
 که د غم ليدۍ څوک غواړي ماته کورئ
 له چا جوړ دے داسي غم ديار کوڅو کښي
 غم زده د خوشحالي طلب کښي کړم
 ورو په ورو مي غم زياتيږي په دې تلو کښي

♡ ♪ ♪

اسمعیل به د عشق اور کینی تنگ خندیریم
چی همه عمر هم دا سوداگری کریم

چی د چایه مخ پیدا دواره جهاته
دهغه په مخ هغه غوارم لتانه
اے خدایه ته ئی دیدن زمانصیب کره
ته خبر ئی دا ارمان لرم سبحانه
د ارمان اور می په زړه باتدلیوری
زرمی خلاص کره ددی هجر له زندانه
اباسین می پسې جوړ کړود او بنکو
په حسین پسې خبر نه یم له خاتنه
چپا وونو ئی له خانه سره یوړم
رسیدلی ئی چپا وونه تر آسمانه
تا شیدا کرم په هغه چی پر شیدائی
دیر شا کریم په دا برخه عالیشانه
اسمعیل به بی له مینی بل خه نه کرم
په دی مینه هر خه پاتی شوه له مانه

د خپل ژوند په تېاشه کېښي ستا د مخ په تېاشه شوم
 بل خوا مخ اړوې نه شتم ستا په مخ داسې نشه شوم
 ستا د مینې نشائی شوم همیشه مې دا خور دن شه
 ساقی ستا له میخانې نه زه پخپله میخانې شوم
 هغه دم مې هر څه هیر شوه چې رخسار د راعیان که
 حکه تا پسي دلبره زه له هر څه کناره شوم
 په خپل ځان کېښي راته ښکاري دیر حیران یمه دې کار ته
 هم پخپله تېاشین یم هم پخپله آسینه شوم
 زه ژر یرم ته مسکا کړې داسې ژوند زمانه نصیب د
 په دې دیر شکر کن اریم ستا د مینې افسانه شوم
 ستا په حکم زه ژر یرم د مسکا په انتظار کېښي
 د مسکا به کله وای په ژباړه خود لیوانه شوم
 ستا د مخ په پلوشو کېښي اسبعل له ځانه پټ یم
 ماله مرگ له دې نه ینه دے بیا به وروغ شه ایره شوم

دلربا مې زه د عشق د باب قاری کړم
 په دا چاره ئې په زړه دیر پرهری کړم
 په اغزو د بیلنا ته تر څی څی یم
 کله ستان کېښي د یار حکه مالیاری کړم

644

چي زده کړه د ميني رواج نه وي
 زړه به چرې ستا روښانه سراج نه وي
 بي هوده به په تياره کښې گرځيده کړې
 برابر به د ټول عمر منراج نه وي
 په رواج د ميني خان د يار اشنا کړه
 بي له ميني خوځ قابل د معراج نه وي
 يار ديدن کښې ورکوي شاهي عاشق له
 بي له عشقه د چا سر له داتاج نه وي
 چي په عشق ترخوړنخور يار پسې نه شي
 دې طبيب لره جوکه د علاج نه وي
 اسماعيله څنگه خان ته انسان وائي
 چي مدام د يار د ميني محتاج نه وي

✱

چي نصيب هي ستا په غم د فکر تال شه
 پرې زده داستا د وصل لوي کمال شه
 په کمال زري زري شوم ستا په لاسه
 ستا په مينه هي دلبره داسې حال شه
 هغه دم به هي زري شي زري راټولي
 که د لري له سپين فخره ماته شال شه

چي يوار هي ستارُ خَسار دليرة اوليد
 په جلوي زړه زما هبه شين حال شه
 تاد زلفو په هر وُل کښي لښا سيور و
 هميشه هي زړه پندې په داسې حال شه
 استعيل داستا ديدن له ربه غوارم
 که قبول د رې په درکښي زما سوال شه

له مودو راسي بيان کوم سلگو کښي
 يادومه خپل اشنا په تور و شيو کښي
 لا تراوسه هي د بيان جواب راته که
 لکه عمر چي زما وي مقبر و کښي
 د ديدن ارمان هي زړه دے ټول داغله
 ورته کورمه د خيال په آئينو کښي
 ما تراوسه دا داغوته لا شمار نه کره
 بحث کيږي پر ديار په ميکد و کښي
 په ککړ کښي هي د غم چرې غريږي
 هير به نه کړمه صتم په دې چرو کښي
 که د غم ليد که څوک غواړي ماته کورئ
 له چا جوړ دے داسې غم ديار کوڅو کښي
 غم زده د خوشحالي طلب کښي کړم
 ورو په ورو هي غم زياتيږي په دې تلو کښي

مدام جام غوارم د مهر د شرابو
 پسې ځرځمه د زلفو په وړ موکښي
 په سلگو کښي د ساقی تل منت یاریم
 خپل ساقی مې تل غریزي په لیمو کښي
 د پتنک په شان سقې کړمه دې شعې
 سرتاپا په یوه پټ په سرولمبو کښي
 همه ژوند د اسمعیل داسې تیریږي
 په دنیا یې نصیب نشته خوشحالو کښي

خبر نه یې چې ترڅو په غمخوړی کړم
 د الفت شرابو داسې خماري کړم
 غمزه د ساقی درپسې ځرځیرم
 بیلته نه کښي زه د یارڅخه یاری کړم
 د عشق چاره مې په برخه رسیدلې
 د یار درلره دې چارې هنري کړم
 د هنرې د ژبا په اله زده کړه
 داسې ځکه دې الې تره پرهري کړم
 د کیمیا یادوې زړه سورې سورې کړه
 دې یادونو د کیمیا د باب قاری کړم
 هرگز د زړه په سرخوړمه له عشقه
 ځکه زه د زړه له بیخه شاعري کړم

اسماعيل به د عشق اور کښې څنگ خنديږم
چې همه عمر هم دا سوداګري کړم

چې د چا په مخ پيدا دواړه جهاته
دهغه په مخ هغه غواړم لټانه
اے خدايه ته ې ديدن زمان صيب کړه
ته خبرې دا ارمات لرم سبحانه
د ارمات اورې په زړه باندې ليرې
زړې خلاص کړه ددې هجر له زندانه
ابا سين ې پسې جوړ کړود اوښکو
په حسين پسې خبرنه يم له خاتنه
چپا وونو ې له خاتنه سره يوړم
رسيدلى ې چپا وونه تر آسمانه
تاشيدا کړم په هغه چې پر شيدا ې
د ير شا کړيم په دا برخه عاليشانه
اسماعيل به ې له مينې بل څه نه کړم
په دې مينه هر څه پاتې شوه له ماته

چي نيکي لوه ته خومره بيره ناک شي
 خبردار به همره ته له پت ادراک شي
 په سپاکه تيمم مه وهه ناپوهه
 پاکه خاوره چرته چوره چي پرپاک شي
 هيشه له بدو خلقو بيرته اوسه
 د خو خلقو په صحبت به مينه ناک شي
 زړغو نيري به هله په دي جهان کشي
 چي ورومبي لکه د تخم په شان خاک شي
 په ماليار پسي تاري د بيل زده کړه
 چي په دا هنر خبر له ژوند ورواک شي
 په خزان کشي ارماني د پسرل شه
 پسر به په تاراشي چي درد ناک شي
 د جفا د اژدها له خسي راوځه
 تايه تير کاندې بي خايه به هلاک شي
 پام کوه چي تکبر در نه اونه شي
 د يار غيري له به لار شي چي خاشاک شي
 اسماعيله په ياري د يار زيرک شوي
 ملاقي به ته د صاحب لولاک شي

دَ خَیْلِ ژَوَنْد پِه تَه‌اشه کِشِی سَتَا دَ فِخ پِه تَه‌اشه شوم
 بِل خَوَا فِخ اَرَوے تَه شَم سَتَا پِه فِخ داسی نَشه شوم
 سَتَا دَمِی نَشائی شوم هَمیشه هِی داخوردن شَه
 سَا فِی سَتَا له مِخَانِی نَه زَه پِخِیله مِخَانَه شوم
 هغه دَم هِی هَر خَه هیر شوه چِی رِخسَا رِی رَا عِیَان کَه
 حُکَه تَا پِسی دَلِیره زَه له هَر خَه کَنَا مَرَه شوم
 پِه خِیْل حَا ن کِشِی رَا تَه بِنکَا رِی دِیر حِیرَان یِمه دِی کَا رَتَه
 هَم پِخِیله تَه‌اشِیْن یِم هَم پِخِیله آسِیْنَه شوم
 زَه ژَریزِم تَه مُسکَا کِری داسی ژَوَنْد زَمَانِصِیْب دِی
 پِه دِی دِیر شکر کَنَا رِیْم سَتَا دَمِی اَفْسَانَه شوم
 سَتَا پِه حُکَم زَه ژَریزِم دَ مُسکَا پِه اِنْتَظَا مَر کِشِی
 دَ مُسکَا بَه کَلَه وَا ئِ پِه ژَرا خَو دِیَوَا نَه شوم
 سَتَا دَ فِخ پِه پِلوشو کِشِی اَسْهَعِیل له خَا نَه پِت یِم
 مَالَه مَرگ له دِی نَه یَتَه دِی بیا بَه وِروغ شَه اِیره شوم

دَلرِیَا هِی زَه دَ عَشَق دَ بَاب قَا مَرِی کَرِم
 پِه دَا چَا مَرَه ئِ پِه زَه دِیر پِرِه رِی کَرِم
 پِه اَغْرَو دَ بِلْتَا نَه تَر خِی زَخِی یِم
 کَلِسْتَان کِشِی دِیَا رَحْکَه مَالِیَا رِی کَرِم

ما دُنیا دَ یار دَ یارہ کرلہ ترکہ
 دَ یار عشق کبئی بہ مدام قلندری کریم
 ما موندے فقیرئی کبئی لوی دولت دے
 فقیرئی کبئی پری زہ لویہ امیری کریم
 تل اوسیرمہ دَ یار دَ حُسن اور کبئی
 لہ خیل یارہ تَخہ زہ داسی یاری کریم
 دَ پتنگ پہ شان پہ اور باندی مینیم
 ہمہ عمر بہ ہم دا وفاداری کریم
 دَ یار غیرہ کبئی مرے لہ ربہ غوارم
 صبح و شام زہ اسعیل ہم دا زاری کریم

دَ دُنیا دَ کانرو زہ ونو کبئی نروب زہ کے لرمہ
 داسی گران ژوند پہ دُنیا کبئی دَ ہجران زہ تیرومہ
 چي وطن تہ دَ بریننا شومہ داخل زہ می نروب شہ
 پہ بریننا کبئی لہا ورک شہ ہمیشہ ئی لہتومہ
 دَ زہ چغی مدام اورم چي دَ کانرو زہ ونہ ئی اولی
 لوی انبار پیر باند جوہ دے زہ ئی حکہ نہ مومہ
 ہم دا کانری بہ نروب شی خودا وخت بہ پہ دوئی تیروی
 زہ ئی دلتہ نروب غوارم نہ ژوندے ہمہ نہ مومہ
 اسعیلہ ستا زہ کے خود عشق اور دے ویلی کرے
 ستا زہ کی لہ داسی زہ کے راو لہ کو مہ

چي دَ حُسن په تَکبیر باندِ حلال شوم
 دَ تَنگ وني پورې کلک دَ فکر تال شوم
 دلربا پسې مدام حُمه په پورته
 چري رانقلبه بنکته پدي حال شوم
 له فلک پورته اور سیدم اور لـ
 هم نشين شومه دَ اور حکه کمال شوم
 په دا اور به زه مدام هم داسي سونرم
 بي خودي کني زه لا پته له خيل خيال شوم
 داسي ورک بنه يم دَ خيال دوران مي تير شه
 په خيال خه کرم تما شين دَ بي مثال شوم
 پرمختبر کني تما شه دَ بي مثال کرم
 پرمختبر کوم په ده پسې مـلال شوم
 بي مثال دَ ما نور هم بنه گوندے کري
 اسعيل ورته مدام هم پدي سوال شوم

دَ ضياء محکوميت مي زاره شنه کړه
 دَ فراق اغزوئي ماله لمن سره کړه
 په صبا پسې په توره شپه کني کـرشم
 په دیر زوږ مي شپه دَ حان په تدار کړه

صبا وون توره شمله کڻي مخ پت ڪرے
 په ڊير صبر هي زخمي خيله سينه ڪرے
 ٽول زخونه په هي روع رمت شي خلقه
 که دلبر لري له مخ خنه پرده ڪرے
 اسعيل دي انتظار له یرمه پري ایستم
 ما دغم له زرو ڊڪه خزانه ڪرے

زړه ڊروږ دے د شيطان په اشاري شه
 را بيدار شه د غفلت په ننداري شه
 د ظاهر لباس په خا خوشکختو پام کړي
 د باطن لباس ڊټول ريغي ريغي شه
 په غفلت کښي په ترخو قيام پښيري
 سينه لوبښي ڊهه رنگين په دي شه
 د توپي ريگمال پراو مږه جي پاک شي
 له يادونو خخه ځي ډک کړه بي اسري شه
 د خوبا په مينه دالوښه رنگين ڪرے
 کاش جي ولي ناخير له ميکدي شه
 اسعيل به ميکده خنکه په هير ڪرم
 چي هي زړه مدام له ډوب په سري پياي شه

له روږ دے: عادت ۽ سينه لوبښي: زړه

دواړه لاسه مې اچولی کمتړئ ته
 زړه مې وائی الوداع هرې سلکي ته
 د صتم له دروازي بل خواته نه خم
 تو ديد ته نيت لوم پهره دارئ ته
 په زړگي مې د فانوس په شان اورېل دې
 د غل آواز ئې رسي ککړئ ته
 شين لوگي مې د سيني سيمه قبضه کړه
 د آهونو مخ ئې واړوه مړئ ته
 د صتم په لور مې ټول آهونه درومي
 تما شين يمه د يار داسې يارئ ته
 له ډير درده بې ترتيبه زيرگي کاندې
 حق حيران يمه دې خپلې بيماري ته
 اسعيل په داسې رنج يمه او وخته
 مایه پرې نږدې تومرگه قرارئ ته

✱

مستفيض له مستفيضه شه دنيا کښې
 تل غرقاب اوسه د ميني په دريا کښې
 زولنو د طريقت کښې عمر تير کړه
 مستفيض نه گوهر خواړه په ژړا کښې

دی انعام لره د هجر په نهر وریت شه
 مدام اوسه په طلب د خیل خوبا کښې
 د دنیا له محبته مړه خواشه
 خو په اوسې ته په خله د اژدها کښې
 وروستو پاتې په جفا شوی له کاروانه
 هم جفا د کره حاصله په جفا کښې
 د وفا په لار وفا پسې روان شه
 ملاقی به د اشنا شې په وفا کښې
 اسعیل به په دالاره تل روات یم
 یادومه خیل صنم په هره ساه کښې

ستره د وفا په ناکرد و شومه
 کله ډیر زخی ډپه اغر و شومه
 خان اوچوم له وینو په شنو پانروزه
 داسې ناخبر له خوشحالو شومه
 ستا د وفا دام کښې زه بندې یم
 تاپسې کدار له هسکو غر و شومه
 ته به ې هیرنه شي یو ساعت له هم
 حکه داسې شپه ورځ په سلکو شومه
 یاره ستا د مینې دریاب ډوب کیم
 ډیرې سانیو په چپو شومه

خورمه کذارونه دَ خنجر و نرَا
 یارَه مدام تاته په نَار و شومَه
 غوارمه ستا مینه اساعیل مدام
 دیر توتی توتی په کتار و شومَه

دَ ریار په خُله آشنا به بِللے
 زکَ روان یم خیل آشنا له سَنیوے
 دَ دیدن ادا زده کومه له ریار مره
 په دې زده کړه ریار دیرینه وهله
 دا منزل کومه زکَ په سرو لمبو کښی
 زکَ مدام په دې لمبو یم سوزیدلے
 یو قدم بیرون ایښوے نه شم له اوره
 زکَ دلبر په تور و زلفو یم تړلے
 دَ یار درته ماتړے ریار بیا ئی
 چې خه والی پکښی هیڅ نه شم وئیلے
 په رضا دَ دلربا ژما رضا ده
 په سکرو تو دَ رضا یمه دا غلے
 دا سکرو تپي ې په اوښکو سیوا کیری
 دیر دَ اوښکو سیلابونو یم ریلے
 ارماني دَ یار دَ دریمه عالمه
 په لیسو کښی ې غوړی تل بیا غلے

اور دَ هجر مِ دیدن دَ یاره خوش دے
 زه دیدن له یار په اوریمه پالے
 اسمعیل به داسې شپې صبا کومه
 دا روزگار مِ دے په برخه رسیدے

په زرگی مِ مدام درو مِ اوله سترگو مِ پناه مِ
 په سینه کښې مِ دریائې حکه سترگوله صحرائې
 له موجونو د خبریروم زما سترگې چې زپ تہ
 زړه مِ ستا غیر کښې اوسیری تہ ئې داسې رهنمای
 له زرگی تہ مِ لار تہ شې د مہی په شان په مرشی
 دے په تاباند ژوند دے دے اے دریابہ تہ ئې سائې
 ستاد هجر په چونکارو زخی کیږی په وصال کښې
 ډیر رضایم په دا برخه اے دریایې تہ رضائې
 زه چې ستا شوم تہ زما شوې داسې اوکړه تا پخپله
 په دې پوهه شوم مدام له به زه ستا اوتہ زما ئې
 که زه ډیری نارې اورمه د زړه خه کوم نه شم
 گرم ئې هم کڼے تہ شم ورسره ئې خوجدا ئې
 عجیبه ده اسمعیله چې نه مری نه ژوندے ئې
 دایه تاباند خه او شوک چې نه دغه ئې نه دایې

د ژوندون په هر ساعت کښې د خویا په انتظاریم
 هیریدۀ ئې لېا هیردی په یادونو ئې خماریم
 د شدید عشق نا کړدویم د دنیا له چارو ویستے
 د غمونو زو لنو کښې له پخوا ندې کړفتاریم
 د بیلتون د خامار خله کښې ئې زړه زری شه
 له چقونو ئې خلاص نه شه که هر خومره خوارو زایم
 د آهونو په چاقوانو ئې سیننه سورئ سورئ شوه
 نور له هر څه مړه خوا شومه مړه مړه لا چاریم
 د طبیب لاری ته کورم د خزان د باد میلمه یم
 رږیدل لار کښې زغل کورم تل په طبعه د بهاریم
 که سلگی وهه ډیرې څوک ئې نه اوری ځان ته زایم
 د صنم مینه کښې داسې شپه او ورځ زه نا قراریم
 اسعیل به خپل جانان ته انتظار کاندې ترمرکه
 ښه محکم به همه عمر زه د مینې په اقراریم

✱

زه تراوسه له راحت خبر نه شوم
 په امان د بیلتان له خبر نه شوم
 په ناسور د عشق اووخته یم بیدیا کښې
 ډیر رنځور یم زه روغ په جگونه شوم

سوے لوے زہ دَ ہجر نہر تہ کَر حَم
 دَ دیدن پہ بارانہ چری تر نہ شوم
 دَ بورا پہ شان تکتور شومہ خزان کینی
 پہ ویدمو دَ پسری مغطر نہ شوم
 دَ یادو نو سری سکرو تپا می خوراک دے
 پرینودو لورہ می چری نہر نہ شوم
 مہیدگہ پہ دی خوراک چالورہ نشستہ
 حُکھ مور زہ پہ دایکلی ہنرتہ شوم
 اسعیل دَ ہجر لویہ شپہ کینی ژا ہی م
 زہ خبر دَ لوپا شپہ لہ سحر نہ شوم

—*—

دَ رُخسار پہ تیرہ تیغ می زہ زخمی دے
 زخمی کپے دارُخسار ہاشمی دے
 پرمدام دَ انتظام مالگی دُور و مہ
 سیوا کومہ می زخمونہ فریادی دے
 ہر ساعت دَ دیدن پھوتہ لیوال دے
 کذار شوے دَ ہجران پہ کراہی دے
 کراہی کینی غور زنگونہ مدام گاندی
 دَ یار درلورہ پہ دی دیر ہندی دے
 اسعیل دَ ہنر مند استاد شاکردیم
 حُکھ جوہ می ہر غزل قلندری دے

دَیَار سترگی می پہ زہرۂ کبھی تل اوسیری
 پہ مثرچکانوئی رقصاں پشی خود پیری
 فریادونہ ئی زہا اوڑم ورتہ ژامہ م
 لہ فریادہ چری ہم نہ غلے کیری
 بی خودی کبھی دَ طبیب لاری تہ کوری
 پہ سدا کو سدا کو طبیب پشی ژیری
 زنکدن ئی لہ پخواں راسی شروع دے
 بی لہ وصلہ ئی زنکدن نہ تہا مییری
 اسعیل ورتہ دَ عشق کلہ وایم
 دلربا بہ لہ دہ شکنجہ پہ ہیری

زہرۂ زما دَ بیلتانہ دَ اور میلہ دے
 پہ خیل زہرۂ کبھی ئی حائی کرے دَ سوختہ دے
 دَ دیدن باران مدام لہ ربہ غواری
 پہ نہانجہ دَ استسقاء کبھی پہ سجدا دے
 پہ سجدا کبھی دلربا دلربا والی
 بل سبق ئی ٹکھہ ہیردے دائی زدہ دے
 پہ خوار تر دَ بیلتون توری سرپریکہ
 دے ہم ہغسی یار ستائی عجیبہ دے

اسٺعيلہ زہڙہ ڏنہ ڏے سهندردے
چي ڏا سي طوقانونو موخته ڏے

تله ڀه لاره ڏخيل بنڪلي شهنشاہ ڪرم
هر قدم خڙه له سوي زہڙہ نه اہ ڪرم
ڊير ريگوتنه ڏهجي ان باد پورته ڪري
له عالمه ڀي پريت زہڙہ ڀه دا س اہ ڪرم
خوريگوتنه ڀي آهوتو باند تور ڪرہ
لڪه سڪور ڀي ڀه ضياء پسي سياہ ڪرم
قدمونه ڏسلگو ڀه حساب شمس م
ڊي حساب ڏقدمونو زہڙہ تباہ ڪرم
يؤ قدم زہڙہ اخستنه شمس ڀه خيله
هر قدم له ڏرييار ندا اڃاہ ڪرم
ڀه ندا پسي سلگو کيني ليک وليم
ڊا ليک به زہڙہ ترهغه آرا مڪاہ ڪرم
اسٺعيل به ولي فخر ڀه ڊي نه ڪرم
چي روان زہڙہ ڏدرڪاہ ڀه نور الله ڪرم

داپہ ماہم ستا اکرام دے بل خہ نہ دی
 لیک پہ زہرہ می ستا کلام دے بل خہ نہ دی
 ستا دحسن پلوشوتہ نندارہ کرم
 پہ نصیب می د عشق بام دے بل خہ نہ دی
 ستا دیدن لہ ہم لہ بامہ سرہ پور تہ
 تل پہ ژبہ می ستا نام دے بل خہ نہ دی
 بی لہ عشقہ خوک ستا درتہ درتے نہ شی
 صبح و شام می دا امام دے بل خہ نہ دی
 د فانوس پہ شان دے اور پہ مارا پوری
 ستا پہ لوری می اقدام دے بل خہ نہ دی
 د جانان عکس د ما زہرہ پوری نیوے
 تا خور کوی ہم دا دام دے بل خہ نہ دی
 پہ دی دام کبھی دی پہ خان باند عاشق کرم
 ستالہ جامہ د دہ جام دے بل خہ نہ دی
 پہ دی جام باند ساقی یم عادت کرے
 نوش گول می زما کام دے بل خہ نہ دی
 اسعیل پہ دی شرابو خنکہ مورشم
 چپ لذت می ناتنام دے بل خہ نہ دی

په هرگفت د دلربا داسې يقين کړم
 چې هر حرف ئې زه بې مثله بامريک بين کړم
 بامريکي مې د حيرت وطن کښې زده کړه
 په خو واري ئې خاکستر په روې زمين کړم
 چې ژوند يې د ايه دغسې زده کومه
 زه دې چارې د پير قريب د نازنين کړم
 بامريک بين يه ولې نه يېه عالمه
 چې مدام زه ننداره د پير حسين کړم
 دجلو په تير و تورو کړې ورونه
 په سرو وينو ئې حکه زه داسې رنگين کړم
 بې محاله ئې حبه درته په خړپوسو
 که په غيږه کښې راپورته کړم ورين کړم
 اسماعيل په کړل ورين تالا والا شوم
 دې عادل زه ورکندار په تاترين کړم

—*—

له قيصې مې خبردار نه ئې ناصحه
 سوزيدلې په انکار نه ئې ناصحه
 نصيحت به د پېه مآخه اثار اوکه
 چې زما غوندې بيمار نه ئې ناصحه

روغ عالم دُنیا کڻي ڀير دے پسي چڪڙه
 ماڌ پاره د هنيڇ ڪار نه ٿي ناصحه
 محبت سري له خيله نصيحت دے
 ته مڻين لا په رخسار نه ٿي ناصحه
 اے ناصحه عاقلانو کڻي به شمار شي
 بي له عشقه پکڻي شمار نه ٿي ناصحه
 اسماعيل د خنڪ خبري ته غوڊ ڪير دم
 چي خبر مي ته له يار ته ٿي ناصحه

✱

تا د حسن په جلو و باند ڪباب ڪرم
 بيا د خيلو مهر و يانو کڻي حساب ڪرم
 بيلتانه د راله راگ سينه کڻي جوڙ ڪه
 تاپه خان پسي له ويره ڊک رباب ڪرم
 د حڪمت شهبان د زهره زما زخي ڪه
 ناخبر د حڪه زه داسي له خواب ڪرم
 د ياد و نو په توکا خان توتي ڪومه
 ستا ياد و نو زه خيل خان لره قصاب ڪرم
 سندر حڪه لها تا پسي جوڙ شه
 چي ديؤ وار په کاته د سر در ياب ڪرم
 ستا د پاره خيلو اوڻو کڻي ڊوب اوسم
 ناخبره ستا دي ميني له شباب ڪرم

د آفتاب په شان د عکس او بنکو کښې ونښم
اسماعيل داسې داتا د عکس خطاب کړم

ستاله غمه په ما هر ساعت قیامت دے
ستا دیدن پسې مې زړه لهارخصت دے
تش کړکل در پسې گرځه هر لور ته
ستا په مینه راته پېښ دا مصیبت دے
ځائ په ځائ د تپو سوتو کړم دلبره
راپه غاړه د روزگار د محبت دے
بې له مینې بله چاره زمانه زده
بله چاره د په مینه کښې خیانت دے
دا روزگار د رب مدام زمانه نصیب کړی
په دامرینو دا له ټولو لوې نعت دے
څه چې وای پر له حده تیر رضایم
ما منله ستا د مینې عدالت دے
اسماعيل د مینې بند کښې دیوانه شوم
داسې ښه یم ستا په نيز دامهارت دے

چپ شہ پتہ پوھیر مہ چي تہ پوھیرم ستاپہ قال
 ھسي بہ حان سترے کري زک تہ گیریم ستاپہ جال
 داسي جال کشي گیر یہ تا صہ چي تہ ئي تہ ويني
 تاسرہ یہ خواکشي دے خودیر ورايہ دے ستالہ خيال
 داچل بہ در او بنایم کہ تار تہ لب غور کیسود
 بیا بہ تل یا ديري د دلیر یہ در کشي یا کمال
 خو پوري چي گیر تہ ئي یہ جال ترھغي چپ اوسہ
 کلہ چي بندی شي بیا بہ تل والو یوئل تہ حال
 ستا او زما ژبہ کشي دیر فرق دے شک پر پوھہ شم
 ستا ژبہ دہ بی غمی زما ژبہ د فکرتال
 تہ د بی غمی د کتاب شپہ ورخ کردانونہ کري
 زک مدام یا دومہ د جانان رخسار او خط وخال
 دازما سبق دے ھیشہ بہ ئي زک وایمہ
 دومرہ نادان تہ یم اسمعیل چي ھیر ووم جمال
 *

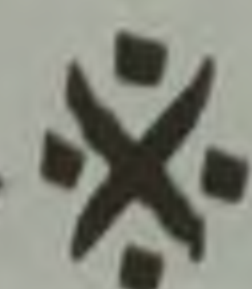
د جمال د پد رتہ عجیبہ جام دے
 ھم ئي خنیل غوار مہ ھم مالرہ دام دے
 کہ ھر خومرہ مي کہ نوش ھغسي دک دے
 ھیٹ کسے پکشي رائغے ناتنام دے

نوش کولو سره ئي لا ٻنہ تڙے ڪيرم
 پر ڪسڪر شومه خوشبنده ئي نا ڪام دے
 زه به چري په دي جام باندر مور نه شوم
 دير حيران يه افطار ڪني مي صيام دے
 انتظار زه د سحر اذان ته ڪا ندام
 دي صيام ڪني له پخوا په ما مائنام دے
 زه جانان د غم مائنام ڪني تل ميله ڪرم
 په سڪرو توئي راله ايسه هرا اندام دے
 ماتر داسي ميلستيا په خيله غوشتي
 دير شاڪريم اسٽيل چي دام ڪام دے

ريز مريز د بيلتانه په آسياه شوم
 نندار چي د عشق له بامه د آشنا شوم
 د زيتت په اور سوزيږمه لوگه شوم
 خپلو اوښکونه په ياريسي دريا شوم
 د يادونو طوفانونو ٽول چي ڪرم
 ٽکه دامرنگه په شور او واويلا شوم
 د عالمو په خيال گنگ ڪومه دي ميني
 د آشنا په خيال فصيح اوښه دانا شوم
 پښتو وایم پښتانه پر نه پوهيږي
 په وطن ڪني بي وطنه شوم تباہ شوم

دَ خِبر وِ مِ شُوکِ نَشْتِه چَاتِه ئِ اَوِ کَرِمْ
 قِیل وِ قَال پِشِی تُولِ عَمِر پِه شَرِپَا شُوم
 هِیخِ خِبر لِه خُتْدَانِه پِیہ جِی خُتْک دِه
 دَ عَالِیُولَه خُتْدَانِه هَم نَا اَشْنَا شُوم
 لِه خُتْدَانِه بِه ئِ خُتْکِه زَه خِبر یِیَم
 جِی دَ مِیْنِی پِه دِستور تِرِنِه جُدا شُوم
 اَسْعِیل دَ دِستور شِپِه کِیْنِی اَنْتِظَارِ کَرِمْ
 شِپِه زَمَا اَوُزَه دَ شِپِی پِه تِمَا شَا شُوم

دَ بِلِیل پِه شَان نَامِی زَمَا عَادَت دَے
 پَر هَرِی مِی زِهْکِه پِه تِیغ دَ مَحَبَّت دَے
 دَ دَلِیر دَ تَوْر وِ سَتْر جَوَا مَانِی یِم
 دَ تَوْنَدُون هَرِه کِرِئِی پِه مَاقِیَا مَت دَے
 دَ مِمْتَاز تَصْوِیرِ مِی مِی تِه نِیو لَے
 هَر سَاعَت رَا تِه گَوِیَا دِیر پِه حِکْمَت دَے
 پِه اَدَا دَ زِیْبَا دَر اَدَا رَا بِنَا ئِی
 پِه مَآ کِرِی خِیل مَوْلِی دَا عِنَا یَت دَے
 لِه کِتَابِه تِل دَ عَدَل بِیَا ت کَا تَدِی
 قَبُول کِرِی مِی دَ مِیْنِی عَدَا لَت دَے
 عَدَا لَت کِیْنِی ئِی بِنْدِی کِرِی یِم تَر عَمِر نَه
 هِمِیْشِه مِی دَ دَه خَوَا کِیْنِی سَکُونَت دَے

اسٺيئل به بله چاره ٿنڪه اوڪرم
چي مي چاره هميشه داساعت دے

نه داييم نه داييم بنداييم
ندا د آقاييم په دي مشغولاييم
ٿنڪه اووايم چي داييم چي نه ييم
چي نه ييم نوبنه ييم فنا کښي فنا ييم
دايو خوزه نه ييم دابل زه پڇوا ووم
معلوم ييم فنا کښي زه داييم زه داييم
دے زه او زه دے ييم بيل نه ييم يوځائيم
دے دے او زه زه ييم وفا کښي وفا ييم
اعليٰ ديرا اعليٰ دے زه ئي خان کښي اعليٰ کرم
اعليٰ کښي اعليٰ ييم اعليٰ نه ادنيٰ ييم
هم ده کښي فنا ييم هم ده کښي جدا ييم
له څه نا اشنا ييم له څه نه اشنا ييم
نا اشنا ييم له ديرة اشنا ييم له ليرة
په ليرة باند هم زه څو واره فدا ييم
خان به فدا کرم نا اشنا يسي ديرا وار
زه اسٺيئل هم داغوارم جدا ييم

چي روان ڇوڪ په صراطِ مستقيم شي
 عاقبت به دلربا سره مقيم شي
 ڊير حيران له ورايه ڪوري دلربا ته
 په دالاره د دڙه ڪل باد نسيم شي
 د فهم گفتار له ورايه ڇڻه اوري
 دي ڪفتار باندِ ديدن لره فهم شي
 تل د ميني ڪا ڪاندي په دالاره
 په دا چاره هم دي چاري ته تسليم شي
 سر و مال ئي هيشه له ياره زار وئي
 د خيل يار په محبت ئي زره سليم شي
 د الفت په اور ڪني دروي د يار درته
 بيا پري اور لکه پشان د ايراهيم شي
 اسعيل هم په دي اور ڪني سوخته دروم
 داسي تله به هي قبول د خيل ڪريم شي

چي سينه هي شوه مرحل زره هي ڪتاب شه
 صبح و شام راته ڪويا لکه رباب شه
 د سون ساثر راته غريبي ورته زهرام
 خان هي خان لره په يار پسي قصاب شه

دَ زبیر کو صحر کُنی تُول عمر اوسیرم
 پہ ما قُط دَ ساقی لہ جام آب شہ
 جام یِ دِک راتہ نیوے ست یِ نہ کری
 ست بہ اوکری کہ زبان می لاجواب شہ
 یو یو خاٹکے تر زما خلی تہ رالویری
 ساقی ماسرہ دُنیا کُنی پہ حساب شہ
 دَ حساب پہ خینلو لا بنہ تیرے کیرم
 پہ دریاب دَ تند یِ زمرہ زما غرقاب شہ
 اسعیل ہم داسی تیرے دلتہ بنہ یم
 دیر عالم داسی لہ دی جام سیراب شہ

پہ شفا پسِ کریم شفا کوم دہ
 دیر منخور یمہ دَ لیو مسکا کوم دہ
 جی دَ حُسن دَ وطن حکومت کاندی
 دَابی مثلہ ناتہامہ رہا کوم دہ
 جی دَ زیب دَ ویش مالک دے ہغہ گورم
 کدا کریم مالہ بلہ کدا کوم دہ
 دَ رویشان پہ مخ شیدا یم ٹکھ ژامم
 پہ دُنیا لہ دی نہ لویہ سنل کوم دہ
 پہ زرگی کُنی می دَ ہجی خنجر بنخ دے
 دَ دیدن دَ بارانوںو فضا کوم دہ

له جاویده جاوید وصل جاوید غوارم
 د جاوید وصل ماتری د آشنا کوم ده
 د آشنا سیمه لټول زما روزگار دے
 اسبعل له بله داسی ادا کوم ده

د نار بنار کبی هی د دامر په سر روزگار دے
 دا رابنودے ماته خپله شهر یار دے
 له دی کاره به زه چری اونر کار نه شم
 که کریوان پر زما هر خو تار په تار دے
 د حاضر سمیع بصیر په نگرانی کبی
 خیل جانان ته زما هر وخت انتظار دے
 انتظار دنیا کبی پته خزانه ده
 منتظر حکم له خلقو پت مال دامر دے
 د آهونو په محل کبی تل اوسیرم
 په ماشو د زینت د توری وار دے
 له دی واره په خو واره زه شهید شوم
 دا منشور غفور جور کو په پراسرار دے
 اسبعل په دی ته هم پراسرار شه
 د اسرار په باغچه کبی کورے یار دے

دَ حاضر تلاش کښې ځرځم پریشان زه
 لور په لور پسې ځوم میزان تره
 په کاش کاش لمانه لاش تلاش کښې جوړشه
 مقبره کښې یم دفن د ارمات تره
 تش ځوکل زه د صاحب په اذن دروهم
 رهنما لومه ډیر عالیشان تره
 عالیشان د عالی شان شان ماته بنای
 لیدم ته شم همه شان د سلطان تره
 د برداشت شمشیر مې هر وخت سینه تراشې
 د شاباش به تدا مست یم هر آن تره
 همیشه مې دی تدا ته غوږ ایښودم
 د ندا د کشش نه لرم توان تره
 د کوشش په ناتمامه بیایات کښې
 اسمعیله په څو وار شوم قریبات تره

مې قاصد مې د قائد پیغام بیات که
 په ما هسې هم خزان ووبنه مې خزان که
 په موضوع د انتظار مې بیان او که
 راپه غاړه مې د غمونو ډک داستان که

دَ فرقت مقراض ئی زہرہ مالرہ غوٹ کھ
 ورکزار ئی پہ لہیو کینی دَ ہجران کھ
 عمر قید می دَ قاسم پہ خوبنہ خویش کھ
 پہ قریت پسی ئی مدام زما ارمات کھ
 دَ شفقت اورچی می تن تہ شفیق ورکھ
 پہ تحقیق دَ حقیقت می بنہ پریشان کھ
 پریشان سول ئی قدیر مالہ مقرر کھ
 دَ قرار پہ مینہ ئی اور پہ ماجرہات کھ
 اسلعل دَ قرار مینی ناقرا کھ
 ترمو اویشکو ورلہ وروست حکہ گریوان کھ

شاہ پہ حان پسی گدا کرم تنہا کرم
 پسرے غوارم خزان کینی سورہ کرم
 دَ آہونو پہ لوگو باند تک تور شوم
 دَ ہجران دریاب کینی دُوب یم تباہ کرم
 دَ فرق زولنو پینی کپی زما ماتی
 پہ دیر زور دَ الفت پہ امسا کرم
 دیادونو پہ چہ و زہ حان و ہمہ
 رنگ پہ وینو پہ طلب دَ اشنا کرم
 جان تشار خطاب ئی راکہ پہ فرقت کینی
 پہ دی شپہ کینی بہ تشار ترصبا کرم
 لے زور کراؤ

صبا وون پورې به ډیر وار خان نثار کړم
 زه به داسې په رضا د خوښیا کړم
 استعیل به د خوښیا مینه پرتېږدم
 په سکرو تو به مدام د وفا کړم

له یلبله مې بلل د مالیار زده کړه
 سوزیده مې د بیلتون په انکار زده کړه
 له عالمو ته پټ تله کړمه دلبر له
 ما د غم په لاسه داسې رفتار زده کړه
 پر نالی به مې د سترگو اوچي نه شی
 ما په مینه کښې د هجر روزگار زده کړه
 د بیلتون له غرو پناه یار پسې درو موم
 ما مې وصل لره دلته سنگار زده کړه
 د جلیل جلال جل بل کړم حکم ژاړم
 بې خودی کښې مې د مینې خمار زده کړه
 استعیل به له خماره صبر ته شرم
 عزرائیل ته مې په دې انتظار زده کړه

زه دَحْسَن په نهر سوزم دَحْسِين لیدو د پاره
 گران ژوندون تیروم دُنیا کښې د عقیل مزو د پاره
 سوزیده مې عبت نه دی خو ډیر گران دی هکله زارم
 سوزیده زما میراث دے د دیدن او بود پاره
 د سلگو په سبب ورو ورو نزدې کیرمه دلبرته
 د اسب مینې راښودے په پونډوختو د پاره
 د خزان د بیایان دا خبر ښکونه مې ډیر خوښ دی
 په آهونو مې په خان نولم پسری وږمو د پاره
 د حاکم حکمت ته گورم حیرانتیا ده بل څه نه دی
 د حیرت دریاب کښې اوسم د حیرت چپو د پاره
 په دریاب کښې به لټون کړم جواهریل ځائے کښې نشته
 زه خودلته جوهری شوم شهرنشا له تلو د پاره
 چې گدا شومه نو شاه شوم چې گدا نه ووم هېڅ نه ووم
 کدائی مې کړه قبوله بادشاهی خستو د پاره
 اسماعیل به گدا کاندې نور مې هر څه له دې زار که
 پتنک خان په لېو سیزی هم د دې لېو د پاره

✱

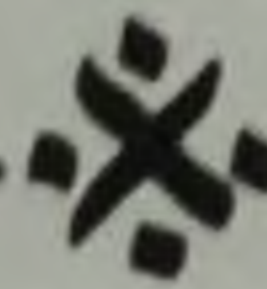
په تحقیق د حقیقت د غم داستات شوم
 په دې کړو د یار په حکم بندیوان شوم

پہ گردن می دغم بوج پروت دے تھے اوکرم
 ہمیشہ پہ رھائی پسی روان شوم
 پہ بیان د حقیقت می پا بستدی دہ
 پت پہ زہرہ کبھی حکہ خان تہ پہ بیان شوم
 کلک برغولے می زما پہ خلہ ایسنودے
 درون پوخ لکہ د دیگ زہ پہ نیران شوم
 رھائی پوری بہ زہ داسی پخیزم
 چي مین پہ بنکلی مخ زہ د جانان شوم
 کوہ طور چي خشک دی اور دے سوزولے
 داسی زہ ہم یو یادگار پہ دی جہان شوم
 اسعیل بہ یادگار ولی نہ یم خلقہ
 چي لہ اورہ شومہ اور حکہ عیات شوم

د موجود معبود لہون کبھی کر خندہ یم
 بل مقصود می پہ زہرہ نشہ فریفتہ یم
 پہ رمنہ سینہ حم د مقصود در تہ
 زہ د اوینکو پہ دریاب کبھی سفینہ یم
 سرتا یا یہ لہ گوہر ویم یار شوے
 شوک خبر نہ دی لہانہ خزانہ یم
 د یادونو طوفانونہ می جائیداد دے
 زہ د لہجہ د وارونو اموختہ یم

له فریاده می فلاح چیرته اونه موتند
 د فلاح په لوری هم د غم قیصه یم
 د موجونو په خپرو مدام لگم
 هسی ښکاره مه ژوندی خوزه مرده یم
 مرده خان می هم پرې نښوده موجونو
 اسعیل به تر ساحله نشانه یم

د شفیق په طریق حبه شفقت کورم
 د صدیق رفیق بی مثله زینت کورم
 د لیاقت د لیدو هر ساعت مشتاق یم
 په فرقت کښې قیامگاه د قربت کورم
 په دقیق نظر کاته زما قسمت دے
 په دقیق طریق زیبا حقیقت کورم
 له بعیده می قریب قیادت کاندی
 دې صحبت کښې د صاحب د طاقت کورم
 چې می تن مدام د غم په آره ریښی
 د احسین شمس وقر د راحت کورم
 چې یو وار می بسم الله په مینه اوکړه
 تر موگی پوری به د سعادت کورم
 اسعیل به په دې کړو سعادت بند شوم
 لور په لور حکه د مینې دولت کورم

دَ لطیف دَ الفت لُطف خفی سیزل کُری
 پِه خو وارہ لہ عالمہ پت وژل کُری
 اسفندیار خوداسی تار دے تل تانرہ دے
 مقناطیس غوندی دانارخان تہ راخکل کُری
 عاشقان ئی کلک پِه حان پوری نیولی
 ہم پِه دگا پسی مدام لہ ژریدل کُری
 دَ نارکارتہ فدایان حیرت زدہ دی
 ہمیشہ دَ فکر تال باندِ خانگل کُری
 دَ وفا پِه رسی خیزی دای کاردے
 تل دَ یادو پِه دریائ کبی اوسیدل کُری
 دَ فرقان تشریح ئی زہرہ باندِ لیکے شی
 پِه زبان ئی بیاءالموتہ ویل کُری
 اسمعیل تہ دَ شعر فن رؤوف ورنائی
 پِه ڀیر شوق سرہ ئی حکہ دے لیکل کُری

پِه خنجر دَ مینی حان دلته دردناک کُری
 لہ کاواکونہ مدام لہ خلہ پِه واک کُری
 لکہ ہاچی لہ ویستوخنہ دہ پاک کُری
 زہرہ دی داسی لہ حسدہ خنہ پاک کُری

کینتو ته مدام له دوه کاندۀ
 دا تعلق دی هور ۷ تر سپر د خاک کره
 خانغا اوکره یامری د مهر ویاښو
 خپلې مینې له پیدا د مینې چاک کره
 تل د مینې سودا اوکره بل څه مه کره
 روح او تن دواړه په دی اور باندراک کره
 د آشنا د لاس تګین جبین له یې خال شه
 مینه ناک لره ته هم ځان مینه ناک کره
 اسعیل د یار د سپین جبین شین خال شوم
 ځان زما په شان د صاحب لولاک کره

سیاحت له د مرئیس درته روات یم
 زه ز پله طوفانونو د هجران یم
 څارستان کښې چکستان لره ور ځمه
 دیر زخمی یم د مره مو په ارمات یم
 هر ساعت نور زخمی کیږمه ناتوان شوم
 د طبیب په لور کاته کړمه پریشان یم
 څارستان کښې مې دریاب د اوښکو جوړه
 خپلو اوښکو کښې ډوب شوی یم حیران یم
 د خندا چل به مې څنګ زده شی دې حال کښې
 خپل گریوان له خپلو سترګو نه بامان یم

له سيني نه هي د غم سمند من جوړ دے
 آينه خان لره زه د ککشات يم
 د سياه سياه به کله شم خدايه
 اسعيل به خو په دې بند بند يون يم

تنام عمر به ستون نه شم ستاله دره
 که هر خومره پر هر جے يم دلبره
 د اقبال په زنجير و نويم تر لے
 ستا ديدن لره درختم د حسن نهره
 ما د هجر په قتلخو و عشق مرا کاکي
 د تن غوښي هي توکي لخت جگره
 ستا جناب کښي به زخي زخي حاضر شم
 او هي نه باسي طيبه له نظره
 د بيلتون له عظيم درده فرياد يم
 په فرياد کښي فن د ميني زده کوم غوره
 ستا د ميني غوره فن د فکر تال کرم
 خشک به خا نکم په بل تال بي له اختره
 اسعيله چي هم داسي روژه دارم
 د اختر مياشت به په تا کاندې له بره

په طبيب پسي رنځور يم طبيب مالره دوا ده
 رنځور كړي يم ده خپله عجيبه ده د ده وفا ده
 د وفاهم دا قاعده ده هېڅ و بېلې پكېنې نه شم
 د قائد رضا كومه په رضا پي زما رضا ده
 هميشه به په دنيا كېنې د رضا په لېو سونم
 په زړې كېنې مې حائې شوي ديارمينه له پخوا ده
 چې دلبر مې خپل زړې سره زما كې زما اندول كې
 زما حل كړه سره دواړه حكه زده مې دا ادا ده
 په ادا ادا زده كومه دا ادا ده تا تهما مه
 حكه مل هرې سلگي سره زما داهره ساده
 ديوانه به مدام كړم چې ديدن د آشنا غواړم
 خوښه كړې هم دا چاره په ډير سودماله اشناده
 اسلعيل به له دې غمه خوشحالي څنگه او كاندې
 رسيدلې مې په برخه د هجران لويه صحره ده

د هجران په اغزو خان سورې سورې كړه
 تن د دلتې كړه خنده زړه د اورې كړه
 تل په ولو كړه خو واور د مينې
 په خان سود او كړه زما پورته د اورې كړه
 له اورې هلت

بی وری گرویدہ پریزدہ تباہ کیری
 بیرہ اوکاندہ معلوم لرے برے کرہ
 دَ خیل حان پہ لتون اوخہ دی صحر تہ
 دَ یار مینی لہ مدام حان توریا لے کرہ
 دَ عشق اور مدام پہ حان باندِ بل کاندہ
 ثو عاشق نہ ئی سرے نہ ئی حان سرے کرہ
 لہ بلبِلہ دَ ہجران ترانی زدہ کماہ
 دَ عالمو پہ نظر حان لیونے کرہ
 تش پہ خلہ ہمیشہ حان پیشورے بولی
 اسعیل غوندِ رشتیا حان پیشورے کرہ

دَ کلاب پہ غوغت حان لہ مرنگین کرہ
 پہ دی چارہ حان نزد و دکل ورین کرہ
 چپ پہ وینو د لہن سرہ کرپ نہ وی
 دَ یار دمر لہ تلہ گران دی حان غمگین کرہ
 بیابان کبھی مدام امر غرہ پہ غنہ
 سند حان لہ وصول دَ آفرین کرہ
 تل دَ او بنکو جرگی بیایہ دَ یار دمر تہ
 دَ اجرگی دی ستا قبولی بنہ یقین کرہ
 ستا تراوسہ گریوان ولی ریخی نہ دے
 خیل چشمان دَ خیل گریوان تہ تباشین کرہ

ڇٽڪ ڇوان مردئي جي هر ڇٽه ته حيران تهئي
 هر ساعت له حيرانتيا په روئي زمين ڪره
 اسماعيل خو حيرانتيا ته دير حيران دے
 ربه تهئي ڇا حيرت نور هم برين ڪره

بنه شوه جي هي تاته انتظار اوموندڪ
 داهي په دنيا ڪنهي لوي روزگار اوموندڪ
 دلا پسي له ڏيري مودي راسي گوحيد مه زه
 ما خيلو ور تولو له انڪار اوموندڪ
 زما په ور تولو خوشحاليري بنه پوهيري مه
 ستا خوشحالولو له هي داهي اوموندڪ
 زه د داهي په سر باند ورتيري مه هم تالوم
 ما خيلو چشمانو له سنگسار اوموندڪ
 بنڪليه ورته اوگوره جي حال د اسماعيل ڇٽه دے
 ستا په عاشقي ڪنهي جي خميا اوموندڪ

ڊکٽيري و بنڪاري راشه خيله بنڪار شه
 زرداغل د خوبرويانو په دربار شه
 لے کٽيري و؛ هوگو تشڪ

په چرو د خو برويا نو حات حلال كړه
 كه ژوندې ئې په مردگانو باند شمار شه
 ته له كوي ئې راغلي كوم خوا درومي
 په دې پوهه شه نوبياينه په رفتار شه
 هسې نه ئې ته راغلي دې دنيا ته
 له قانونه ينه خبر د شهر يار شه
 د الفت چاره كړه خپله بل خه مه كړه
 په دې چاره مړ نه ليل النهار شه
 هر خه مينې له پاك رب دې پيدا كړي
 له عالمونه په دې پسي كنار شه
 بې له مينې ئې خه نه زده په دنيا كيني
 اسماعيل غوندي په دې دولت مالدار شه

تل له شعې په چور لك پتنگان خه شوه
 په چمن كيني هغه بنكلي كلان خه شوه
 چې د زلفو په گور سوري ئې دمه او كړه
 په لباس د كدائي كيني شاهان خه شوه
 اژدها د بيلت ته وولوام تير كړي
 د پير چمتو هغه زمونږ بزرگان خه شوه
 ويسه ويسه د پير خه ويسه تش لار نه شي
 ستا په مثل ناخبر احمقان خه شوه

دُنیا حائے دَ کروندی دے دیرہ اوکڑہ
 دیرنی زختی تے کروندی لہ شوقیان خہ شوہ
 چي مِي زہوتہ دَ بیلتون پہ تیکہ رگک وو
 پسې ژارم پہ خو وار شہیدان خہ شوہ
 اسعیلہ پسې درومہ کڈار نہ شہ
 در نہ لار نہ شہ یاران دَ کاروان خہ شوہ

ورجی شپي پہ دُنیا ہسی تیر وی
 چي دلبر پہ پکبنی کله یاد وی
 دَ یاد تیلو کبنی تل حان پکورہ کاندہ
 ایسی راسی تری حان ولې پتھوی
 خو دَ مینی دی منگور خورے نہ تے
 حان بی حایہ ہسی ولې کروے
 بدارگہ مدام دَ مینی حان خخہ کڑہ
 ولې لو بنے تہ حسد لہ ویر کوے
 دی ظالم عالم تباہ کھ حان کڑہ پوہہ
 پہ پچوئی عبت حان ستروے کوے
 مرنے شہ دَ الفت تلاش کیں اوخہ
 خونہ ولې دَ تھیلان ویرانوی

لے زختی : دیرہ زیاتہ تے پچوئی : برمنٹک (چرائی)

اسٺعيلہ هيران لويه خزانہ ده
 باغباني به په هجرات پسې ڪوي

يونس زما په زړه ڪښي دے بل نهر دے په آسمان
 د زړه په نهر خورينيكم ناخبريم له جهران
 اشعار چي مي براس ته جوړيد ځه خلق حيران وو
 حيران ورتنه زه خپله يم براس مي دے افغان
 هم جگ دے او هم پلن دے تل ئي هم نه معلوميري
 بس هسي ورتنه گورم زه ئي ډير ڪړمه ناتوان
 د چا کوڅه ڪښي گرځم هيڅ له ځانه خبر نه يم
 يو وار مي چي زه راغلمه ڪوڅي ته د جانان
 په دې زه بنه پوهيرمه چي ستون به چري نه شم
 که خوري مي دې کوڅه ڪښي هميشه لږ مانان
 بنه شوک چي مي خوري چي د مولو له دمگراشي
 دمگر مي هسي نه لري زما خوا ته امکان
 چي راشي اسٺعيلہ تر نه ته هم دمگري زده کړه
 چي دغسې بيا ته هم دموي ډير مريضان

ما چي ڄاڻ ۾ د ڄله تاپسي ڪذار ڪه
 دامي تاپسي له خلقو ڄاڻ ڪنار ڪه
 چي ۾ ڄو غرقابوي ته ۾ ياد سڀڌي
 ستا هجران ۾ زده مدام لره ڊاڪار ڪه
 دديدن خوابڙه ڊهر وخت له رب غوارم
 ڪه ڊ زڙه زما ۾ ڊي داروقرار ڪه
 ۾ غوپو غوپو ۾ زڙه تاپسي اووت
 زڙه ۾ ڊير واره ڄاڻ تاپسي سنگار ڪه
 نورهم ڄاڻ سنگاره وي ڪله صبريڙي
 ياره تاپسي ۾ ڄاڻ ڪل ڊانار ڪه
 غوپ ۾ ڄاڻ سره اوڀر مه ستا درگاهه ته
 ڪه منظور ڊ ڊاڀي ڄو ڪه طبعه دار ڪه
 اسعيل به هده عمر طبعه دار ييم
 ڄڪه جوڙي ڊا خوابڙه خوابڙه اشعار ڪه

✱

ڊچيختن ۾ رضا ولي رضا نه ۾
 ۾ سروڪلو پسي ولي يورانه ۾
 بس مدام له ۾ شوگره پسي ڪرڻ
 ڊچين ۾ اغزوت ته ۾ غوغانه ۾

ڊچيختن : مالڪ ۽ شوگره : شادي مرڻ

کلک ملا بند د بيلتانه اوتره ورکه
 جنگ د ميني ته لا ولي پخلانه ئي
 د زعفران غوندي په مينه خان زيرکانه
 اوچه دمه په جانان پسي لانه ئي
 چي هر رگ دي په بيا بيا نه وي ستا ميله
 تا آشنا شانه بولي آشنا نه ئي
 بي له ميني تا آشنا شانه بولي
 لا تراوسه ولي مراد خدا نه ئي
 اسعيل وائي که زمر مرد خدا شوي
 بيا به داسي ته سپيره په دنيا نه ئي

✱

چي چونه دلکه زيره د زعفران شي
 زره به ستا عمر له خونه د باغيان شي
 گوندے شه خان زعفران کړه بل ثقه مه کړه
 لاس به مروړي غر رايل که در روان شي
 د سيني ډيوډي مدام له ساته پاکه
 ډاکړه پاکه چي ډياک مدام زبان شي
 بربرکت به په دامينو خه رنگ مومي
 په هر حرف درنه خفه شيريزدان شي
 له ماليپاره ماليپاري زده کړه دنيا کښي
 په خدا چي درته هر ساعت چلان شي

بند و بست دَ عر و سئ حان لره او کړه
 چي کلان د تل په غاړه اویزان شی
 اسعیل غاړه کښې دیر کلان اچولی
 ملاقی به د رڼک ساعت له د جانان شی

ما د عشق د اور لمبې سیزی مدام
 تیښت تونه کړم نه یم زه نکحرام
 زه له عشقه زده کړه کاندې د سیزلو
 منتظر یم خپل اشنا ته لاس په تمام
 د سیزلو زده کړه حان باندې زده کاندې
 زه خیزی ته مدام شمایر مه ایام
 یوه ورځ به زه زه خیز شمه له عشقه
 اوریدلې مې له یار د دے پیغام
 هغه وخت پورې به زه داسې سوزیدم
 په سر سترگو مې منلې دے دا کام
 زه کنډیر تل د شیرین د یار د خورمه
 خلقه نه کوم بل کار ستر ماښام
 اسعیله د دیدن سحر به راشی
 پس له هغې به د ښه کاندې انجام

چله په اغز وږ ډير زخى شومه
 ستا په بيلتانه ستى ستى شومه
 اوږى ې ژيرگى تپوس ې نه كوي
 هسې بيا بيان كنى قريادى شومه
 ستا د لورى مخ اړوې نه شلم تره
 ستا په لور كاته سره پتى شومه
 زړه كنى ې د مينې اور پخوانه دے
 راشه راشه راشه خمارى شومه
 ستا د ميكدې شراب مدام غواړم
 ستا شوم چې لتانه شرابي شومه
 زړه ې د غلبيل په خير سورے شه ټول
 بل خوا تر ليدے شي جوهرى شومه
 تاپسې به ټول عمر ژر بيرمه
 ياره اسماعيل هم ستا سوالى شومه

زه د خوب دلبر په خوب نوم نه مريدم
 چې ې اخلمه نولا بنه اوځه كېږم
 د ديدن وروغتون لتومه پسې كړم
 بې ديدنه چرې هم زه نه رځيږم

په يادونو مي مدام زمي گه خوږ يږي
 بيلتانه کښې بيلتانه نه ډير ويريږم
 په هميزو اموقته يږه او تشته
 خورم پتکړې پسې ټول عمر ځيرم
 د هجران ماله مي تن باندې تيريږي
 ترې نه مخکښې په هجران زه يوې کيرم
 لاهه مزکه دې هجران کړه لاهه جوړه
 په باران به د ديدن زه زم غوښيرم
 اسهيل تل د ويرخې محتاج اوسم
 ورته وايږه باران اوکړه سوزيرم

ستا د مينې په درياب کښې مي شه عمر
 اوريدو ته د خطاب کښې مي شه عمر
 تلوسونه چرې ما خلاصې اونه موند
 خپلو اوښکو د سيلاب کښې مي شه عمر
 له زيبا مخه د مخ جار ايسته ته شرم
 چې يو وارې ستا جناب کښې مي شه عمر
 زما عمر به ټول ستا جناب کښې تير شي
 ډير عظيم ککل رنگ ثواب کښې مي شه عمر
 د ثواب په اس ثواب پسې سور ځيرم
 دسک له مزکې په آفتاب کښې مي شه عمر

بی لٽانه به زه هسی عمر شه **کرم**
 پٽ له خلقو په نقاب کښي می شه عمر
 ستا یار می له اسمعیل د عمر غوښته
 کوم هر وخت په دی باب کښي می شه عمر

✽

د احسن حسن رښتونه خونه دے
 د زړه ویني خښي په دی کښي مړنه دے
 د زړه ویتو لره چاق رب پیدا کړه
 په عالمو کښي له ټولو پخوانی دے
 سپین دندان می په زړگی راله خخ کړی
 داسي نه چی اموخته پوی ننه دے
 له پخوا راسي می ټول دے په خله کړه
 خپلي چغی د زړه اوږمه نره دے
 هسی نه چی ترې خله لور کړي بیا په مرشم
 زما زړه خوهم د ده خله کښي ژوند دے
 خبر نه ییبه می شه رابا ندی کاندی
 په دی حال کښي می بیا هم زړه سیلان دے
 په خبرو می تاسو نه پوهیږی خلقه
 حکه وائ اسمعیل جوړ لیو نه دے

✽

زما سترجو دریاب جو رکړوپه مزکه
 خبر نه یم چې جانان راسره څه ځکه
 شین یا قوت مې له زهرګی څخه جوړ شو
 جوهری ته ورايه اوسم ژاړم ځکه
 په نارو کښې جوهری ځکه تل ستا یم
 د هجران وارونه صبر ماته نه ګه
 په مچغنه د هجران سورے سورے شوم
 هم گویا یم چې جانان مې داسې بڼه ګه
 مهر دل زه مهر دل کرم مهر غواړم
 دنیا ماته مهر دل پسې ده ورکه
 د توکل په سور لئی سور یم پسې ځر ځم
 هم ویتلې یې ده داسې له ماکه
 اسعیل په رښتیا مینه د جانان کرم
 تبښته نه کرم د هجران له هره شرکه

هر قدم مې په قدم د مقدم د
 زړه مې ځکه پدا کار قلم قلم د
 مقدم مې لکوی په زړه چونکاري
 ورته ژاړی صبح وشام زما قسم د

یو کذار سره ئې پر زو له پخوا دے
 په ما جور حکه په ده پسي ماتم دے
 بي کذاره ئې تراوسه پريښته دے
 هر کذار ئې ما د پامه زير وېم دے
 بريخ مې هر وخت له سيني خيژي عالمه
 خافنا به داسې کيږي غنچه قم دے
 غنچه قم پسي به ټول عمر ژړيږم
 له انر له مې په برخه داسې غم دے
 اسبعل به په داغم ياندي تر هغه
 يم ککر خلقه هم داسې خو مې دم دے

✱

۱۷ رياره هغه ښکله شيرين څه شه
 د خوبانو شهرنشاها ما جين څه شه
 پسي گرځمه ډير ستره شوم له حده
 ما د پامه بي مثاله تسکين څه شه
 څه شه څه شه بي ديدانه ياتي نه شم
 په عالم کښي محترم نارنين څه شه
 د ماتم تيغ مې د زړه په سر کښي خځ دے
 دې تيري لره مې هغه تک سپين څه شه
 د سپين سپين په ندا هر ساعت هويا يم
 مرمه مرمه خنده رويه برين څه شه

زہ بہ خو داسی جدا کریم لہ یارہ
 پختہ داہ مالہ پہ دی روئی زمین خہ شہ
 اسعیلہ تہ بہ خہ کری چہ یارنہ وی
 ہر ساعت لہ راحت اولین خہ شہ

اندرون درلہ ہیران نہ دے سیزے
 بیابان دی لا د غم نہ دے لیدے
 د دنیا پہ غم ککرہ بس ککرہ راشہ
 زہ دی وی پدی غم نہ دے خورے
 د فرقت پانہ پہ زہ کبھی خہ کاندہ
 لا تراوسہ پوری ہیر دے ستا بنا غلے
 د بنا غلی پہ لور درومہ بل خوامہ زہ
 تن دی وی بیلتانہ نہ دے زپے
 ہمد خان د بیلتانہ پہ خلہ کبھی ورکرہ
 احقانوحان دی خلی نہ دے ساتے
 اسعیل دی بیلتانہ زہی زہی ککے
 ترمرکی بہ ئی وی خان ورتہ نیوے

له تا يار پسي لا خواب تبلي نه دے
 بيلتانه دلا زمي گے داغلي نه دے
 له چشمانو د ايشام په مزكه تل كېه
 تا د ميني په اور خان سينر نه دے
 ولي داسي له خوبرويه ورايه كړي
 په الفت د ولي خان خوي لے نه دے
 د دنيا په مينه مسته مستي پريږده
 په رښتيا دلا جانان ليد لے نه دے
 له خپل خانه د جانان په تكل اوځه
 په جانان پسي د خان وستل نه دے
 چي د خان وتل نه وي دامي واوړه
 د يار خنك كښي دلا خائے موندل نه دے
 اسلعيك د يار له خنكه نارې كاندې
 راشه راشه يار مي خوك شړل نه دے

د هجران په قينچي غس د زمي په سرشوم
 په خوابانو پسي د پير وار خاكستر شوم
 بي له غمه مي خه او نه موندك دنيا كښي
 د غم د آله كښي راحت پسي زه سرشوم

تناشه دَ خیل ریخی ریخی چکریوان کرم
 په دلبر پسې زه داسې قلد در شوم
 په زړگی کینې مې ټول ټول دے بل ټه نشته
 زه مدام لره د دې ټول سوداگر شوم
 زه به خو داسې اوسیدم بې دیدنه
 زه د هجر نمر کینې حل شوم خپله نمر شوم
 زه به هله رایهر شم چي سحر شـ
 بڼه پوهیدم تر هغې در په دس شوم
 اسعیل به د سحر په طبعه چکر هم
 تر سحره د بیلتون د شپې نوکر شوم

✱

زه اغزنو با غیچونه ویره نه کرم
 د فرقت دې سرو لهبونه ویره نه کرم
 د ژوندون په هر ساعت کینې دلبر ستایم
 د دریاب له دې چپونه ویره نه کرم
 یاد د یام کینې په خلکو خلکو ژر بیرم
 زه مدام لره خلکونه ویره نه کرم
 ما جهاد دے شروع کړے له پخوانه
 خپلو چارو پخوانو نه ویره نه کرم
 په خو واره زه شهید شوم جهاد کینې
 زه له غشو اوچې ونه ویره نه کرم

په چي و زه خان و همه يار د ياره
 حكه داسي حادثونه ويره نه كوم
 اسعيل له حادثو خنه بلد ييم
 رغيدوله شوکيرونه ويره نه كوم

آوازونه مي يار نه اوږي بي مجال شوم
 زه مدام لره د يار عشوته دال شوم
 د قسمت په بند بتدي يم په دنيا کښي
 د غمونو شهنشاه يمه مال شوم
 د بکاتري پشان تور شومه سور نمرته
 په خو واره زه د عشق په تيغ حلال شوم
 د هيران په توپک لکه صحر اکښي
 زه په يار پسې مدام په داسي حال شوم
 پريمان غاتي مي له تن اوځي غليل يم
 کيراشاته د اشنا د عشق په جال شوم
 د زړه خونه مي ويرانه شوه په چغو
 مدام خان سره په داسي قيل وقال شوم
 اسعيل په رښتيا مينه ديوانه شوم
 پدا چاره زخت نزدو د ذوالجلال شوم

له پريمان: د پير غاتي: کار توس

دَ زِرَّہٗ سَتَنِ مِ دِ یَا مِ پَہ لور کِی دِ
 دَ تَن غوِشَنِ مِ پَہ اور باندِ ورتِ دِ
 دَ وصالِ مرہمِ غوارِ مِ لہ خدایِ
 تَوَل ہدا ونہ مِ پَہ غمِ زمرِ زمرِ دِ
 دَ جانانِ خمارِ و سترِ کو دیوانہ کرم
 رسیدِ لِ مِ پَہ برخہ شو کِی دِ
 پَہ ژوندون دَ خاؤر و خَلِ پَہ ما جو پِشہ
 پِرو لاری دِ یَا دونو شَنِ خا نِ دِ
 اَسْمَعِیلِ بَہ وِلی تہ ژاہمِ عَالِہ
 چِ لیدِ لِ مِ دِ یَا مِ دَ مَح جِلوِی دِ

ستا بَشْرِ پِسی زَمہ کَہ زَمَا مِلالِ دے
 دھیرِ وِلِ مِ مَآ دَ پَا مَہ لَوِی وِبالِ دے
 زَمَا فِکَرِ بَہ جَا مَہ نَہ اَوِجِ ستا دَ لَوِی
 پَہ نَصِیبِ کِشَنِ مِ ہَم دَا دَ فِکَرِ تَا لِ دے
 لَہ اَنرِ لَہ پِیدا شوے غَمِ تر دَہ سِیم
 ہَمہ تَن مِ پَہ دِ غَمِ باندِ پَا تَمالِ دے
 ستا پَہ مِینَہ مِ رُوحِ تَن کِشَنِ بِنْدِ یَوانِ شہ
 اے دَلِیرَہ ستا مَاتِلو پورِ اِتھالِ دے

رهاڻي مي ستا ڏيڏن دے جلوه داره
 داسي قيد راته اور وے ذوالجلال دے
 پدي قيد باندې له حده تير رائي یم
 ما زده کرے پدي قيد کڻي لوڻ کمال دے
 همه زره هي ستا په يادو داسي شين شه
 لکه ٽنگ چي د جبين باند شين خال دے
 اسماعيل ته خوته ٽڪه پتنگ وائي
 هميشه د ورته يل د مخ مشال دے

ستا په عشق کڻي زه ورتير له سرو مال یم
 سر بيرے ديوانه یمه مال یم
 ميگتون هي له تن جوړ دے ٽڪه ٽارم
 نريدے په ورو ورو لکه ديوال یم
 له پخوانه دلبره لاري ٽارم
 جل وهلے یمه دير درته ليوال یم
 ماله هغي خوشحالي ليدلې نه ده
 چي د کله زه ټنگار کرے پدي جال یم
 غم زپلے دپه جال کڻي تل ٿر ٻيڙم
 حيران کرے پدي غم کڻي ستا جمال یم
 اسماعيل د ڏيڏن غواړم له خدا ښه
 زه په تاباند شيدا دير بي مثال یم

په ما پورې سرې لهې نه دی نوڅه دی
 داي په ما کړې کاتي نه دی نوڅه دی
 هه عمر مې تيريدی سر و لهېو کښې
 چارې دا د پروانې نه دی نوڅه دی
 چې بادونه مې اومې له خانه وړاندې
 دا زما د تن ايرې نه دی نوڅه دی
 چې بيلتون د اوسې چارې په ما کاندې
 په لټون د ميکدې نه دی نوڅه دی
 د ساقې د جام طلب کښې ديوانه نيم
 شوکيرې زما په دې نه دی نوڅه دی
 که ليدۀ د اسمعيل د اير و غواړې
 په کفتمار کښې مې پرې نه دی نوڅه دی

چې مړخې په کله ياره ناخبريم
 انتظار کښې د ولاړ شام و سحر يم
 بيلتانه مې وينې اوچې کړې په تن کښې
 ستې شونې د د مينې په سور نيم
 يادوم د فريادونو کښې دلبره
 لگيدل په زهکي بڼه بربريم

لکه پاندره چي خزان وي رڙ وولي

دا سڄي آيسته زه له برمه ستا نثريم

حيران گورم په هر لوري نه پوهيږم

ستا په عشق کښي دليوانه اوږي هنريم

خي له سترگو نه هي اوښکي نه اودريږي

تياشين د خپلو اوښکو د ښکريم

تولوم پکښي ستا مينه له پخوا نه

اسماعيل کچکول په غامه قلندريم

په همه جهان تورتم دے که په ما

نه پوهيږم چي داڅه دي په دنيا

زه په داسي لا علاج مرض پروت یم

چي علاج هي کوي نه شي حکماء

د بيلتون دلاسه زه نري نري یم

چي ترڅو به له دلبره یم جدا

تيرول د عمر جران دي په دنيا کښي

ورځ په ورځ هي نور غمونه شي سيوا

په ارمان د يار د در زه په اور سوزم

پدي اور کښي ستی پروت یم له پخوا

اسماعيل به په دنيا کښي په خان څه کړم

چي د عشق په جوار د بائيللے ما

تاپه دي دُنيا کښي زه حيران کړم الله ډير حيران
 کړه دپه ما باند احسان دے الله لوي احسان
 چري په پوره ته کړم ستا شکر اے کریمه زه
 زه که ادا کومه شپ ورونه شکر په هر يوان
 ستا ديد امر لخوا هم په روي د محمد نبی
 رايه کړې ته خامخا هغه دے ستا ډير خوب جانان
 تا د جانان مخ ته قربان کړي دي دارين الله
 تادے پيدا کړه په مخلوق کښي ډير عظيم الشان
 ماله د حيرت تحفه د دکه په مخ تارا کرله
 ته هي نور نصيب کړه دا زيبا عظيم درو مرجان
 ستا د پاک حبيب ديدن هم غواړمه لپاره زه
 ربه ته هي ويني چي هي ميني کړمه ډير ناتوان
 وومه تاخير اسماعيل ربه تاخير کړمه
 نور هي هم خير کړه دا هي سوال دے تاته هر زمان

زه که هي د غمونو بيان شه که ماضي
 تاپسي هي سترگو نه بامان شه که ماضي
 تاپسي هي سرکښي له ور يځو کړه نارام خيږي
 عقل هي پدي باند حيران شه که ماضي

تہ بہ می ہیر نہ شی چی ترخو پوری ژوندے بہ
 کوم دے بہار کوم دے اوید د خزان شہ کہ راجی
 ستاپہ دی یار می کینی می تن وریٹ شولومی قہ بہ کرم
 نور ہم لا وریٹیری ژوند می کھران شہ کہ راجی
 ستا مینی تہ می کلکہ ملا تری دہ دلدارہ
 جوہ پہ مالوئی قہے د امر مان شہ کہ راجی
 خان تخبہ کنریکہ خبری لہا ہیری شوی
 تا تہ انتظار می ہر زمان شہ کہ راجی
 زہ اسعیل ستاپہ لوری کورم بل تہ نہ کوم
 زہ می ستا لید وپی ویران شہ کہ راجی

زہہ دہک دے لہ کینی تخبہ زہہ پاک کرہ
 خلہ د حکہ دہ بی والہ خلہ پہ واک کرہ
 لکہ گیشہ د کینہ زہہ پوری نیستی
 بنہ دانا بی خیال د زمر پہ الفت راک کرہ
 د الفت پہ راک د زہہ زمر زمر و دان کرہ
 ترنہ لری ہمد عمر لہ فاشاک کرہ
 پییمان پہ حسد راوہہ حسد ناکہ
 دور لہ خانہ دامکرے خطر ناک کرہ
 تکبر کینی غرقاب اوسے تباه شویہ
 کورے تل لہ تکبرہ تخبہ پاک کرہ

چو به دست پادشاهان و پادشاهان
چو به دست پادشاهان و پادشاهان

چو به دست پادشاهان و پادشاهان
چو به دست پادشاهان و پادشاهان

چو به دست پادشاهان و پادشاهان
چو به دست پادشاهان و پادشاهان

چو به دست پادشاهان و پادشاهان
چو به دست پادشاهان و پادشاهان

چو به دست پادشاهان و پادشاهان
چو به دست پادشاهان و پادشاهان

چو به دست پادشاهان و پادشاهان
چو به دست پادشاهان و پادشاهان

دهر انيساء زوم پوت زوم پوت زوم پوت
 دهر تيت تيت زوم پوت زوم پوت زوم پوت
 دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر
 دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر

✱

لته دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر
 دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر
 لته دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر
 دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر
 لته دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر
 دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر
 لته دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر
 دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر
 لته دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر
 دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر
 لته دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر
 دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر دهر

مه کیم ب ز جودا نه مه پشته
 له پشته جودا نه مه پشته
 مه کیم ب ز جودا نه مه پشته
 له پشته جودا نه مه پشته
 مه کیم ب ز جودا نه مه پشته
 له پشته جودا نه مه پشته
 مه کیم ب ز جودا نه مه پشته
 له پشته جودا نه مه پشته
 مه کیم ب ز جودا نه مه پشته
 له پشته جودا نه مه پشته
 مه کیم ب ز جودا نه مه پشته
 له پشته جودا نه مه پشته

مه کیم ب ز جودا نه مه پشته
 له پشته جودا نه مه پشته
 مه کیم ب ز جودا نه مه پشته
 له پشته جودا نه مه پشته
 مه کیم ب ز جودا نه مه پشته
 له پشته جودا نه مه پشته

دَ رِضا يَہ بِنارِ يَہ کُني مِ وِيرِ زِدَہ کَہ
 دَ دِيدَن دَ پَارَہِ خَويش زَمَا دَا وِيرِ دَہ
 لَہ اَنگَرَہ يَہ پِلک خَورِ مَہ کَزارِ وِتَہ
 رُوح اَوُتَن مِ ہِہم خَوشحال دَہ ہِہم زَہيرِ دَہ
 دَ بَليلِ پِشانِ قَريادِ کَرمِ صَبحِ وِشامِ زَہ
 تَرِ مِ اَوِشکِ تَوِیومِ دَا مِ صَميرِ دَہ
 تَرِ مِ اَوِشکِ يَہ مَدَامِ زَہ تَوِیومِ مَہ
 پِدا چَارَہِ مِ رِضا يَدِ مَيرِ دَہ
 يَہ عَوضِ کُني يَہ خَندَا مَدَامِ لَہ وِرِ کَري
 اَسْماعيل تَہ خَويَا کَري دَا تَقْرِيرِ دَہ

دَ شَاہِي تاجِ مِ يَہ سَرِ دَہ يَہ غَربَتِ کُني
 خَيلِ اَشتا مَراتَہ يَہ سَرِ کَہ مَحَبَّتِ کُني
 مَحَبَّتِ دُنيا کُني لَوِيہ يادِ شَاہِي دَہ
 دَانِشَہ مِ دَہ مَوندِ لَہ يَہ صَحبتِ کُني
 يَہ صَحبتِ کُني لَہم کَدا شَومَہ لَہم شَاہ شَومِ
 حَقِ حيرانِ يَہ مَدَامِ پِدي نَعبتِ کُني
 لَہم شَرابِ يَمِ لَہم کُبابِ يَمِ شَرابِ غَوارِ مِ
 دَ کَندِ وِلِ خَينِلِ مِ لَہ نَشَہ يَہ طاقَتِ کُني
 يَہ دُنيا دَا تَولِ کَندِ وِلِ خَوکِ خَينِلِ نَہ شِ
 پِس لَہ مَرگَہ يَہ مِ تَولِ خَينِمَہ جَنّتِ کُني

اوس تری خاک کے خاک کے خیمہ دھندلے
 خاک کے خاک کے ترے غوارم صداقت کہنی
 اسعیل یہ ترے شہ پڑی لڑی نہ کرم
 بس یہ مورگہ یہ پڑی لڑی ہر ساعت کہنی

اے دلبرہ دَ زبَہ سرِ راشہ راشہ
 حورے مرمہ متورہ راشہ راشہ
 دَ زیبا مخ دَ لید و دَ ارمافیم
 خوب رویا نو کہنی بہترہ راشہ راشہ
 ستا یادوتہ ہی یہ برخہ رسیدلی
 ہم اول اوہم آخرہ راشہ راشہ
 دَ آہونو بیابان کہنی دَ لستومہ
 خوبہ صاحب کوثرہ راشہ راشہ
 تول جہان یہ ما تورتم دے نازینہ
 معطرہ معطرہ راشہ راشہ
 یہ نصیب کہنی ہی دَ ہجر توری شہی دی
 خوب صورت خلندہ نہرہ راشہ راشہ
 ستا دَ در غلامی غوارم حکہ ترازم
 نہ صبریزم ستالہ درہ راشہ راشہ
 دَ فریاد دریاب ہی ستاپہ لوری دروہی
 اے دَ بروتہ دیربرہ راشہ راشہ

اسماعيل د ستا يارې کښې مستغرق یم
زما ښکلېه پېغمبره مراشه مراشه

يار مارې ماله توره حيدري ده
وينا حكه مې همه قلندري ده
د جلوي په پت پتې نړۍ کښې غزا کړم
داسې چاره مې راكړې هنري ده
د پند وس په شان مې يو خوا بل خوا اولي
د سولې په سر مې دا بهادري ده
د سولې نه به د مرگ په ورځې خلاص شم
ترهغي پورې زما دا نوکري ده
چشتي نظامي په بند بندې یم
ماملې د خپل پير ښکلي پيري ده
خپل مرشد په زخړونو یم تره
دا سزاي راته اوړولې تقديري ده
د تقدير قدر مدام لره کومه
شاعري مې حكه دارنگ له جاري ده
اسماعيل دې شاعري ته مدام کورم
د پير حيران یم ورته ټوله خپاره ده

په خزان پسي بهاروی له بهاره خبرته شوم
 پسي تارم نه صبريږم له دلداره خبرته شوم
 پسرله به کله راشي په اميد کښي ئې اوسيوږم
 د بالاه په انتظار شام وسماره خبرته شوم
 زړه مې ورچنه دلبر پسي سيني ته راوسته
 پسي کړم زه ئې تراوسه له مزاره خبرته شوم
 چې د شمعې رنځر وکړم واييم دغه جوړ مزار د
 زه به ولي داسې نه يم له اسراره خبرته شوم
 له اسراره خبردار يم خوله ټوله خبرته يم
 اسعيل په دې خفه يم له قساره خبرته شوم

✱

محبت ديار د پاره کثير اوکړه
 بند و بست خان له داسې بحير اوکړه
 په کثرت سره له سترگو اوښکي توپکړه
 زده کوني له مې بيعت له يو پير اوکړه
 د هجران له پښو تښته ولي کاندې
 ښه په خوښه د سرور کاندې وير اوکړه

دَ یارِ دَر دِلا دَ کسُو نه دِیر دور دے
 دغه دید لره پاکی دَ ضمیر اوکړه
 دَ بد خیال سیلی دور کړی ئې له اشنا نه
 حآن له بند زمر دَ توپي دَ زنجیر اوکړه
 بوکندۀ دې لا تراوسه ولې نه زده
 په زړه کی له دِیري ویري لکیر اوکړه
 اسمعیله بی غمخویه چرې ته شې
 هر ساعت کبې غم دَ بد رمنیر اوکړه

سفینه یم سفینه یم راشه راشه سفینه یم
 کوم خواله یې بل خوامه زه مستانه یم مستانه یم
 داچې خورم داهواده له حآنره په مالېری
 رانزدوشه چې شي پوهه میخانه یم میخانه یم
 دَ هوا په چپو در و موم دَ خوابا دَ در په لوری
 ولې بل خواله ما کوری نشانه یم نشانه یم
 ملگرتیا ته دَ لیوال یم ملگرتیا راڅخه اوکړه
 خویر ویا نو پسی هر وخت دایونه یم دیوانه یم
 زه خوتا هر وخت یادومه چې دا ولې دَ په هیریم
 نوره تېښته لهما مه کړه جانانه یم جانانه یم
 ته به ماڅخه خوشحال ئې ته خبر نه ئې له آنه
 لږ روښانه شه دلیر دیوانه یم دیوانه یم

اسمعیل رشتیا وئیل کرم هر یو لفظ می دمر مرجان دے
 زکے بیناؤتہ لیدے شمع خزانہ یم خزانہ یم

زکے دیار دے تور و ستور کو ام مانی یم
 خماری یم حکہ ژارم خماری یم
 دنگار مخ می لیدے شی پہ هر لوری
 دهر لور خار نه کومه فریادی یم
 سپین سیزے مخ به چری زکے هیر نه کرم
 امے عالمه په دی کار کینی هفتری یم
 بی له مینی می خه نه زده دامی کار دے
 سیاھی یم زکے د مینی سیاھی یم
 د عشق نمر ته می تول تن مدام ورتیزی
 هم دا غوار مه ملنگ قلندری یم
 د جاوید عمر د پامره داسی کاندام
 پدی برخه دیر مشکور زکے د هادی یم
 اسمعیل نور هدايت له هادی غوار هم
 په درگاه کینی ئی زکے هر ساعت سوالی یم

دَ مَالِيارِ پَہ باغِچہ کُنی پَہ اغتر و باندِ زخی یم
 لَہ کَلاتو نہ صبرِ یوم دَ یورِ پشان پتی یم
 دَ دیدن سر و او بوتہ لَہ پخوا راسی لیوال یم
 حُتکدن کُنی ہم دا غوارم بل خہ خہ کرم ارمانی یم
 خیلو او بنکو کُنی لاہو یم دَ دستور پَہ بیایان کُنی
 نہ ژوندے پَہ نہ مرمہ انتظار کُنی دَ مرگی یم
 دَ جانان پَہ گنر و غشومدام لکم فریاد کاندَم
 توری سترگی ئی تور غشی و تروی پر خساری یم
 دَ هیلان پَہ تورہ شپہ کُنی دَ دیدن رنالتومہ
 پدا چارہ بتہ پوہیزم حُکہ داسی جوہری یم
 دَ جانان دَ در پَہ لوری بیرون دے بیرون دے دروم
 یدی تر کُنی بخیل نہ یم دَ جانان پَہ قول سخی یم
 سخاوت دُنی کُنی کاندَم اسعیل بہ بخیل نہ شَم
 دَ خواب تو پَہ منشور کُنی حیدری یم حیدری یم

✱

زہ پَہ کوت کُنی دَ یار اوسم دَ مرگی پَہ انتظار کُنی
 لَہ بہارہ ناخبر یم ہم می ژوند دے پَہ بہار کُنی
 نکیا لے راتہ یار وائی بی لَہ تنکہ بل خہ خہ کرم
 ماتہ حات ہر وقت لیدے شی دَ جانان پَہ سپین رخسار کُنی

دا ائين الله را کړې دے دَحَّان ليدو دَ پياره
 له مودو نه پکښې کورم ډير حيران يېه دې کار کښې
 نور مژگان ئې دې خخ کړې زما زړه کښې ډير په مينه
 داسزا زما نصيب ده له تقديره د عشق لار کښې
 زه د دمار په سرما تم کړم د جانان رخسار يا دومه
 بې ماته به زه څه او کړمه نور په سر د دمار کښې
 د جناب په نوکړي کښې مې کړيوان ټول تاريخه تار د
 ارمانونه پورې نښتي دې رازونه په هر تار کښې
 د فکرونو بيان ما اسلعيل په خون خې وب که
 نور به ئې هم داسې خې وب کړم د جانان څخه اقل مر کښې

✱

هر ساعت زه د يار مې په طلب کړم
 په حکمت کښې په لټون د مکتب کړم
 وپړيا کته د دلير په طفيل کاندې
 هميشه به زه په داسې سبب کړم
 د رښتيا و لار مې ماته راښودلې
 تر مرگي به پر زه ډير په ادب کړم
 کوټ بڼکارونه به حان مدام ساتنه
 په کندن پسي په فضل د مر ب کړم
 بې ديدنه مې زه واره نه کړې خفه يم
 له کوټ بڼکار کچه سره
 ځکه داسې وار خطا رور و شل کړم

د کندن خالص سره

تودی اوسکی بہ زما تھکے اودامی
 پہ عجب پس زہ چودے عجب کریم
 دژہا شیوہ ہی خوبنہ دہ ترعہ
 اسمعیل بہ ورخندہ پہ جلب کریم

کرخندہ یم ہمیشہ بہار پس
 پہ خمار کبھی یم لیوال خمار پس
 دہجران سترگی ماتہ مدام کیری
 دی رہبر سرہ بہ حُم دلدار پس
 لہ مودونہ دہجران شپیلگی اُرم
 ساعت کریمہ دیر اوبدے یار پس
 بصیرت کبھی بصیرت لہ بصیر غوارم
 تل روان یم پدا لہ اسرار پس
 یوقدم بہ بیگانہ چری وانہ خلم
 پہ خرپوسو بہ زہ حُم ریا پس
 دسحر اذان چہ واؤرمہ پہ غوبدو
 بیا بہ اونہ ژاہم زہ سحر پس
 اسمعیل دہ اذان طبعی تول بوکے کریم
 پورتنہ درومم پہ ورور وکلزار پس

لہ اودامی : اور ریوی سترگی : اشاری

د اقدس رخصسار ستي کرم د غمونو په صحرا کښې
 بې یارۍ ژوندون به تڅه کرم هم دا غواړم په دنیا کښې
 زه مهجور په ژړا کاندې داي راکړې ده له حایه
 دې ژړا کوشه نشین کرم تل اوسیدم په ژړا کښې
 درو یغجو به چرې نه شم د یار مینه به پالمه
 خدا نه کرم چا موندلی کوهر نه دی په خدا کښې
 دا ژړا به مې باغبان کړی د حکمت په باغستان کښې
 باغستان حکه یادومه هر ساعت په هره ساه کښې
 په مامینې مسترد کړه د دنیا هبه کارونه
 یو د مینې کار کومه بڼه په نا تراو په ادا کښې
 د مقصود په لاره درومم دامقام به خدای راکړی
 دے کچکول زما په غاړه وفا غواړم په وفا کښې
 اسعیل وفا و فایم له جفا نه ورايه اوسم
 حکه داسې دیوانه یم ژوند تیرومه واویلا کښې

د خوبا په لوري درومم د هجران په بیان کښې
 د زینت په وار پر هر یم تیروم عمر زندان کښې
 بیلته نه زمرې زمرې کرم د وصال کیڅکدے لټومه
 ما په شان لیواله نشته بل هیڅوک پدې جیهان کښې

له مهجور: جدا

دَ غمونو لوئی اشر می زہرہ غوبلی نکار د یارہ
 د سینی درہ من می جوہر دے دلر باسی نیران کینی
 یہ ذیشان پی کریم د کرون پہ سمندر کینی
 راتہ بنکاری حان لہ وراہ لہ یخوارا سی ذیشان کینی
 د الفت اصول می زده دی دلر باخخہ یارئی کینی
 نور الفت لہ مر بہ غواریم ہمیشہ یم پہ ارمان کینی
 لہ باسطہ مدام سوال کرم وایم را کرہ دلبر را کرہ
 کہ می سوال باسط قبول کہ د غمونو دی طوفان کینی
 اسعیل بہ دہی وری داسی پروت یم دیار در کینی
 اشاری ورتہ کوئمہ توان می نشتہ نور پہ حان کینی

یہ شیدا باند شیدا یم کوئے اوسم پہ دنیا کینی
 لہ وفا خخہ وفا کرم مرے یم پہ وفا کینی
 زہ د مینی تیل کنار کرم پہ دنیا کینی لہ دنیا نہ
 د طاہر ارمان لاہو کرم د غمونو پہ دہریا کینی
 د ہجران غیبی مالہ را کوی مدام ستکونہ
 د فریاد آواز می حککہ اوریدے شی پہ سہا کینی
 د دم گری لار تہ کورم نور می ہر خہ دی ہیر شوی
 انتظام زما نصیب دے تیروئمہ ژوند ژہا کینی

دَ فِياضِ مِني صَادِرِ كَرِمْ دَ فِياضِ مِني دَ يارِ
 خُوكِ بَهِ حُانِ لَهِ خَلقِو پِت كُري هَمه عَمِرِ پَهِ غُوغَا كِني
 دَ جِرسِ پَهِ شَانِ شَرِنگِ يَزِمْ دَ دَلِبرِ پَهِ لُورِ رُوانِ يَمِ
 بِي لَهِ يارِ نَهْ يادِو مَه چِرِ پِ بِلِ خُوكِ پَهِ نَدَا كِني
 اَسْمَعِيلِ نَدَا نَدَا يَمِ قَلَامِ نَهْ شُومِ لَهِ نَدَا نَهْ
 نَدَا حُكْه مَدَامِ كَا نَدَمِ غَمَزْدَه يِمَه اَدَا كِني

عَنْدَلِيبِ يِمَه پَهِ تَا پِسي نَكَامَرَه
 مُحْتَرَمَه رَا خَرَكُنْد شَه رِبِ دَ يارِ
 پَهِ ذَرِنگِي بَا نَدِ مِي اُورِ تَا پِسي بِلِ دَمِ
 نُورِ مِي خَلَاصِ كَا نَدَه دَ هَجِرِ لَهِ دِي نَارَه
 دَ سِني جُونَكُورَه تُولَه زَمَا اَسْوَلَه
 رَا حُتُونَه تَرِ تُولِ لَارَه سَتَا پَهِ لَامَرَه
 تَا چِي كُلَه دَ رَخْسَا رِ پَهِ اُورِ خُرِيدِ كَرِمْ
 تِيرِ مِي نَهْ كَه يُو سَاعَتِ بِيَا پَهِ قَلَامَرَه
 هَمه تَنِ مِي دَ فَرَقَتِ پَهِ اُورِ كِني سُو زِي
 دَ وصالِ نَامِري وَهَمَه شَهَرِ يارِ
 دَ يَقِينِ وَاگِي قَابُودِي مَا نِيوِي
 وَايَمِ رَا بَشِي يُو وَا مِري حُكْمَتِ ارَه
 اَسْمَعِيلِ بَهِ تَا تَه هَرِ وَخْتِ اَنْتِظَارِ كَرِمْ
 پَهِ دُنْيَا دَه رِبِ رَا كَرِي رَا سِي چَا مَرَه

دَ ضياءِ مخ په ليدو باند تراب بيم
 زه مهجوريم حكه داسي لا جواب بيم
 په ضياءِ پسي زما حكه ژبې ده
 لا هوشو د غونو په درياب بيم
 له ميثاقه د غونو په تال خانگم
 هميشه خان ته پخپله په خطاب بيم
 قدسيان مدام خطاب کښي يادومه
 په طريق د قدسيانو د جناب بيم
 دا طريق به چوپړي پرې نردم ترمرکه
 صبح وشام پر زه روان ښه په حساب بيم
 د حکمت امساله لاسه نه لرکومه
 ښه سيزه په دلبر پسي افتاب بيم
 تروصاله به هي داسي افتاب سيزي
 دير خوشحاله اسلعيل په دا ثواب بيم

د يادونو په درياب کښي لا هوشو له پخوا بيم
 له آهونو څخه مخ يم مټين شو په زيبا بيم
 څنگ به يام زما په هيرشي چي مدام ئي زوتومه
 داسي يام هم زوتوي ما په شيدا باند شيدا بيم

په هر لوري مدام کسم چي له کوم لوري به راشي
 زه دې چاري له همدې عمر له خلقو نه جدايم
 هر ساعت د تودو او ټنکو نواقي وړايېږمه
 په تگار پسې ژريږم بل څه نه کوم ژريږم
 د بآدام پشان مې زړه سورې سورې دې له ډير غه
 لې په لې پسې گرځيږم طلبگار د مسيحايم
 د دنيا په مسيحا نو مې ښيگره چيرته کيږي
 زه په څنگه په دوې روغ شم چي زړه چودې له دنيايم
 اسعيل به هله روغ شم چي اشنا مې راڅرگند شي
 ترهغي به زه رنځور يم اشنا والي زه دوايم

د هجران په توره هر ساعت ژوبليږم
 په دريا ب کښې غوږ په يار پسې گرځيږم
 د فولادو نينې شپه او ورځ چيږم
 د بيلتون په کړا مې کښې تل چيږم
 له عطاره به مې زړه بل خواته نه اوږي
 ورو په ورو زه په دا چاره سنگاريږم
 د فرقت رباب مدام راته غږيږي
 په سينه کښې ورسره زه هم غږيږم
 ټول رڼوته مې طبيب پسې فرياديږي
 په طبيب پسې مدام ځکه ژريږم

دَ لَوِي غم خنجر هي خنچ دے په زړگي کښي
 خبر نه يم چي به خود اسي کړيږم
 اسماعيل به له کړونه هله خلاص شم
 چي د يار غاړه کښي هاس شپه زنگيرم

د جواد په تيغ پر هس يم هکه داسي واويلا کړم
 د خوبانو په تپ خوږين يم زه مې واري وړ خطا کړم
 تل روان يده په خوږ کښي د جانان په لوري دروم
 زه مين به خو کړيږم چي ترخو به دا ادا کړم
 زه په ژوند کور کښي اوسيږم د جانان ليدو دياره
 د يار مينې له دنيا نه همه عمر له جدا کړم
 د فرقت په غشو لکم صداقت زري زري کړم
 د هجران په توره شپه کښي ارمانونه د صبا کړم
 ماته هجي ډير قهر يږي په خو واره هر ساعت کښي
 زه به صبر مدام کاندې چي د مينې د اسودا کړم
 ننګ به تل داسي کومه چي د مينې کاروبار کړم
 عبث وخت به زه تير نه کړم ننګيا د عشق سزا کړم
 اسماعيل گوشه نشين يم د يار مينې داسي کړمه
 که زه ډير داسي کړيږم زه به مينه خاښا کړم

ستا په مینه کښې به خو داسې کړیږم
 بیایان کښې د ریدی په شان رژیږم
 نرګسې سترګې راوړه وه دلبره
 تتاره کښې به د هجر خوشو زیږم
 زړه ې هر وخت هجر مروړی ټول زخمی ده
 حکم هر وخت فریادونه کړم ژر یږم
 زه په تاپسې مدام سویلی کاندې
 شپې پتاپسې رونه رومه ته صبر یږم
 ستا یارې کښې د بیلټون په غاټو لګم
 له ډیر درده هېښه ځان ته وټیږم
 زه د هجر تاځانه کښې ستا د باره
 ژوند تیرومه خوشحالونه ته خبر یږم
 مؤذن چې د وصال آذان او کاندې
 اسعیل به تل لتاڅخه اوس یږم

رایه غامه د هجران اغرنه لاس ده
 د اور غلې کلهستان ته د مالیارده

یاس د غنوکیر تاوکړه دے له ځانه
 لمن حکم پر زما ټوله تار تار ده

ل وټیږم : خبرې کوم

چُست پر در و هم کُکه داسی پر هری بیم
 سینته دُکه می دَ مینی دَ انکار ده
 دَ سینی کوئی می اور یار پسب واخست
 جوړه شوې دا کوته په سر دَ داس ده
 دِک کنډول زه دَ دیدن دَ او بو غواړم
 دَ غمونو دُنيا ټوله پیا یار ده
 دی غمونو کارنده کرمه یار می له
 داسی چاره دیر خویته دَ دلدار ده
 دَ هجران وارونو ټول زخمی زخمی کړم
 ماله دا ادا هم شپه او ورځ بکار ده
 تر دیدنه به ځان داسی زخمی کاندی
 اسمعیل ته دا وینا کړې ریا یار ده

در غلم در حمله په خپې پوسو ستا په لور
 چیرته حصا مریزم ستا دَ مینی دَ دیر زور
 غنومی ټول تن سور سور ښه که پدلا لار
 ځان په زخمی کومه ستا دَ پاره پدې نور
 مینه دَ جانانه راته والی دَ ده دَ ده دَ ده
 مینی می سینه کښې جوړ پتا پسی که شور
 ستا دَ مینی قاف نه زه ستا مینی پسی واوړیدم
 دَ کیومه له ویری ما په ژوند اولیده کور

د ده واده د راسه د دیکه د پیر

به زړه مي ستا د درېنگه نقش شوي ده د لبره
 زړه مي حكه هر وخت د پتا پسي تسكور
 ټكل د غماز ما باند اثر نه كړي پوهيږم
 كسي مي سينه كښي مدام ستا د مينې اور
 چري به تير نه كړم يو ساعت بغير له مينې
 ولي به د نيا كښي كړيده كومه تش تور
 زه د يار ديدن لره ما هر استاد يا ديږم
 حكه شه آواز زما د مينې هر خوا خور
 ما اسهيل ديره گته او كړه پدي كار كښي
 مدام له راته پاتي كه دې چټي كله كور

زړه مي پتا پسي ژړيږي مدام
 خماري سترگي ئي يا ديږي مدام
 دا كيفيت ئي شه نصيب د مينې
 لكه د پانړي ډير رپيږي مدام
 ستا په يا دونو باند وخت تيروم
 زما په مخ اوښكي بهيږي مدام
 زه چي پوښتنه له خپل زهږه او كړم ستا
 وائي زخمونه مي ډير رپيږي مدام
 په تسلي مي زړه قلا رنه شولو
 ستا په سپين مخ پسي وښيږي مدام

په فریادونه ئې زیړک شومه ډیر
 نور فریادونه ئې زده کیږی مدام
 خانه بدوش کومه ستا مینې یاره
 په ما د غم عمر تیریدی مدام
 ما اسمعیل مینې له غاړه وړکړه
 ځکه په ما دا اور بلیدی مدام

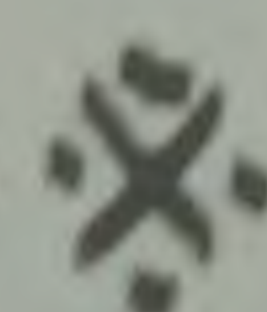
لا تراوسه ته غلام د سلطان نه شوی
 د درگاه په لوری ولې روان نه شوی
 همیشه د خیل سلطان په لیاره درومه
 یوهه ولې ته په گټه تاوان نه شوی
 ناراستی به د گورنگ ته ورکذار که
 شاه به چاق شه هیچ خبر له بوستان نه شوی
 ښه راست من شه له جانانه څخه زار شه
 شینکه خال په سپین جبین د جانان نه شوی
 کیفیت د مینې او غواړه له مرغه
 ته مالک ولې د مینې د توان نه شوی
 جوانی کښې به ټپ ټپ ترکومه گرځي
 تل مزدوره خیرانه جوان ته شوی
 اسمعیل د خیرانزی له مرغه غواړم
 خیرانزی لره خو واره قربان ته شوی

زه له يار تخه يامري كرم خوش نصيب يم
 حان ته كورمه حيران يمه عجيب يم
 په كامران پسي هي كړي اقتداء ده
 زه په دگ پسي روان بڼه په ترتيب يم
 د غمونو شپول هي زړه نه دے چا پيره
 په ناروځكه په شات د عندليب يم
 له سركاره تل د مهر شراب غواړم
 پدا غوښته له سركاره تخه قريب يم
 ما د حب لونكي په سر كړه حب به كاندېم
 زه د حب له وچي داسي لوي اديب يم
 د صراط په پول روان يم د يار درسته
 دې سفر كښي زه خپل حان لره خطيب يم
 د يار در به هي نصيب شي د اياور كرم
 اسعيل رنځور طلب كښي د طبيب يم

✱

ملاقي زه لا تراوسه د يار نه شوم
 يو ساعت هم له غمونو اوزكار نه شوم
 د زړه سربه زما كله رانېاشي
 زه لا هغسي سادېم هوښيار نه شوم

دَ دِیدَن پِه وِرْخِ یِه زَہ پورَہ هُونِیَار شَم
 داخلِ تُکَہ دَ دِلدارِ پِه کَلزارِ نَہ شوم
 دَ دِیدَن یَارانِ تہ تلِ لیوالہ اوسَم
 تلِ خزانِ دے ہیٹِ خیرِ لہ بہارِ نَہ شوم
 سپینِ رُخسارِ پِی راتہ مَکِنی مَکِنی کِیری
 یو لہجہ زَہ پِه سَتَن لہ اقرارِ نَہ شوم
 دَ اقرارِ چنکارو زہ زما زخی کَہ
 غافلِ تُکَہ زَہ لہ دِی انتظامِ نَہ شوم
 دَ وفا اُمَرہ مِی تلِ دَ تَن ریلِ کَہ
 اسعیلِ خیرِ لہ لیلِ التَّہارِ نَہ شوم

حکمرانِ مِی پِه زِمہ گی کِنی تلِ دیرہ دے
 ہر ساعتِ مِی دَ زِمہ گِ وِنی ثُغی وَلہ دے
 ہر ساعتِ راتہ دَ غمِ قیصِ دے یائی
 زَہ دَ دَہ او دے زما پِه نندارہ دے
 پِه سینہ کِنی مِی دسترخوانِ ورتہ خور کِری
 دَ سینِ بِلِیلِ مِی ہر وختِ پِه نأمرہ دے
 پِه نأمرہ کِنی دَ وَلہ اسمِ تلِ ستائی
 بلِ بہ ثُہ او کِری ہم دے چِ پِی اسرہ دے
 دَ رازونو پِه تَغویِ وَنہا نَحْم
 ہر یو رانِ تہ چِ پِی حُکومِ عجیبہ دے

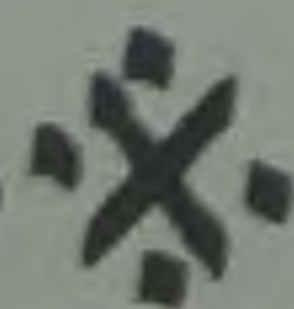
دلربا می ڊیر بی مثله یا ک دامن دے
هر ڪفتار ئي ڇڪه ڏا سي پا ڪيزه دے
اسماعيل ئي هر ڪفتار په خان قبول ڪه
عجيبه ده بيلتانه ڪٽي ورسره دے

مٿين شو ۽ په احسن يار حجانريم
هر ساعت ئي زه ديدن ته ڊيومتازيم
بِسْمِ اللَّهِ جِي مِي په مينه باند او ڪره
له هغي راسي حساب زه په جانباريم
صبح و شام ڏيار په لوري سيخ روانيم
روان ڪو ۽ ئي پدي لوري په نازيم
جان نثار به ولي نه يبه عالمه
جي شيدا په والضحى مخ ڏه متازيم
تاتره زهره مِي ڏيار ميني اوبه ڪه
تش ڪوکل ڏيار لئون ڪرمه پورانيم
زيبا ميني مِي له زهره ته رباب چورڪه
په زيبا پسي غريز مه پت سازيم
له ازله مِي آغاز ڏه ميني شو ۽
اسماعيل ڊيرو ميئنوله اعزازيم

دَ جَبیل مینی دُنیا نه کناره کرم
 په لیبوئی په صحرا کښې غره کرم
 دَ دُنیا کارونه واره ما منسوخ کړه
 دَ دلیر تیرې ارې امره کرم
 دَ هجران له کتارو مې خلاصه نشته
 تر دید نه به پر هُټان زمره کرم
 دَ غم غشو تل په مادمه خوند اخسته
 دَ غمونو لوئی کاروان له مې ادره کرم
 له بې ترخه کذارو توخه مخ یم
 هر کذار زه په خو وایره ایره کرم
 ډیر زړه ستړې یم دمه نه شومه چرې
 عشق په یار پسې مدام له یوناره کرم
 اسبیل په دَ عشق فن هر وخت زده کومه
 هر یو کار به زه دَ عشق په اشاره کرم

اے زما مایه تاباته السلام
 اے کل رنگه عالیشانہ السلام
 ستا راتلوتہ مشتقند یم دَ زړه سره
 زما بنکلیه خوب جانانہ السلام
 مشتقند: خواهشند. مشتاق

هر ساعت کڻي ستا ڏيڏن له ربه غواړم
خوب صورته قدر دانه السلام

هر ساعت کڻي زما تند انتظار خوښ دے
زړه ۾ې مور دے له دُنيا نه السلام

رنږې اوښکې ۾ې پتا پسي بهيری
په دارينو کڻي کاهرانه السلام

ما په تاپسي خواړه خان خني خني که
پدا بچ شومه له زيانه السلام

اسماعيل د سود مندي په لاره دروهم
حم به داسي ترمکانه السلام

په هجران ۾ې شونډې توري شوي بيا بان کڻي
سري به نه شي چري بيا پدي جهات کڻي

په رښتيا په يار مټين يم حکه ژاړم
جواړي د عشق کومه هر ميدان کڻي

سراو مال ۾ې په يار د وکره د عشق لار کڻي
چکته ور شومه بې شانه دي تاوان کڻي

پريشان کړخه د هسکو غرو په سوکو
شين لوكه يمه په يار پسي هر ات کڻي

د غمونو لوي سيزن پيا تيريږي
همه عمر تيرومه په زندان کڻي

ڪنڊ ڪڇڪول ۾ شوڪ نصيب ديار به مينه
 روان ٿيڪه ۾ ڀي يار پسي ڪاروان ڪيئي
 اسٽيڪيل به د و اعظ درته تل دروم
 نور به هيڻ چري زده ته ڪرم پاڪستان ڪيئي

ڀي دنيا ڪيئي زه مدام ڀي انتظار دميما ڀي
 بي له ده ڪلهه رغيبرم رنخور شو زه نا اشنا ڀي
 د دارو پيال به زه ڊڪه مدام غوا ڀي سوال ڊ
 نور ڀي هرڻه لهما هير ڪره ڀي پيال به بندر شيدا ڀي
 دڪوشش سيمه ڪيئي اوسم دميح ليد د پاره
 دي مقصود پسي دنيا ڪيئي زه مدام لوه ڪڍا ڀي
 د هجران مچني ما بي دريغه اولي دا ڀي ژوند ڊ
 د دلدار رضا د پاره زه پدي باند رضا ڀي
 د آفت چاري آفت لوه زه داسي دير شوقي ڪرم
 ڀي بل هيڻ نه شم ڪو بس آفت لوه ادا ڀي
 د نواز به يارانه ڪيئي ڀي تن ٽول به ليو اوسو
 اموتنه له مود و راسي زه د هجر د سزا ڀي
 خان ڀي ٽول به مچو او خور ڪگ ڀي جوهر ڀي سينه ڪيئي
 نور به هم ما داسي او خوري ڀي مئين ڀي دلر ڀي
 ڀي خوار به اسٽيڪيل خان قربا نوم به له جانانه
 د آفتاب رخسار دلاسه زه بنه روڪد ڀي وفا ڀي

دَجَمال جلال دَخیال پہ تال کرم برہ
 اویہ نہ کرم چری تیشہ لہ دی نہرہ
 دیار دِرسی مدام تلالی کاندہ
 مازدہ کوی تلالی یار پس غورہ
 لہ دیر غمہ می د او بشکو تالاب جو رکہ
 کیلہ من نہ شومہ چری لہ دلبرہ
 دیار مینی تہ لہ حدہ دیر لیوال بیم
 ورو پہ ورو د خوبا درتہ حم پہ بیرہ
 کہ صنم می والضحیٰ مخ راسر کند کہ
 بیا بہ می لا نہ شہ زہ چری لہ درہ
 د یقین پہ اس سورلی کوم تیز نرغل کرم
 رب بہ ما ساقی مدام لہ ہر خطرہ
 اسعیل بہ د وفا رسی پریند دم
 کہ می وینی پہ دی خاشی لہ جگرہ

ماہِ جبیت ماہِ تمام زما دلبر دے
 مازدہ کوی د دہ مینہ کنی ہند دے
 سپین رخصساری شغلی کاندی پرستی شوم
 لہ تالی کاندہ نارے وہم
 پس دِرومہ زما بشکو دے
 رہبر دے

دَخوڊِي ميني په لاره تل روان سيم
 رهنما مي په خوب تونو کيني بهتر دے
 دجلاب ياسمين خوشبو په دپه هيرش
 دلريا زما بڼه مثله معطر دے
 مشکبو زلفي ئي تور پرق وهن له حايه
 دا جانان مي محمد خير البشر دے
 له دنيانه مي زړه تور که د ده ميني
 پکيني د ووب اوسم دامينه سندر دے
 اسعيل چي په خيل يار ياند مئين شوم
 له هغي راسي مي هر لفظ بڼه جوړ دے

ما هجران په کانرو اولي په صحر اکينې
 خوشحالي مي چيري اونه کړه دنيا کينې
 تور خاماړ مي غوښي خوري زړه ورته ژاړم
 چي ترخوبه داسي اوسمه سزا کينې
 په خو واور د پيلني په شان لوکي شوم
 قرار نه مومم په ارض او په سماء کينې
 وفا دار د وفا چل ماته راښائي
 هده عمر به تيرومه په وفا کينې
 د ژوندون هر لکه په ماقامت دے
 چي به اووينه يار کله مسکا کينې

په لټون کښې مې ځړيوان ټول تار په تار شه
 خوږ اشنا تل لټومه په اشنا کښې
 اسماعيل په تيره توره ټول ټوک ټوک شوم
 لکه اوسم مې ميدان ځړيلا کښې

د حيرت په بيان کښې او تر ځړم
 سانيو په ارمان د دلبر ځړم
 د فرقت غلوزې تل په ما پسې دی
 ټول مې اوخوړم د مينې په نمر ځړم
 بشمارت ته انتظار ځړم بيان کښې
 د زيبا په مينه هر وخت کسک ځړم
 د محبوب د حسن اور مې په تن بل دے
 په لمبو کښې ځکه ډير په هنر ځړم
 چې يو وارې ځړمه مسحه د يار مينې
 زکله هغې هر ساعت در په در ځړم
 هر ساعت کښې ملاقات له ربه غواړم
 پسې ځکه هر ساعت کښې به تر ځړم
 دا ادا راته پخوا مينې رابڼودى
 اسماعيل په هميشه لروبر ځړم

بي اختياره هي ناري خيڙي له فسه
 راشه راشه په خويانو مقدمه
 په عالم کښي ډ سيال گوچير ته هم نشته
 په خو واره بهترينه له عالمه
 بي ديدنه به هي اويښکي اونه داري
 دا وعده هي ده له شاخه محکمه
 سيخ به ستا په لور روان يده ترمرگه
 يو ساعت له به هم نه شه بې غبه
 هره ډډه هي د هجي په اور سوزي
 زه د صبر پهي هروخت په ځان ږدمه
 د فراق جوړ کړنگ کښي تل اوسيدم
 ستا په مينه شومه تا پسي بې دمه
 اسعيل به هله دم واخللم دلبره
 په اخر وار چي په تا پسي زه مرمه

د حيرت په زولنو کښي بنديوان يم
 په جانان پسي مدام په هائو سوران يم
 د زينت په اور خو واره بندياره شوم
 شين لوکي شومه د سپين مخ په ارمان يم

محبت می ذوالجلال ته بنه منظور دے
 حکہ هغشی زہ نہ یم پہ بل شان یم
 بی پروا به چری نہ شم پہ دنیا کبی
 دیر مشتاق د هغه عمر جاودان یم
 له سینی می غلیل جو رکہ د یار مینی
 حکہ یار پی زہ تورے له جہان یم
 د فرقت میچنی خو واره اوہہ کرم
 جیالخانہ کبی بندی کرے خیل سلطان یم
 اسعیل شیر یزدان له برمه پری ایستم
 دیر مین پہ نازنین کل خندان یم

د جانان پہ تور و سترگو مین شوے له پخوا یم
 د زینت پہ لہو سوزم د احسن د در کدایم
 مدنی دے قریشی دے زما زہہ ئی خان تخته ورے
 حی له سترگو می رودونه بل تھے نہ یمہ ژرایم
 هر ساعت می خندان دے د جانان ارمان کومہ
 زہ طالب د دی مطلوب یم له دنیا حکہ جدایم
 زہ د غم خانگو کبی ناست یمہ د غم تالی و همہ
 د کوشش پہ غشو لکم حکہ داسی وار خطایم
 له بلبلہ می د هجر چل زده کرے برابر دے
 حکہ داسی پہ آشنا پی مدام زہ پہ غوغایم

ايلم زړه مي ديار مينې ټول زړې زړې كه خلقه
 د جانان رضا د پاره په دې برخه ډير رضايم
 اسعيل به په دُنيا كېني داسې ولي پریشان نه يم
 چې جداله مودو راسې زه له ټكلي دلربايم

✽

موده او شوه چې مي يار ليدلې نه دے
 بيا مي هغسې بهار ليدلې نه دے
 چې يو وارې مخ را اوښود بيا ئې پناه كه
 مالا بيا هغه رخسار ليدلې نه دے
 تور زلفان ئې وو په ولو خواره كړي
 ماتر اوسه بيا سنگار ليدلې نه دے
 د واره لاسه چې ئې زما مخ باند رابكه
 بيا مي هغه خوشبودار ليدلې نه دے
 اسعيل ورپسې هروخت ماتم كاندم
 مالا هغسې چنگار ليدلې نه دے

✽

زړه مي ورچنه په يار پسې وتله
 هائې افسوس دے كه يو وارې وگوندلې

ل ايلم : د يو غرنوم ټ ورچنه : بهر

سرگر دانه پسي گوهي بيابان کڻي
په نقاب کڻي تر پټ شوه دے بنا غلے

ورته هر وخت هم داوایم شایه دوکړه
ټکه هر وخت پسي یون کړي ساینوے
له نسرینه به دے چوپ صبر نه شی
دلا په شان د یار مینې دا غلے

په برین اشنا مین دے ټکه ژاري
داسې بل زهه چرې نه دے ژریدے
کوم طبیب له چي دے دروغي په توپونو
دې طبیب په سرو لمبودے سونوے

استعیل ته که غمان خوشیائو ویله
د یار مینه چرې نه شی پریشودے

په عالمو کڻي له ټولو نه به تره
لتا زار شمه زیبا شمس و قمره

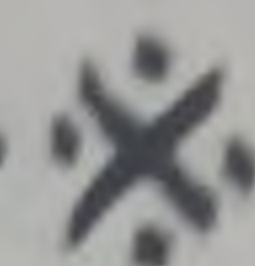
همه تن می ستا د مینې لمبو اوسوه
راشه راشه اے زمانه خت چکره
زه به خود اسی غمزن په دنیا اوسم
ستا د پاره می دنیا پریشی دلبره

ستا د وصل خواړه غواړم له خدایه
مدام تیریږه په تا له مال و سره

زڪ به ڇنگه بي غم خويه شمع دنيا ڪنبي
چي ستا ستر ڪي مي دي تيري له نظره

هميشه به غمزده تا پسي ڪر ڪم
وايه نه ورمه د ميني له هنره

اسماعيل ديه فرقت ڪنبي هنرمند شوم
ريبار ڪه پيغام ماله را وري غوره

يار به راشي پر زما پوره يقين دے
که دير دور دے زما زره ڪنبي بهنشين دے

پسي هر وقت يم په مندره بل ڇه نه ڪم
تسكين نشته ماله دغه يو تسكين دے

په يو وار جلوه ئي لبا ڪوه طور جو رکھ
ارماني دير د هغه يم چي تک سپين دے

په خزان ڪنبي د بهار په طبع ڪر ڪم
زڪ بورا هغه زما ڪل شرين دے

په وفا باند عادت يم جفا نه ڪم
دلريا مي خوب رويا نو ڪنبي حسين دے

سره ڪلان چي ئي مقتديان دي داسي ڪل دے
هر يو ڪل ئي هر ساعت ڪنبي تما شين دے

اسماعيل به په زمري ولي شين نه يم
چي شين خال مي آشنا ايشي په جين دے

دَ برين حَسين په مينه همه غم شوم
 حيران حَكه په هر دم او په قدم شوم
 زړه مې يار پسې وتلې هر حَائِي پُځوړی
 په دُنيا کښې زه کُذار په جهنم شوم
 د يار مينې ډير دانا کړم کُڅه ته يېم
 په لټون حَكه زه هر وخت د صنم شوم
 د علي شيريزدان په دُعا رنگ يېم
 حَكه يار پسې په زړه قلم قلم شوم
 د زيبا له هجره هر وخت وهل خورمه
 په دا چاره ئې په در کښې محترم شوم
 د کا هل لوږې طوفان څخه عادت يېم
 له ډير غڼه زه کُويا په ترنم شوم
 ماته هر ساعت په حَآن کښې د لبر بشکاري
 زه خپل حَآن لره په مثل جام جم شوم
 اسلَعيل به هېښه يار پسې ژاړم
 د بورا په شان خزان کښې په ماتم شوم

✱

کوم ساعت چې مې ديدن د يار کولو
 دې ساعت کښې قراق وړ او پت کولو

د لک د وروکې نه کا هل: بخارا کا هل

له تاكامه مي ور لري كه فراق ته
 دواره ورغلو بته سخت په پرتولو
 لا كشتي زموتيزه هغسي چاري ده
 په خو واره ئي زه مكرم په وهلو
 چي مي مړكاندي كشتي له بيا راياسم
 اوبه نه كرم چري نيت د تختيدلو
 ترمري به دير مړگونه په ماتيركه
 راكوي سزا د يو وار د ككتلو
 د جناب يادو مي زړه همه پوله كه
 تن مي اوسيزه همه د زړه سيزلو
 اسماعيل د مسيحا په نور كاته كرم
 مسيحا پسي مي تگ زړه اوچودلو

د زيرك ملاح بيړي كښي سفر كاندې
 بل شه نه كوم رضا د اكبركاندم
 د رنگ ساعت له به ساحل باندي اوداري
 ترهغي به انتظار د دلبركاندم
 په دلبرپسي مي زړه شه ټول تنراكي
 پسي حكه زه زيرگني په هنركاندم
 په نمكين مخ ئي مئين يم حكه ژاړم
 صفتونه به د بنكلي بشركاندم

تسلسل به چری پریندوم د یادو
 زه به داسې غلامی د سرور کاندوم
 که زه هرڅو د فرقت په غشولکم
 د یار مینه به زه شام و سحر کاندوم
 اسمعیل په محبت کښې مړ نه یم
 حکه داسې نندارې لرو برکاندوم

پیش شوم د هجران په تور خامار باند عالمه
 ستی شومه په اور د انتظار باند عالمه
 چیرته به عناب شندې بیا او کسم چې سپې کړم
 تن مې ټول کباب شه دې روزگار باند عالمه
 کله به را او وځم د بیلتون له کندي ور چنه
 خویه داسې ایښه یم انکار باند عالمه
 د رنگ د خوشحالی مې چیرته اونه لید خفه یه
 شیدا یه د کل په شان رخسار باند عالمه
 درد د اسمعیل د زهره ډیریری ورو په ورو پې
 له حده تیر عاشق دے په خپل یار باند عالمه

ٻنڌ پوهيڙ مه په مينه ماشوم نه ٿيم
 زه عاشق په دلريا تش په نوم نه ٿيم
 ميني خان په ماله وخته پٿرند
 زه غافله يو ساعت له قيوم نه ٿيم
 توري زلفي به هي چري هيري نه شي
 هير وونڪ زه داسي هجوم نه ٿيم
 ميني لڙ لڙ زه عالمو ته سرگند ڪرم
 په دي پوهه ٿيم پوره لا معلوم نه ٿيم
 اسبيل د ميني ڪارڪشي سخا ڪاندم
 په دي شڪر دے چي مينه ڪشي شوم نه ٿيم

ذوالجلاله دا دعا هي ڪره منظور
 نجات را ڪانده د هجر له ناسوره
 هميشه د يار ديدن زمان صيب ڪره
 رحم ڪانده په ما هر ساعت غفوره
 هر ساعت هي ره مينه سيوا ڪيري
 آئينه ڪشي راته بنڪاري يار له دور
 هميشه به په آئين ڪشي ده ته ڪورم
 زره زمان ڪله صيريڙي له دي نوره

اسماعيلُ حڪه مدام هجران يا دومه
ڪره هجران په ما ويرانه اڪير پوره

د وفا په سهندر ڪښي د وفا په لور روات ښم
د وفا ښيرځي ڪښي ناست يم ارماني د خپل جانان يم
د هجران له طوفانو نوڅخه هيڅ ڪو له نه شم
ډيرځي اوزي ڪم خلقه حڪه داسي په لږزان يم
ما به د غمي زبي ځي هي ٿو وصل شو نه وي
زه به ولي داسي نه يم ځي مڻين په عاليشان يم
زه د غم غزلي حڪه داسي ليڪم دي سفر ڪښي
ځي زه خپله له انر له د غمونو بيا بابت يم
هر ساعت هي د غمونو شکور بنه ډک مٿي ته پروت وي
په تيز تر نه خور دن ڪرم هيښه په داسي شان يم
په غمونو هي خلق تريخ دے خواږه غوارم له خدايه
که خواږه دديدن را ڪري بيا به هروخت ڪښي خندان يم
اسماعيل ٿرا ڪومه ځي خدا راله رب مرا ڪري
خامخايه هي نصيب شي په رښتيا په هائے سوران يم

خوبه داسې بي پرواله دلبر ګرځي
 ډير خفه يمه په تاچي او تر ګرځي
 د فلاح بيړي کښي کينه يار له درومه
 بيله بوته به ترخو درپه در ګرځي
 د ملاح څخه ياري کړه يار د ياره
 بل څه مه کړه چې د مزکي په سر ګرځي
 سره کلان د د بوستان ولي په هيردي
 چې به کله په لټوت د صديبر ګرځي
 د جانان مينه کښي تورې شه په هجر
 صبح و شام به بيا ته ډير په هنر ګرځي
 د دنيا په مينه مسته غمزده شه
 په دنيا کښي به د هجر په نمر ګرځي
 اسعيل د په دا چاره غمزده يم
 دا خوته ئي چې لمانځه خبر ګرځي

بي خودي کښي مې پرې نه خوده ستانام
 هر ساعت ئي زوتوم په احترام

ل بيله بوته: يک يواځي ئي تورې: رانجه

ورد دَبل خه به اوتہ کرم چي ژوندے يم
 اے آقا تابه يادومه صبح وشام
 يو خپو کے مي زړه بل خوا نه چار اوځي
 مشرف يم له پخوا پيدا انعام
 زړه مي تاته د الفت په سجده پروت دے
 نه جلسه کړي نه قعدة او نه قيام
 سر مي چود دے حکه سره سکوے نه شي
 داي حال شه چي يو وار دې شه غلام
 په خلکو خلکو سجده کښي ژړا کاتدي
 بل خه نه کوي هم دادے د ده کام
 اسنيل کوکي وهمه زړه دلاسه
 چي به خو يم نا خبره له انجم

✱

د هجران په بيان کښي د حرمت بازار لټومه
 غرض نه لرم په بل خه پکښي خان له يار لټومه
 زه په يار پسي رنځور يم يار دوا ده ما د باره
 توره شپه کښي پسي گرځه تک سپين سمار لټومه
 لوند گريوان به مي اوچ نه شي چي مي وصل شوکته وي
 د بورا په شان خزان کښي هميشه بهار لټومه
 خبر نه يم چي مي اوچ کولى کښي رب ليکلى خه دي
 زه به خو داسي کلانو پسي سورانگار لټومه

د دلبر وصل د پاره زه فراق یم کاتره کره
 د بیل په شان چغیرمه حسین مالیار لټومه
 زه د عشق په کار بندی یمه د غم په جیلخانه کې
 جیلخانه کې هم له غمه زه د غم دا کار لټومه
 اسعیل په دنگار درکښی رک وروغ شمه عالمه
 حکه هروخت زه خپل رنځ لره زیبا ننگار لټومه

چی مین زه په زیبا کل صدیر شوم
 زه کذار بیا د فراق په ستمد شوم
 حیران کن کرخه بحر کېنې جور نه
 ینه پوهیږم په دا چاره قلندر شوم
 غټه ما لامبون ن حکه زه یاد یدم
 چی کونر بحر ته د غم په لوې کودم شوم
 د آفتاب مرغتاب سائی پکښی لیدم شی
 پسې پورته کله تلې شم بې هنر شوم
 زه په بحر کېنې متان د وصل اوسم
 همیشه ډیر امر مانی د خپل دلبر شوم
 غر رایل ته انتظار زما ژبې کړه
 حکه داسې د دنیا نه لاس په سر شوم

اسٺيڻ به دُنيا ۾ ڪَرم ۾ يار نشته
 زه ۾ يار پسي له حده تير ڪس ڪر شوم

دَ رخسار گذار ۾ زپڙه زري زري ڪه
 بيا ٿي ڄاڻ پسي بيرون زمر له سيني ڪه
 سمدستي ٿي پر اور پوري ڪه صحر ڪيڻي
 ههه عمر ٿي دَ اور ۾ حوال ڪه
 ۾ اور سونري دَ فهم دلبر دلاسه
 پسي دروي بنه ٿي عادت ۾ اشاري ڪه
 دَ دلبر دَ در ۾ لوري تل روات دَ
 هر ساعت ٿي دَ پنڪلا ۾ ننداري ڪه
 ننداره له ورايه ڪاندي پسي ٿا مري
 بنه ۾ پوهه ۾ بهر ٿي له خطري ڪه
 دَ غبار لمسون ٿي هيڻ ڪو له نه شي
 يار بلد داسي ۾ خيلي ميڪدي ڪه
 داسي زپڙه به دَ جانان ولي خوش نه وي
 اسٺيڻ ۾ ٿي گذار له تاتري ڪه

له عظیم اورہا می زہرہ باند اور بل دے
 کسکو شوے پر زما د زہرہ رحل دے
 د فراق تاؤ می زہرہ کے ہمہ پوخ کرے
 دیار وصل له رحل پورے انداؤل دے
 بیلتا نہ می ہمہ تن تکتوسترے کہ
 دہ تیر کرے پہ خو وار پہ ما اجل دے
 لا می ہغسی وژل کہ صبر تہ شہ
 بند و بست نی راتہ کرے مکمل دے
 دیار مینہ چي خوک کاندی دابہ می حال وی
 لکہ تنگ چي پرستی زما ککوکل دے
 تل ترتلہ بہ دیار مینہ زہ کاندہ
 کہ ہر خو می ہر یو ہد پر باند دل دے
 اسعیل د آشنا مینی دیوانہ کرم
 پہ لیار سیخ حمہ آشنا له رب می مل دے

✱

د ہجران پہ کوتل خیرم سانیولے
 د ریبار پہ خلہ آشنا یہ بیلے
 زہ حیل و رایہ دلبر زہرہ کینی درون کسم
 ہمہ تن می پہ جلوو رالہ سینولے

زه د عشق د قانون هر ساعت ماتحت یم
 ما مدام لره په روڼر تندي مستل
 د بيلتون زو زان مې هر وخت زخمی کاندې
 داسې غم مې چرې بل نه دے ليدلے
 د آشنا په لور به شپه او ورځ رواست یم
 د وفا په رسو کلک یمه تړلے
 احترام به مې دلاسه چرې نه اوځي
 ډير په فخر يا دومه خپل بنا غلے
 اسعيل د محترم يارے پتي کړم
 په خو واره مې پر سر او مال بائيلے

✱

ستا مژگان زما په زړه کښې دی پيللي
 ډير عالم ډېدا چل خان ته بللي
 د وفا هم دا قاعده ده وفا د امره
 فریادونه مې په سر سترگو منلي
 له فریاده به خلاص نه شمه تر مرگه
 که هدونه مې هر خو دی سوزیدلي
 اے دلبره تايه چرې زه هير نه کړم
 ستاله رویه مې شراب د مهر خښلي
 د هېمو مهر ویا نو د سر تاخه
 ډير عشاق په تور وغړوتا پس تلي

مهر ویاں دِ تُول دَ حُسن صفت کاندی
تُول پِه تَا پِسی کَرِیدی تا زولی

اسلَعیل دَ دار پِه سِر تا پِسی ژاړم
پِه دِی وخت کِشی ما پِه شان خوک ژریدی

ستارُخسار مِی لِه مودو راسی پسند دے
زخی زِرّه مِی پورې هر ساعت پیوند دے
پِه نقاب کِشی راته تنه مدام بنکاری
توره شپه کِشی دَ مهتاب پِه شان سرکند دے
تورې سترگې پِه دِ چرې هیرې ته کرم
لِه پِخوا راسی مِی کړے دا سوچند دے
سلطنت در لِه الله ج بناسته در کړے
هر عاشق دِ پِه هر وُل دَ زلفو بتد دے
ستاله مینی به عشاق څنگه جاړ اوځی
تر خلی شوے چي پِی ستا دَ مینی خوند دے
پِه فراق پِسی دَ وصل انعام اخلی
قبول کړے ځکه دوئی دَ فراق ژوند دے
اسلَعیل دَ فراق غشو تُول زخی که
میچاته ځکه شپه وړخ مشتقند دے

زده به خو ستا په رخسار پسې كړيږم
 اے دلبره لتا چري نه صبريږم
 د فرقت ځانگړي ناست يم تا يا دومه
 خبر نه يم چي تركومه به ژريږم
 شان شوكت به د لبا چري هيرته شي
 ستا په مينه به همه عمر سوزيږم
 ستا په باغ كښې باغباني له ربه غواړم
 د فراق په اغزو ځكه زخمي كيږم
 د عشق چاري كړه خندا لبا نه هيره
 بي له وصله به زه چري نه خندا يږم
 د هجران په ژرنده ډير كړته دل شوم
 خداي زده چي زه به خو داسې دليږم
 اسماعيل به د غزلو كښې تل ستا يم
 ستا د حسن په صفت كله مريږم

په نصيب مي د غمونو تراني دي
 ما زده كړې ستا د حسن افساني دي
 هريو هدي مي افساني خپل ځان ته يائي
 سيوا شوي زما ځكه اندېښني دي

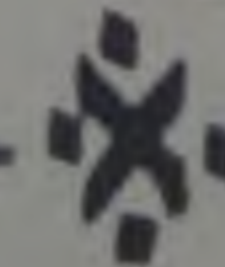
د هجران په زوټو مي غوښي شينې شوي
 رسيدلي مي په برخه زوټي دي
 ستا د عشق سرطان مي زړه همه قبضه كه
 ما چيچاي د هجران ترڅي نيتي دي
 اسماعيل د ديدن حكه له رب غواړم
 دا هم تا كړي په ما داسې كاف دي

چي كذار د خوك د عشق په تناره دي
 هغه عمر ئي ستا لاري ته كاته دي
 هېښه هم ستا د حسن صفت كاندې
 د بلبل پشان سوري سوري په زړه دي
 ستا يارې كښي ياك دامن شوې ستاله رويه
 سوزيدلي په انكسار د بيلتانه دي
 ستاله رويه ستا په روڼ پسې ژرېږي
 ستاله رويه ئي هير شوي خندايدې دي
 ټول عشاق د ډير ليواله دي ديدن ته
 له دنيا نه حكه هر ساعت ماره دي
 اسماعيل ستا د ديدن په طلب كړم
 په نصيب مي حكه داسې ژرېدې دي

دلریا می خوب رویا تو کینی سردار دے
 روان ٹھکے می لہ سترجکونہ آبشار دے
 درست جہان می پسی لت پت پہ لت کہ خلقہ
 خان پت کرے پہ نقاب کینی لہا یار دے
 ہر ساعت پسی گر خیر دم بل خہ نہ کرم
 مقرر رالہ لہ خایہ دار رفتار دے
 پہ خنجر می ہبہ تن پوٹ پوٹ شہ
 امر ما نیلے می خنجر پہ ما بامر دے
 د تقدیر پہ زو لنو کینی بند یوات یم
 صبح و شام سلطان یاد و مدد دہی کار دے
 لہ ہجران خنہ یارے زمری زمری کرم
 ہر و بختہ می لہ غمونو خیر دے
 اسعیل د غم پہ تہال جوٹ و ہمہ
 پہ نصیب کینی می د فکر لوٹی انبار دے

پہ سیتہ کینی می د مینی اور بلیدی
 د تن غوینی می پر و روپہ ورو ورتیری
 خوشحالی می چرتہ اونہ لیدہ خلقہ
 د ہجران تندرونہ ہر وقت پہ مالویری

ههه تن مې ديا داشت درياب کښې وروست شه
 له پخوا نه د فراق رمې توحه
 له دنيا نه تاخبر گرهم دنيا کښې
 زه په عشق يمه د عشق بام ته خټلې
 اسماعيل د عشق له بامه سورې کاندې
 په سورو مې سورې زړه دے راوتلې

ستا د حسن ننداره کرم حکه داسې ډير سوخته شوم
 زه به ولې داسې نه يم چې عادت په ميکده شوم
 له ازله مې په برخه سوختگی ده رسيدلې
 ستا د هجر په لمبو کښې يوه پته خزانه شوم
 ستا يادونه مې خوردن دے په دې پائنه دنيا کښې
 ستا د يادوله کبله زه په مزکه ستاره شوم
 ستا د زلفو په جوړسوري پسې گرهم د عشق نمرته
 زه مدام تا پسې ژاړم بل خه نه کرم ديوانه شوم
 هر ساعت د تورې سترگې يا دومه په ژړا کښې
 افسانه د زده کوومه پر پخپله افسانه شوم
 د ببل نارې مې زده دي په زمکې باند غليل يم
 اے مالياره تابه ستا يم ستا د غشو نشانه شوم
 لوې انبار د بيلتانه مې په سرايشه دے ستا مينې
 اسماعيل د په ديدن پسې خوار زمره زمره شوم

ستا په مينه زما ټول هې ونه دل شوۀ
 ستا د دمر په لار مې ډير غمونه مل شوۀ
 د هجران پگړو تن زما ستې کۀ
 هوساعت مې په نصيب کښې سوزيدل شوۀ
 ستا د مينې کاروبار ته ډير حيران يم
 ډير عشاق گټه په خله درته لږ کک شوۀ
 تورې زلفې ډپه مخ خورې ورې دې
 مټين زړونه پر بندي په هر يوول شوۀ
 محبوبا تايه يا دومه چې ژوند دې يم
 په دنيا کښې زما کار هم يا دؤل شوۀ
 ستا په عشق کښې په غمونو کړکړم
 هم په تاپسې مې هر وخت گرځيدل شوۀ
 اسماعيل به خټک ستا مينه پټه کاندې
 چې ښکاره زما حالونه په غزل شوۀ

✱

زړه مې چود د دې زه د سپين مخ په ارمان يم
 مټين شوۀ په ډير ښکل عالیشان يم

زڙه ڏهجي طوفانوتو سيم نر سله
 لا زپي هي حڪه ڏير په هائے سوران سيم
 له تاترسه ڪڏاروتو خنه مخ سيم
 په ڪوتل په پورته خيڙمه ناتوان سيم
 آرام ڪاهه ته په يو واري ضرور رسم
 د معشوق په شاياشي پورته روات سيم
 د شاياش ندا په غور وهر وخت اورم
 زڙه مست ڪرے په ندا باندا جانان سيم
 د مهتاب ديدن ته هر ساعت ليوال سيم
 په هر دم او په قدم تر نه قربان سيم
 اسهليل په داسي بيا بيا قربان سيم
 زڙه پيدا دي قربانو له په جهات سيم

د تسكين په گلستان پسي مدام پورته روان سيم
 يوبي مثله فضا وينم پڪيني خيل خان ته حيران سيم
 زڙه د ميني په زور دروهم بي له دي نه شه تله نرڙه
 مئين شوے له پنخوا راسي په ڏير بنڪلي جانان سيم
 زمر به اور سم وخت لږ دے خودالږ راته اوږد شو
 د ميٽوهم دا حال وي لکه زڙه چي په سرنان سيم
 ورو په ورو په داسي حال کيني نزگيريږمه دلبرته
 رسيدلے له پنخوا نه د غبونو تر آسمان سيم

ٲي ٲه ڪومه وريخ آسمان ته راختمه زه له ڪيه
 هم له هغي را ٲه ديخوا د ڪلونو ٲه ارمان ٲيم
 د آسمان حد ڪيني روان ٲيم ترموگي ٲه ٲڪيني يون ڪرم
 زه دي غم له غمه خلاص ڪرمه مريد د ٲهلوان ٲيم
 د وفا ٲري هي ستري دي ٲه دي شڪر ڪذاريم
 اسعيل د يار ٲه مينه موه خوا له دي جهان ٲيم

✱

ٲه طلب د مسيحا له ٲخوا ڪرهم
 ٲه خدا ٲسي مدام ٲه ٲرا ڪرهم
 د هجران انگش هي خووار ورميد غس ڪه
 توره شيه ڪيني ٲسي زه ٲه يوسا ڪرهم
 قوانين دديدن سخت دي ٲول زخي شوم
 خوك هي ته ڪسي زخونه تنها ڪرهم
 ٲه جانان ٲسي له ٲان خنه ڪوريدم
 حڪه داسي ٲه دنيا ڪيني دانا ڪرهم
 خوب آشنا ٲسي هي هر وخت زره خوبديري
 خبرنه ٲيم هي به ٲو ٲه صرا ڪرهم
 حقيقت هي هر يوهدي زري زري ڪه
 صبح وشام زه د حڪمت ٲه امسا ڪرهم

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

[illegible][illegible]

وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ

وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ

لهم قدامك اجمعين يا ذا الجلال والإكرام

✽

خيرنا بعبادتك يا ذا الجلال والإكرام
لهم قدامك اجمعين يا ذا الجلال والإكرام

خيرنا بعبادتك يا ذا الجلال والإكرام
لهم قدامك اجمعين يا ذا الجلال والإكرام

خيرنا بعبادتك يا ذا الجلال والإكرام
لهم قدامك اجمعين يا ذا الجلال والإكرام

خيرنا بعبادتك يا ذا الجلال والإكرام
لهم قدامك اجمعين يا ذا الجلال والإكرام

خيرنا بعبادتك يا ذا الجلال والإكرام
لهم قدامك اجمعين يا ذا الجلال والإكرام

خيرنا بعبادتك يا ذا الجلال والإكرام
لهم قدامك اجمعين يا ذا الجلال والإكرام

خيرنا بعبادتك يا ذا الجلال والإكرام
لهم قدامك اجمعين يا ذا الجلال والإكرام

✽

خيرنا بعبادتك يا ذا الجلال والإكرام
لهم قدامك اجمعين يا ذا الجلال والإكرام

خيرنا بعبادتك يا ذا الجلال والإكرام
لهم قدامك اجمعين يا ذا الجلال والإكرام

کے کہیں کچھ سے اس کے لئے
کہ میں تو یہی چاہتا ہوں کہ
میں نے اپنے لئے کیا ہے

[illegible]

له اعوانه و اعوانه و اعوانه
 له اعوانه و اعوانه و اعوانه
 له اعوانه و اعوانه و اعوانه

✱

له اعوانه و اعوانه و اعوانه
 له اعوانه و اعوانه و اعوانه
 له اعوانه و اعوانه و اعوانه
 له اعوانه و اعوانه و اعوانه
 له اعوانه و اعوانه و اعوانه
 له اعوانه و اعوانه و اعوانه
 له اعوانه و اعوانه و اعوانه
 له اعوانه و اعوانه و اعوانه
 له اعوانه و اعوانه و اعوانه
 له اعوانه و اعوانه و اعوانه

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰

خبر، شہدۂ حق و حقیقت
دیکھو، دیکھو، دیکھو، دیکھو
دیکھو، دیکھو، دیکھو، دیکھو
دیکھو، دیکھو، دیکھو، دیکھو

۱۰ طالع : دال و زنی

سید احمد علی خان
میرزا محمد علی خان
میرزا حسن علی خان
میرزا حسین علی خان

[illegible]

دست راستی و در خجسته خجسته خجسته
دست چپ و در خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته
خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته
خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

دست راستی و در خجسته خجسته خجسته

دست چپ و در خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

خجسته خجسته خجسته خجسته خجسته

۲۵۲

Vh d

[illegible][illegible]

تہ ئی فخر موجودات زما دلبرہ
 حکہ داسی ستا دی مینی کمالی کرم
 د فراق لہ لہ چہ لری شی لہ مینہ
 پس لہ هغی بہ مدام د ستا یاری کرم
 د فراق لہ کینی تا مدام لستومہ
 پہ دیدان پس دی ہر ساعت خواری کرم
 اے حسینہ ستا دیدان لہ ربہ غوارم
 صبح و شام ورتہ لگیایمہ زاری کرم
 اسمعیل چہ ستا پہ مینہ شومہ روپ دے
 زہ لہ هغی ستا دیدان لہ تیاری کرم

ستا پہ عشق کینی د عالمو نندارہ شوم
 د ہجراں پہ میچن خو وارہ چورہ شوم
 د عشق اور راباندیل دے ستا لہ رویہ
 پہ دی اور باندی پہ تا پس ایسہ شوم
 پہ ماہر وخت د عشق ہار دے ستا یارہ کینی
 حکہ داسی د غمونو مقبرہ شوم
 د تڑپا چارہ می زدہ دہ حکہ ڈارم
 ستا پہ مخ پس د او بنکو فوارہ شوم
 ستا د عشق باب می پہ زہرہ باندیکلے
 پہ داباب د عشق عالم لہ ادا مارہ شوم

دَ عشق چاره له هَمَوُ چاروده گراته
 بنه شوه تا اووي چي زه دي سهاره شوم
 اسعيل به دي يا دونه هر وخت کاندم
 له غمونو به شم خلاص که در سره شوم

د زهکي ورې لورکړې شهر يار ته
 غويږې ايښې دے زما د غم گفتار ته
 زه د غم په غرچوهر ساعت ژوبليږم
 لکه ډال يمه ولاړ هر يو کڅدار ته
 د حيرت په تال آشنا پسي بريت يم
 خيږولې د ده ميني يم دي دار ته
 د يار انس د تبخي په شان تک تور کړم
 بنه به سپين شم چي داخل شم د زيب بشار ته
 د آشنا ميني د ستره هت خاوند کړم
 حکه هر وخت تناشين دے زما کار ته
 د وفا د کليستان ما هر ماليار يم
 خپلې اوښکې ور ومه لاله زار ته
 اسعيل د حب اغزوڅخه بلد يم
 مدام خپله لمن خايه ريبار ته

دَ اَرَمَان پِه اور سوزيڙم له پخوا
 دلر با پسي ژر يږم له پخوا
 دَ ديدن حرص اخستيم عالمه
 تور و غرو نه پسي لويږم له پخوا
 له ساقِي نه جام دَ مهر معور غوارم
 هر ساعت داسي وئيرم له پخوا
 له پخوا نه مې له سترگو باران ووري
 نه او داري بنه پوهيږم له پخوا
 له آفتابه په حسين جانان مين يم
 زه په ده پسي ڪريږم له پخوا
 صبح و شام ئي ديدن غوارم له خدايه
 له سپين مخه ئي نه صبريږم له پخوا
 هه عرب به له ياره صبر نه شم
 هر ساعت تري نه زار يږم له پخوا
 اے خدايه اسعيل پوي نور مين ڪړه
 ستا په در کني زه لوغريږم له پخوا

مولانا صيب دَ جانان دَ لاس نڪين دے
 ڪه داسي په جانان پسي غمڪين دے

هر گفتار ئي له نياتو ٽنجه خود دے
 پوي مئين ٽڪه امام المرسلين دے
 دَ بابا صيبَ په جهات کشي پيش امام دے
 ٽوک خير ته دي له ده نه نازنين دے
 دَ بابا صيبَ دَ اور بل يوتا زه کل دے
 دَ زره ستر ڪو باند ئي او وينه حسين دے
 دے دَ صبر عظيم ڪنج دے تري خبر شي
 خيل مرشد باند ئي له حده تير يقين دے
 له مرشده له پخوا ماسي فيضاب دے
 په دُعا ئي دے رنگ شوه دير برين دے
 لوي احسان الحق باند حق ڪو دے
 رب تها ڪله بنڪله شخص په روئے زمين دے
 اسعيل ئي صفت ٽڪه هر وخت ڪاندم
 جي په پاڪ رب العزت باند شيرين دے

دَ غمونو بيابان زما حيواد دے
 رب په ما پسي بيڪله دا جائيداد دے
 دَ غمونو په چوب هر ساعت ٿو بليد
 يار په ما باند دا سود ڪاندي جواد دے
 په جواد پسي مدام چغي وهمه
 مانيو له پخوا زهر ڪشي مراد دے

زده به خو د انتظار په ڪٿو لکم
 همد تن زما په دي ڪٿو برباد دے
 د فراق په چاره هروخت حلاليريم
 په دي حال ڪيئي ڀڻه زما دلربا ياد دے
 دلربا به له ما چري په هيرنه شي
 دا په خان زما پوره پوخ اعتماد دے
 اے جانانه اسعيل درسي ڙاري
 ستا په خله حڪه هر وخت پائنده ياد دے

چي به ڪله رانها شي دل ارام
 را وري پري هي په زړه ډير ڪل اندام
 په زړي راله غمونو ڪرڻي راڅڪي
 تودي ويڻي تري نه څاڅي صبح و شام
 انتظار راله د تن غوښي ورتي ڪري
 هير به نه ڪومه زده چري ما ته تمام
 هر ساعت ي سر تپي ڪومه در ڪيڻي
 ڪه دا چاره هي قبوله ڪره ڪل فام
 زده به داسي شجاعت عمر له ڪاندم
 ڪه تيرومه دلت هر ڇٽڪه ايام
 شجاعت به هي نيسي پوار ڪري غمه
 شهرن شاه به شم د ميني په دايام

اسٺييله چي مٿين ئي نوگرم ته ئي
وار خطا نه شي ساقى نه غواڳه ڄام

اے دلبره ستا په مينه کښي زهيري م
هر ساعت په تداره ستا د تصوير م
ستا په لوري ځرندے ځرندے دروهم
تر منزله به په تا پسي په وير م
ستا په خوا کښي به دمه موممه يامره
سترے کرے وير په تا پسي قدير م
ستا په مينه به مور نه شه دلبره
دادولت لرم په دي باند امير م
د بيلتون منگور چجه کرې ويلاردے
لاهو شوے د دي زهرو په بحير م
له بيلتونه ډډه نه کاند م دنيا کښي
زه په ده باند مدام روشن ضمير م
اسٺييل دنيا ته شاه يم رالير لے
هسي نه اوسم دنيا کښي زه سفير م

پہ برین زیبا شیدا یم له پخوا
 حُکھ لڙ هُم غلے تہ یم لہ ژہا
 پہ دلیر پسی ژہا زما میراث دے
 هبه عمر به کومه دا ادا
 تول زہر کے راخته مینی قبضه کرے
 پہ مغزو کبھی می له غبه ده چکرزا
 د مضبوطی مینی مخ راپسی شوے
 لها پاتی حُکھ داسی ده دنیا
 د جانان مینی زہ بنه دیر دانشور کرم
 حُکھ شوه زمونږ د دواړو رضاً
 سترگی غلی راله د اوښکو سیلاب خوږ کوڅ
 هر ساعت لاری خاړم د مسیحا
 زہ د مینی آمدن باند پوهیږم
 اسعیل به مدام کاند م داسودا

چي دته وینم نو خنکه په قلام شرم
 زہ به تا پسی زمرې زمرې یار یار شرم
 خوش نصیب یه چي ستا په بند بندۍ یم
 بنه ستنی به زہ په اور د انتظار شرم

پہ دنیا کینی بہ ہم دی اور باند سوزم
 چنی عقبی کینی بیا د ستا د غاری ہارشم
 درندی مینی دی ہدی ونہ زما مات کرہ
 پہ خووارہ بہ پہ تا باند نثارشم
 پہ شرابو دی مدام خمار کینی کرشم
 نور بہ ہم داسی پہ تا پسی خمارشم
 ستا پہ لوری در روان یم دمہ نہ کریم
 پہ لیدلو بہ دی خلاص لہ دی رفتارشم
 د محمد اسمعیل د زریک سرہ
 ستا پہ مینہ کینی بہ زک بنہ پراسرارشم

پہ دلبر پسی لہ حدہ تیر منخور یم
 سوزید لے زک پہ شان د کوہ طور یم
 خوشحالے پسی زک ہر ساعت ڈر یم
 مین شوے زک پہ بی مثلہ حضور یم
 پہ زمی کی می د الفت شرے راخستے
 ڈاہم حکہ لہ طبیہ خنہ دوس یم
 لہ دیر غمہ می تالو کینی نہرے نخلی
 پہ دی حال باند راضی لہ پاک غفور یم
 زک ولایہ عشا قو خنہ صف کینی
 کذار شوے د عظیم اور پہ تنور یم

توڻ عشاق مي ٺٽڪيائے بولي عالیه
 حڪه هر ساعت د پياڪ الله مشكوريم
 اسٺعيل چي له مرگي پوري عاشق شمع
 زڪ به هله د جانان په در منظوريم

ستا د ميني اور ستي ڪر مه نڪاره
 شپه او ورج حڪه سوري ڪاندم بي واره
 همه عمر به هم ستا محبت ڪاندم
 داتاري وهم په تا پسي له داره
 د فرقت په مچينڪ پوتي پوتي شوم
 ستا په مينه مي دا حال شه شهر ياره
 اقتداء مي ڪري تا پسي امامه
 چي شمع بچ د جهنم له سور انڪاره
 د ملاح په خنڪ کڻي ناست يم فلاح غوايم
 اشاري هم داسي ڪانده له ڪناره
 ستا د بنگلو اشارو ننداره ڪاندم
 بي له تاڻه په جهات د زهه قراره
 ستا د زلفو په گور سوري پسي ڪر خم
 اسٺعيل وري پسي ژا به مه دلداره

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

زہد و عشق و لوئی پنکی خزانہ سیم
ما منطق و یلے نہ دے منطق سیم

سر و مال مې ټول له دې منطقه زار شه
 همدې عمر به زه داسې سبقي ښم
 رب دې ماته همدې عمر دا راښائي
 هم دا غواړم له رب څخه سوالي ښم
 دې سبق مې نور اسباق له زړه شري
 هم دا وايېد په دې زه کيالي ښم
 زما زړه ته دې سبق ژړاښودې
 اے عالمه ژړه غوښه انرلي ښم
 له پخوا نه د بيلتون په لبر و سر ښم
 له پخوا داسې په يک يو تلامي ښم
 هر ساعت زه جانان ستايم بل څه نه کوم
 اسعيل دخيل جانان د باغ مالي ښم

د فراق شپه کښې لټومه تل خوبا
 چي به کله شي په مایا بند صبا
 د غمونو په دريا ب کښې زما ژوند دے
 لاهو شوے پکښې يېه له پخوا
 لوي طوفان مې زې هر وخت په دريا ب کښې
 ځکه هر وخت مدد غواړم له مولی
 له ازله زه غمونو له نامزد ښم
 خلاص به نه شم له غمونو په دنيا

له دهشته زما هر اندام رپيږي
يرو لے يم دَحَب تورى بَلَا

که هرقومې دل کوي دغم په ژرنده
ترس به چرې زه اونه کرم له زيا
اسماعيل زړه دې پاک کاندې له غيږي
تنگ چې پاکه له ويختو خخه ده ها

چې دې اووه تله زما سين ته
زه له هغې راسې کورم آئيني ته
زړه مې هر وخت ستا په لوري کوي توپونه
له مودو راسې روات دے ميخاني ته
د هجران پيټې پرې درون ايخودے شوه
خيزوي مې د ديدن بالا خاني ته
که کهک ورڅخه نه وے ستا د مينې
گذار شوه به وو ستري تاخاني ته
اسماعيل ته د هجران پيټې زمر لکره
چې درون شي د الفت مهبان خاني ته

زنگین زره دی په وفا باند رنګین کړه
 د عالم د پاره ئې هر وخت ایا سین کړه
 په ټول تن کاندۀ د هجر بڼه تیرې
 تل یادونه د ډیر ښکلی ماه جبین کړه
 ټول موکل دی د جفا په لور دے
 اے تک توره هغه سپین لره خان سپین کړه
 د یار مینه کښې ټول خان تیکې تیکې کړه
 تل د زره په تخت مهربان هغه حسین کړه
 زره دی ورکاندۀ بیایې مه غواره توره
 برین یارنه روح وتن زیر زمین کړه
 د دلیر لټون کښې هر وخت مشغول اوسه
 یوه ورځ به ملاقی شي دایقین کړه
 اسمعیل نورې خبرې چرې نه اوړی
 همیشه ورته خبرې د یاسمین کړه

د بیلټون په کانډو هر وخت ښکساریدم
 خبر نه یېده چې څو به زه کړیدم
 چې زینت څوک خوښوي نو دابه ئې حال وی
 لکه څنګه چې زه یار پسې ژریدم

په ژباړه کښې د نکار ترانې وایم
 د وفا چټو کښې هر وخت چکني کيږم
 د لېسو چيني مي هر ساعت جاري وي
 د جانان په لوري دروهم ته او دريږم
 له آفتابه زه په ډير ښکلي مښم
 حکه داسې صبح و شام پورې ډير سوزيږم
 له جانان خڅه ياره مي زامره شنه کړه
 له مودو داسې ديوال غوندې نريږم
 په ديدن پسې ئې هر لوري ته کړم
 په دا چاره اسلعي ډير ستره کيږم

د الفت په خنجر ټول يم پرهر ژلې
 هم دې غم له دې دنيا ته يم راغلې
 داميراټ د پريخودو نه د دې عالمه
 له ازله ئې په ما پسې ليکله
 د سيني په دنگاچه مي زړه پر ووت دې
 په سجده کښې مدام ستاى هغه ښاغلې
 مسلسل به آشنا ستاى داي کار دې
 بل يو کار ئې چرې نه دې پيژندلې
 انتظار راباندې هر وخت کړې کواخونه
 هر يو کواخ ئې ما په سر سترگو منلې

دَ اشنا مُسکا به رب زما نصیب کړي
 له پخوا نه مې دا پال دے راو نـتـلـه
 اسماعیل خپله د عشق جھیل دلیل یم
 هر غزل مې له یو بله حکه ښکله

د یار مینې چل راښودے د ژمرا
 هیره کړې مې لږا حکه خندا
 رمز د مینې مې هیچا ته معلوم نه شه
 که هر شو کرم واویلا په دا دنیا
 د فراق په چوب زه هروخت زخمی کیږم
 په دې کرم یم چې مې خوښه ده وفا
 زما وچولي کښې رب داسې لیکلی
 چې رسا به په زړه لکم خا مخا
 ما دې غشو ته سینه لوسه نیولی
 هر ساعت را کوی ماله داسرا
 بوله نه یم چې له دې به تیښته کاندېم
 ریا رما ته ښه ښودلې د آدا
 هره ډډه مې د عشق په لېو سوزی
 اسماعیل یم په دا حال ډیر رضا

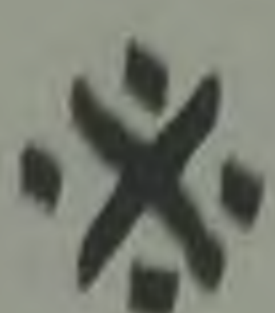

زه به خو دا ستا له هېره ژریدۀ کړم
 خو به داسې سر بیرۀ کړخیدۀ کړم
 ستا دیدن له ذوالجلاله خه غواړم
 ستا په لوری به مدام لره درتله کړم
 د فرقت لښکرو ما باند را ایښی
 زه به څنگه په دې حال کې خنیدۀ کړم
 همه عمر به دا ستا مینه پالنه
 بې له مینې به زه چرې بل څه نه کړم
 اسمعیل چې خو ستا غېږه کېږي یروتنه یم
 تر هغې به له چشمانو وریدۀ کړم

هېر به نه شی زما ستا ښکله رخسار
 که خو سوزمه د هېر په انګار
 په سینه مې د هېران مارغان راګرد دی
 د زړه غوښې راله خوري شام سحر
 سره کلان مې یاره تالره پیللی
 اچوم به درته غاړه کېږي زه هتار
 ډیر غمونه مې په مات کچکول کېږي ټول کړه
 تر مرګي پورې به کاندې د اکر

ستا دَ وَصل کِلستان پسی زری شوم
 داکانی دی په ما او کُری انتظار
 ستا صحبت ته دیر مشتاق یم له پخوانه
 له پخوا راسې بلیل یم ته مالیا
 اسعیل دی عالیشان دیدن تل غوارم
 ترهغې به زییرگی کاند مه بار بار

ستا دیدن له ربه غوارم صبح و شام
 د دلبردلیر نارې وهم مداام
 مایه تا پسی د اوښکو دریاب جوړکه
 درلیومه هره اوښکه کښې پیغام
 د دنیا چارې دي واره لیا پاتی
 دیر زده کومه د میتی دی صیام
 ستا بشر راته په هراڅه کښې لیدم شی
 حیران کړم یه ستا د عشق نظام
 اسعیل له مودو راسې تکه کرحم
 نورمې هیڅ نه دی پکار غوارمه جام

چي اعزازن رالہ د میني دلبر راکہ
 معلومات مې د خپل ذرینہ جور راکہ
 د بیلتون د پیرانگ په خله کښي مې زه ورکړم
 رالہ مې داسي دک له ویره هنر راکہ
 د زړه سرکښي مې د وغل یار پسي جوړدے
 پسي ژاړم داسي کار نامور راکہ
 هر ساعت کړمه پرواز د خوبا درسته
 دې سفر له خدائے بشکلي وزر راکہ
 د دفاع چل مې راښودے دے له وخته
 د جهاد اوزار مې ټول برابر راکہ
 له غليمه مې هيڅ ویره چيرته نه شي
 د شایاش آواز چي ماله صدبر راکہ
 اسلحيله پروان نور هم تيز اوکانده
 ستا د پاره ريار داسي خبر راکہ

زه په یار پسي له حده تیر بیماریم
 دیدن غواړمه مدام لره لا چا یم
 د زړي په سر مې خاپ د یارے جوړدے
 اور مې خسته دے له عشقه سورانکاریم

به کوم شان جي وومه هفتي اوس نه یم
 شرابی شوم ٿڪه هر ساعت خمار یم
 زړه ئي له مانه په یو واري دے تروړلے
 له پخوانه پسي زه په سر د دمار یم
 غل غدو له مانه هيڅ اوږت نه شي
 زه مدام خپله دفاع کوم تيار یم
 د دفاع چل مې جانان راته راښاي
 پټه ئي کاند مه له خلقو پراسرار یم
 اسلعيک به د ايليس دښمن کاند م
 ترهني جي خو د يار په انتظار یم

ډير زخي کومه اغزو په خاورستان کښي
 په طبيک پسي نامري وکهم هر آن کښي
 د هجران تيره نوکونه مې زړه کښي
 ئي له سترگو مې رود ته بيابان کښي
 د غمونو لوي دوتر مې رسيدلے
 راوستے ئي چري ته شه بيابان کښي
 د کړاو په ژر نده هر وخت اوږه کيږم
 خوشحالي مالره نشته دي جهات کښي
 مبارک مې په زړگي هر وخت راووري
 خبر نه یم چې به خو یم په ارمات کښي

دَ زيبِ بِنارِ ته په تَخلِکو تَخلِکو روانِ يَم
 هډه عمر مې تيريزي په خفکات کښي
 اسماعيل د محبت لوي سوداگر يم
 پسې کړخه مدام د غم باران کښي

مئين شوے لا په مخ د احسن نه ئي
 بورا حکه لا د ښکلي چمن نه ئي
 چي ترکومه به هم دا د کوسيلي وائي
 يار به ستاشي خو چي ته دروغترن ته ئي
 له آشنا څخه ياري رښتوني کاندې
 په وطن کښي هيڅ خبر له وطن نه ئي
 له رښتونو څخه هر وخت ملگرتيا کړه
 چي بيا هلته د رښخند د دښمن نه ئي
 له چشمانو څخه چني کړه رواني
 ولي لوند ته په کريوان تر لمن نه ئي
 کوه طور غونډ په مينه خان سکاره کړه
 وروغ رهنه هيڅ رنځور په بدن نه ئي
 اسماعيله اور د ميني په خان بل کړه
 بي له اوره ته لائق د ديدن نه ئي

ژوند به څنگه تيرومه به آرام
 چي بندي يېم له پخوا د عشق په دام
 په زړگي کښې مې فرقت ځوکه نسيتي
 په ورو ورو ترې خور دن کاندې صبح و شام
 په دلبر پسې مې شونډې اودې شوې
 تختو له خوب لېا نه ځکله اندام
 حق حيران يېم چي به نور څه راپيښيږي
 رسيدلې مې په برخه د عشق بام
 ما فراق مدام را کاږي په صحر کښې
 تيرومه په دنيا داسې اسام
 هر اندام راله قوت کاندې د توکله
 داپه دې چي له ساقې غواړمه جام
 اسماعيله په هر آن دې خداي مل شه
 شه له شاتو دې شيرين هر يو کلام

✱

خان څخه کور يکه ډير ستره کوريد و کرم
 داسې ديوانه زه په يو وار د يار ليد و کرم
 خېش څه د هجر په گگل کښې د يار درسته
 هر وخت ارامانوته د جانان د ميکد و کرم

د غونډه
 د غونډه
 د غونډه

ڇاڻي هي له سترگو ترهي اوبنڪي دلريا پسي
 ڊير سورے سورے په زړه په ډڪه پسي څلگو څڪرم
 ما په دلريا پسي په اوبنڪو څڪريوان وروست ڪه
 څڪورمه څڪريوان ته ڊير حيران دي تندارو څڪرم
 وروغ به شي څڪريوان زما په وقت د ملاقات څڪشي
 بيا به همه عمر تماشه د خندايدو څڪرم
 ڇوچي هي ديدن د دلبر نه وي نصيب شوه
 ٽول عمر به ڪا رويا هر هم دا د ڌريدو څڪرم
 منتر ما اساعيل باند د ميني له پخوا شوه
 مدام لره ستي زه د منتر دي سرولهيو څڪرم

✱

زه په يار يا تڙ مٿين ييم له پخوانه
 چي به ڪله ديدن او څڪرمه سڃانه
 په نيزه د غم هي زړه سورے سورے ده
 په څڪريوان هي اوبنڪي ڇاڻي له ارمانه
 ما هفتابان نقاب څڪشي پټ دے راته څڪاري
 لکه شمع چي پرده څڪشي وي روښانه
 انتظار له برمه پريستم څڪه ڌارم
 ترديدانه به قصانه شي لسانه
 په سينه هي هجران پنڄي څڪشي څڪري
 هر آواز هي څڪه رسي تر آسمانه

زہ قابل د دلربا د مینی نہ سیم
 داکرم دے ستا پہ ماغتی رحمانہ
 اسعیلہ د زہ سردی دے چودے
 صبر کاندہ داسی کیری لہ خفگانہ

پہ طلب د طبیب گرحم طبیب لاس راتہ رابنائی
 ہر ساعت چي پری ژوبلیروم داسی کار راتہ رابنائی
 کروی می خان پسی چي بنہ جوکہ شمع د مرہو
 مدام گورم خیل گریوان تہ تار پہ تار راتہ رابنائی
 وہم چنی پہ طبیب پسی لہ دیری مودی راسی
 ہریوغیر سرہ د داس پہ سریل داس راتہ رابنائی
 پہ خبیپرکشی می غموتہ لہ از لہ اغیری
 د غموتہ پہ سبب عجب سنکار راتہ رابنائی
 اسعیل بہ طبیب خنکہ ہیرومہ چي رنخوریم
 داسی حکہ لہ فریادہ دک اشعار راتہ رابنائی

د دیدن د پارہ تل انتظار کاندہ
 توقع لرمہ دایہ یو وار کاندہ

دَ اشنا ميني زه داسي ديوانه كرم
 چي مدام لره ناري دَ يار يارم كاندم
 دَ بلبل ادا مي زده دَ يار په عشق كيني
 هيشه حكه ارم مان دَ كلزار كاندم
 غم زما له حده تير دَ حكه زارم
 دَ اشنا په لوري هر وخت رفتار كاندم
 رب دي ما چري جوود ته كړي په عشق كيني
 صبح و شام به گريوان داسي تارتار كاندم
 زه دَ يار دَ پينو دَ خاور ولائق ته يم
 چي مئين يمه نو خنگ به قرار كاندم
 دَ يار ميني ته مي كلكه ملا تړم
 جار به نه اوځبه عالمه اقرار كاندم
 له پخوا مي دَ فراق تنغه اخستي
 په زړگي كيني مي راله ايبي ناتار كاندم
 په ناتار كيني به همه عمر ستيرومه
 اسبعل حكه كفتار دَ اسرار كاندم

اے خدايه ماله بنگله جانان ما
 په بوستان كيني دَ سروكلو سلطان ما
 چي پخپله پرې شيدا ئي نرمار به
 تل ديدن دَ هغه ماله تابان ما

لکھو اس جو اسماء و شہداء و ائمہ
 دی و اس کو کہہ دے کہ یہ ہے وہ ہے
 لکھو اس کا نام و کلمہ و تہذیب و تمدن
 لکھو اس کے خصلت و صفت و کمالات
 لکھو اس کے حسن و جمال و بزم و شادی
 لکھو اس کے کرم و سخاوت و عفو و کرم
 لکھو اس کے عفو و کرم و عفو و کرم
 لکھو اس کے عفو و کرم و عفو و کرم

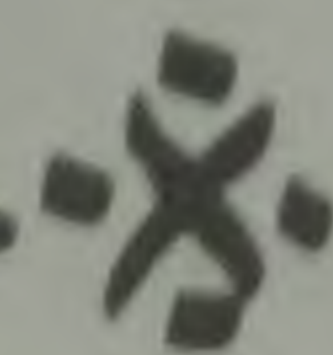
اس کے عفو و کرم و عفو و کرم
 اس کے عفو و کرم و عفو و کرم
 اس کے عفو و کرم و عفو و کرم
 اس کے عفو و کرم و عفو و کرم
 اس کے عفو و کرم و عفو و کرم
 اس کے عفو و کرم و عفو و کرم
 اس کے عفو و کرم و عفو و کرم

دَرهبر رهبرے زک داسی رهبر کرم
 له دُنیا ئی هبه عمر لاس په سر کرم
 خارستان کنبی راخه بنه مرسته کاندی
 زک یا دونه هر ساعت د خیل دلبر کرم
 د بیلتون گگل کنبی هر وخت بوخت روانیم
 دیری مینی د آشنا زک دس په دس کرم
 هم دامینه می غبته له کر د جاره
 یار می زک د مینی بنه ستر سندر کرم
 هر ساعت به نوره مینه له رب غواهم
 تر مرگی پوری به زک پسې سفر کرم
 اسمعیل د یار په مینه نه مریدم
 ذوالجلال پسې له حده تیر نه کرم

په سینہ کنبی می د مینی ساز غریبی
 دلریا می په زمی کی دیر را وریبی
 د فرقت تر خد می هر هپ که توتکی
 په دی اور کنبی له پخوا سیز لے کیبی
 معظم به له ما چری په هیر نه شی
 د بلبل غوند می زک پسې چغیری

دَ فر دوس دَ شهنشاه نوکری کاند م
 تُول رکونه مِ مدام حکه و سیری
 دَ یار مینه به پریندومه عالمه
 تر هغی چی خو مِ رُوح تن کینی اوسیری
 اسعیل چی ترخو یار لیدے نه وی
 رود تیل به یِ له سترکو رابھیری

ستا دیدن پسِ به ولی پریشان نه یم
 مادی مینه پتر ندلی نادان نه یم
 بیلستانه مِ دَ زبده کورکه لوپ لوپ
 هره لوتہ یِ رژیبری پیمان نه یم
 ترمرگی پوری به دا رثیدہ غواہم
 په دنیا کینی دَ بل خه په ارمان نه یم
 له پخوا راسی مِ بریخ له سینی خیري
 کرخیدے ورغ رمت په جہان نه یم
 اسعیل به ستا دَ یادو ورد کومه
 زه عادت دَ بل یوشی په گردان نه یم

دلربا پسي مدام لره په ویر شه
 په دا چاره مي ته خواته بڼه تر کير شه
 توبه کار شه ، د الفت په لاره درومه
 په آشنا پسي په دي جرات زهير شه
 بي الفت ژوند غربت دے که پوهيږي
 رويه د الفت خپله کړه امير شه
 د وفا اعزاز حاصل کړه په دنيا کښې
 ته عالم لره د ميني لوي بحير شه
 کناره شه له جفايي يار موده شي
 يار رضا کاندې بڼه مي پوهه په تقرير شه
 پاک الله به دي په زړه ليکل او کادي
 زما تر زړه ته جوکه د دي تحرير شه
 مسافر مي د الله پيژندګلو له
 اسعيله نیک بنده د پاک قدیر شه

رب دي راو له مدام لره دلبره
 زما ه مي تا پسي ژريږي معطره
 د بيلتون په سرو لمبو کښې دي يادومه
 هير به ته کړمه تا چري منوره

جي ترڪومه به روپوش ٿي ته له مائنه
تڻان را اوتبايه زما تخت جگره

ههه عمر زڙه د فڪر په تال خاتم
حڪه تا پسي مدام خيڙمه بره

زڙه اوغم دواره هيزولي پوجانانه
وروپه ورو حڪه ڊيريزي ناز پروڙه

د عشق رسم ٿي هڻ ونه ٿول چوره ڪرڙه

داڪاني ڪيري په ماهم ستاله دره

د وفا رنده ٿي تراشي ستاله رويه

په دي ڊير شڪر گذاريم د زڙه سره

د زهڙه چغي ٿي له عرشه پورته لاري

ڊير زيبا عجيبه نوره او بشره

اسماعيل دي د در خس هم نه ٿيم ياره

خوستامينه ٿي پنه اوليده ژوره

زڙه ٿي غواري ستا ڏين له مودوراسي

دے شروع ٿي حنڪدن له مودوراسي

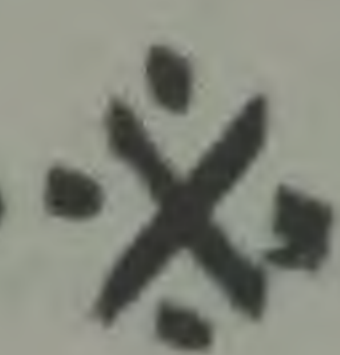
زڙه ٿي ورڇته په تا پسي وٽله

امر ماني دے ڏچمن له مودوراسي

ڏيادونو سترڪفن تر نه چا پير دے

پتوي خان په کفن له مودوراسي

د فراق لمبي ئي خلقو نه پټ سيزي
 يادوى ستا ځنگل بدن له مود وراسي
 د وفا طريقه ئي ياده ده ستا عشق کښي
 پر پښه ئي تا پښي وطن له مود وراسي
 اسټعيل به دې ماتحت اوسم تر مرگه
 ما زده کړې داسي فن له مود وراسي

په دلبر پسې مې زړه مدام خوږ پيري
 توري سترگې ئي له ما کله هر پيري
 د ديدن ديدن په چغو مدام سر يم
 يوم د هجې مې په زړه کښي خښ اوسيري
 د غم بياسته مې له تنه کلکه تاو ده
 د مرگي په ورځ په داسې د لې کيري
 د حسين دلريا چيرته ثاني نشته
 د ير عالم پسې له تور و غر و ليليگي
 د عشق لاس له حده تيره ده دشواره
 پرې هډونه د رنجو په څير او پيري
 فدايان پرې د الله په فضل درومي
 هر ساعت ئي زړونه يار پسې ژړ پيري
 په تقديرې دا ژړا ده رب نیکلي
 پس له مرگه به مدام لره خند پيري

اسماعیل دَ خندہ رویہ یار دلا سہ
دیوانہ دے تل لہ حان خنہ و سیرِ

یہ سینہ کبھی می اور بل دے لہ پخوا
ٹھکے ہر وقت یار و مہ دل سربا
چی مدام لڑا دَ غم پہ غرہ کو لبکم
زہ پہ ٹھنگ خوشحالی کاندہم پہ دنیا
دَ یار عشق کبھی لہ حوانے تہ خبر تہ شوم
یم تیر کھے لہ پخوا توری بلا
دَ بلا کیدہ کبھی زہ عبد یزدان شوم
ٹھکے یار پس کومہ واویلا
غنخوری می پہ قسمت مرالہ لیکلی
زہ می ٹھکے ہر ساعت کاندی ژرا
لہ ژرا نہ دی رب چری غلے نہ کری
دَ ویر حائے کبھی بہ اونہ کرمہ فدا
دَ وفارے می کلکے دہ نیولی
اسماعیل بہ چری اونہ کرم جفا

په نقاب د ميني پټ يېه عالم
 حيرانتيا حاصلوم له هر قدمه
 مينځه کړې راته لار د عشق رابښايي
 ځکه يار څخه ياري لرام محکمه
 نتيجه به مې اخر ديدن د يار وې
 تر هغې به کړندې په لاره حبه
 د سيني رحل مې ټول سورې سورې دې
 يار مې ځکه راته ښکاري له عجب
 د زيبا په ول ول زلفو بند يون يم
 په هر ول مې ځکه بيا بيا داسې مرمه
 د دلير رخسار مې چرې نه هر يږي
 په هر دم او په قدم مې بيا دومه
 پاک الله دې محبت راله سيوا کړي
 هم دا غواړم هسې نه چې يم بې غمه
 تش کول د دلربا په لوري درومم
 له پخوا مې زړه زار کړې له کل فنه
 اسعيل د مسيحا يارې ستې کړم
 وروغ به نه شم بې د وصل له مرهبه

زه به ستا دَ تورو زلفو په ارمات يم
 چي تركومه زه ژوند په داجهان يم
 زه له هجره تيسته ته كوم ترعمره
 ستا دَ عشق له برکته پهلوان يم
 سرنگون درپسي كرحمه هر لور ته
 حكه تاپسي د اوبنگو او د باران يم
 ستا ديدن له نيني چيچم د فولادو
 دابه دغسي چيچمه زه افغان يم
 اسعيل د ميني كار كني مرنه يم
 حكه داسي دير زخي په خامرستان يم

دير غمونه دي په سر انبار ترما
 چي به كله راشي بنكه يار زما
 ما دَ عشق درياب كني داسي وده او كړه
 لوبه نه شي يو ساعت خمار زما
 زما يار زما خمار ته خوشحال يوي
 له خپل ياره سرو مال دي جار زما
 د بي دريغه كذارو نوڅه مخ يم
 كړيوان حكه د هه تار تار زما

اسمعیل د یار په لوری سیخ روان یم
چې به کله سر ته رسی لا مرمی

زه مین د دلربا په سپین رخسار یم
همه عمر به د ده په انتظار یم
د هجران په تیر هر وخت توتی کیرم
زه هم هغسې یار ستا یم وفا دار یم
د فراق په میچن خواړه اوږه شوم
هر وخت حان اوږه کولو ته تیار یم
له دهته مې نارې یار پسې خپژی
په خوبا پسې زه شه ورځ ناقل یم
زه مې هر وخت ښه په چغوچغو ژاړی
اسمعیل د خپل زړگی ته خبردار یم

چې په زړه کښې دې د یار محبت نشته
ځکه یار څخه لا ستا شناخت نشته
محبت له کردکاره څخه غواړه
دیر سپړه یې د مړ کښې دا علامت نشته

بي له ميني انسان ته ئي زير انسان شه
 اے نادانه له دي بل لوي قوت نشته
 نور غافل په دنيا مه گورخه وخت لند دے
 چي داوې بيدارے ته دي نيت نشته
 بيدارے له کردگار ئي پيدا کړے
 په تاخه چي در کښي دا حقيقت نشته
 هر ساعت د عشق مشتاق اوسه دتيا کښي
 په دنيا کښي داسي بل يو دولت نشته
 اسماعيل په دي دولت چري مور ته شوم
 هميشه مي له دي کانه رخصت نشته

د عطار تلاش کښي اوڅه چي عطار شي
 برادره چي به کله وفادار شي
 د عشق يو تک د نه زده کوي لافي
 دي مکتب کښي سبق وايه چي هوشيار شي
 هيڅ خبر نه ئي چي څه له ئي راغلي
 نيکي کانه چي د يار د غاړي هار شي
 اے نادانه زير کوه يدي چاري پريوده
 د عشق چاره ، مدام کانه چي ماليار شي
 د حسد رنگ دي له زړه څخه زړ دور کوه
 د الفت په رنگ ئي رنگ کوه چي د يار شي

دَرُخسار په سرو لمبو مدام سونږ يېږم
 که څو سوزمه په مېته نه مړيږم
 زړه مې هر وخت هجران کنى دامې حال دے
 چې به څو ديار ديدن پسې کړيږم
 د فرقت غنډې تل چيچل زما که
 په دمگري پسې کړم ټول خوږيږم
 د وفا په توره ځان خپله وهه
 ځکه هر ساعت په يار پسې ژوبليږم
 يار مې ماته قلندر ويلى پخوا دى
 په دُنيا کښې له دُنيا نه بيل اوسيدم
 په وطن د تودوخه کښې مې مسکن دے
 اسماعيل په پسرلي پسې ژړيږم

له مودونه د خويآ په انتظار يم
 په دا پوهه يم يارانو کښې مې شمار يم
 د فرقت نيزه مې زړه کښې خښه شوي
 د الفت ويني تر څاڅي وفا دار يم
 په وفا له جفا دور اوسم دُنيا کښې
 له زرگر څخه د يار د غاړې هاري يم

یوه ورځ به هی یار واچوی په غامه
 بیا به ما چرغې لرنه کړی ښه سنگاریم
 شیش محل کښې به مدام ورڅخه اوسم
 دی مانرې پسې زخمې په خندا وڅاریم
 خسمانه د زړه کومه یار د پاره
 تربگنې د غلیم کاند مه بیداریم
 د غلیم په وس وسو به زه تیرنه اوځم
 زه مدام لره د مینې طلبکاریم
 د الفت د باغ کڅه یه په زړه کښې
 د حسد ویشته هر ساعت تیاریم
 د حسد حملې مدام لره تنبومه
 زه هم دی له پیدا کړه کردکاریم
 د غمونو په ترخړه توتې کیرم
 ځکه داسې د دلیر په نیزمالداریم
 اسمعیل به د یس مینه تل کاند
 د بلبل په شان به هر وخت په چغاریم

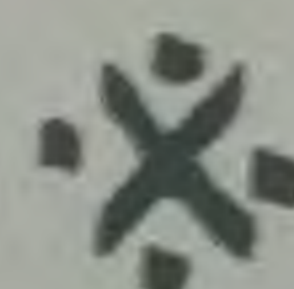
✱

په خزان کښې تل په طبعه د بهاریم
 له مودو داسې مین په سپین رخساریم

له تربگنې: د ښې ځه: څوکیدار

دلربا می خوب رویا نو کبھی بنائستہ دے
 سوزید لے پہ خوار پہ دی انکاریم
 دَ وفا رانجہ زما لہ تنہ جوہ دی
 پہ چشمانو پس می ٹک کہ نا قمراریم
 تور اور بل لہ می کلوتہ تلوومہ
 پوہہ کرے می یارے لہ ریباریم
 دَ الفت مذهب شیرین کرمہ شیرین لہ
 پہ دا برخہ دَ اللہ شکر کاریم
 اسبعل لہ عشقہ لطف اُخلم دنیا کبھی
 ہمیشہ بہ زہ پہ دی لطف شانداریم

دُوب اوسیرم دَ غمونو پہ دریا
 تورہ شپہ کبھی انتظار کرم دَ صبا
 دَ فراق ترخز می ہر وقت سینہ تراشی
 نافذ شوے دَ الفت قانون پہ ما
 پہ زہ کی کبھی می الفت غموتہ پیائی
 دی غمونو کرم آشنا پس کدا
 پہ آشنا پس می مینی زہ کے رنگ کہ
 زہ پہ رنگ زہ کی دیاں وایم ثنا
 لہ خدا خنہ تر اوسہ بلد نہ شوم
 پہ تقدیر می رب بیکار دہ ترا

کہ یو واری می دلبر بیا موندہ خلقہ
ہبہ عمر یہ تونی تہ شہہ جدا

اسہیل د عشق پہ لارہ چست روان یم
زده کومہ بہ تر مرکہ دا ادا

آئینہ کبی می حان اوتہ لید خندان
چی بہ خود اسی ژریریم پہ جہات

چی می تاتہ دریچہ د زرگی واکرہ
ہغہ راسی می پہ زرہ کبی دے طوفان

زرہ می ہر وخت پہ بیاتے د غم غوسیری

تلالی کاندی پہ تا پسی ہرات

د فرقت تیر می تن توتی توتی کہ

ہر ساعت یم ستا د سپین مخ پہ ارمان

ستا د عشق پہ لبرہ واؤ ختم دلبرہ

زہ دانا کرمہ دی لبرہ ووم نارائ

پہ کونین کبی ستا پہ شان پیخہ نشستہ

میں حکہ دے پہ تا غی سبحان

اسہیل سبحان پہ تا یاند میں کرم

حکہ ووری می لہ سترکہ تہ یاران

لے دریچہ، دروازگی لے وا، پرا نستے شوے لے بیاتی قینچی

دَ سِیْنی پَہ نَغری کِنی مِی اور بِل دے
 بندِ یوان مِی زِرَہ دَ زلفو پَہ هر وِل دے
 پَہ دریاب دَ بِلتا نہ کِنی غرق او سیرِیم
 هر یو هدا مِی دَ هجران پَہ ژر نداه دَل دے
 هر ساعت زَہ مسیحا مسیحا وایم
 زما زِرَہ دَ مسیحا پَہ مخ کِنی حل دے
 لہ سپین مخہ بہ مِی چری صبر نہ شَم
 دَ دَہ حُسن پَہ عالمو کِنی اوّل دے
 همه عمر بہ مِی عشق کِنی تیر و مہ
 بل خہ نہ کو مہ عشق کِنی همه چل دے
 دَ فراق پَہ غشو هر وخت زخمی کیویم
 دَ یار مینہ پسِی ما کِہے توکل دے
 زَہ ناروغہ بہ شَم و روع چِی طیب راشی
 دایقین مِی پَہ طیب بنہ مکمل دے
 اسمعیل دَ عشق پَہ اور کِنی ایرہ پروتیم
 دَ یار غم مِی پَہ ذرو پوری اندا وِل دے

پَہ صفت بہ دَ خواب خیلہ صفت شی
 صفت کاندہ چِی صاحب دَ سلطنت شی

دُلفت په اوبو خان له سينه پرې اينځه
 چې داخل د يار په درينه خوبصورت شي
 نوموړې په هله شي په دار پيو
 دولتمند چې د اخلاقو په دولت شي
 چې دې وچو لې ترخو فراخه نه وي
 څه خبر به په دُنيا کښې له نعت شي
 د کښې گگل کښې خسته زمر راوځه
 چې خبر په دې دُنيا له حقيقت شي
 په دا دهر زمر نيوکه د عشق اوکړه
 چې زړه خوږ د زړه خوږ و په صحبت شي
 د دلير د در رهبر پسې چاق درومه
 تل به خلاص ته د غفلت له مصيبت شي
 دُنيا ترک کړه که يامري په دُنيا غواړي
 اسلعيله په دا کار به د حضرت شي

✱

له غفلته را بيدار شه نیکو کار شه
 بي يارې گرځيده پريوده زمر ديار شه
 بنکته پورته د قدرت تناشه کاندې
 سرتاپايه په کالو د خيال سنگار شه
 اجنبی له زړه نه او شړه په ذکر
 بس دے نوره جفامه کړه وفادار شه

د وچو لې ترخو لې ترخو لې ترخو

دَ برين دلبر طلب کښي مدام کړځه
 له دُنيا نه پسي روزو شب کتار شه
 د حيرت حيواد کښي ټول عمر اوسيدو
 هميشه کوه دا چاره پرې نامدار شه
 متاق زړه به دې چغري شي چې حب کاندې
 هيڅ ئې بل چغري کوم نه شي هوښيار شه
 د جانان ديدن ته ولي ليوال نه ئې
 اسماعيل غوندې ئې هر وخت پهر دار شه

تل ژر پيوه په خدا پسي دُنيا کښي
 حان لا هو کاندو د ميني په دريا کښي
 د هجران په چپاوونو کښي اوسيدو
 مندې اووه د فکر په صحر کښي
 گريوان خيري گروځوه ديدن د ياره
 عمر تير کړه هميشه د عشق سزا کښي
 حان د ميني په شرابو موخته کړه
 چې په لور د دلبر و دروي ادا کښي
 مسافره د منزل غم ولي نه کړي
 لټوه مدام رضا د يار رضا کښي
 په خپل تشنگ کښي به يارځائے تالره درکه
 چې اوسيدو پسي هر وخت په غوغا کښي

اسمعیل دَغوغا تون کینی یم ورک شوے
یوہ ورخ یہ حان مودہ کرم دیار خواکینی

دَحیرت پە سمد رکنی نور حیرت لہ ربه غواہم
پە حیرت دیر شکلی کیرم دا زینت لہ ربه غواہم
پە فریاد فریاد دلبر خیل یا دوماہ صبح و شام زک
دَژوندون ہرہ گری کینی داطاعت لہ ربه غواہم
دَرخسار پە اور سوز یم صداقت ہم دی تہ والی
دَرخسار مینی دَپارہ نور طاقت لہ ربه غواہم
پە زلفانوزہ بندی یم رک تری چری وھے نہ شم
دَجانان دَسرولیانو خوب شربت لہ ربه غواہم
دَدیدن دیدن غرونہ می لہ عرشہ پور تہ درومی
پە خاطر دَماہ جبین دا عنایت لہ ربه غواہم
اسمعیل پە یار مین یم دنیا یاتی دہ لہ ماتہ
یاد بہ بل خہ زما نہ شی زک قربت لہ ربه غواہم

پہ بیان دَ محترم زمر عمل اوکرہ
دَ وفا پە رسے پور تہ قتل اوکرہ

له زړې ته دې لوگي هسک کړه سپاږمه ته
 داسې کار د محبت د لته تل اوکړه
 خه د پاره چې د نيا ته ئې راغله
 په هغې پښې په مينه توکل اوکړه
 دلريا درته د حق لاره بنودلې
 د ده درته په دا لاره ورتلل اوکړه
 د حسد تيگه له زړه لرې کذار کړه
 له ابليس خه تل جنگ وجدل اوکړه
 د دلبر د راز خبرو ته ليوال شه
 بڼه په غورې د هر لفظ اوريدل اوکړه
 په د نيا کښې په خوارۍ دلبر موندۍ شي
 د فولادو د نيتو دا چيچل اوکړه
 لکه موم د اسټيل غوندي شه ويلې
 د عشق نار باندې په خان ته داچل اوکړه

د زړه سره ستا په لوري په رفتن يم
 ارماني له مورو راسې د چمن يم
 ستا ياد ونومي په زړه کښې سوري جوړ کړه
 فريادونه حکه کاندې غږن يم
 ستا د حسن تيغ بې حده ډير کائل کړم
 پت په تا پسې د هجر په کفن يم

کرکچن عشق دی له برمه یم پری ایستے
 اے دلبر خاموش حُکھ پہ دھرت یم
 اسمعیل دی پہ رُخسار بسیار مین یم
 ملاقی حُکھ مدام د زنگنه یم

مدام مینہ گرد و مہ درویش کریم
 ہرہ زہرہ ہی شہ پرویزہ مسافریم
 لہ ازلہ نامزد شوے یم ہجران لہ
 د ہجران پہ اور کبھی پروت یمہ کسکریم
 پہ دیرگران امتحان واو ختم دنیا کبھی
 د آشنا پہ انتظار شام و سحریم
 زہ پہ زخت دیر تنگلی مخ باند مین یم
 پس حُکھ ہر ساعت داسی اوتریم
 د شرابو پہ خو غریب شوم نور تکے
 پہ ہر غی پ پس مر شوے پہ لہریم
 ما د غم پہ تفرخیل تتر ایستودے
 حی اشنا پس پہ خو پر مخی سریم
 د یادونو ستر امیل ہی دے پہ غارہ
 لہ پخوا د یار د یادو منجاوریم

لہ درویشگر: گداگر د پرویزہ: غلیبیل سے زخت: دیرزیات

بوله نه یم اسلعل چي بل ثه غوارم
هغه غوارم چي زخي ئي په خنجر یم

✱

له مودو راسي په ما ده اوچ کالي
د دیدن اوبه خور غوارم له مالي
په دنیا راله راحت لوكوتي نشته
خوشحاله پسي كومه تلاحي

په خمير کښي ئي راله غم دے اغړے
ده راگړي ئي دا برخه ازلي
د یادونو یار په زړه سورے سورے کړم
دا یادونه نور یادونه رایلي

کوته زړه مي شه کړه د عشق په اور کښي
هر ساعت يمه د داسي اور سوالي
تر رحلته به مي زړه نور هم کړه شي
داسي چاره مدام کاندې کيالي

تر مو اوښکو مي کړيوان راله بوژه که
تولي کړه وي مي لا هوشوے په خيالي

اسلعل په مينه داسي مستانه یم
چي مدام په يمه خنک کښي دلالي

✱

له بوژه : وروست ځه کړه وي : تنه ځه خياله : د يودرياب نوم

په زيبا پسي مدام ګوګ و هېمه
 تر مړي پورې به دا چاره ګومه
 د يادونو په صحرا کې نسکور پروت يم
 تنها مي عمر به خلاص نه شم له غېه
 د تن ويني اوړ يگوته خټه يو شو
 د هجران تورې بي دريغه زخمي کړمه
 زما اوښکې په ټنگ اوچي شي د نيا کېږي
 چې د ياد رومال په سترگو هر وخت بدمه
 زه د عشق د مزي په غم ميا ويخ يم
 اوده نه يم چې خوباً به هيرومه
 د مرستيال مرستي ته هر ساعت ليوال يم
 په دا مرسته به رسيم تر حرمه
 اسعيل د فرقت چارې بنه استاد کړم
 حکه داسې دا د غم مصرعي ليکمه

له سيني مي زړه په تا پسي جوت دے
 پرې نقش شوے له پخوا ته ستا صورت دے
 خوب صورت ته د خدائے د پاره راشه
 په ما هر ساعت په تا پسي قیامت دے

لکړه اوسه د ژوند ټول شتمنۍ
 پاته ماته پاته شته د ژوند د سره نښه
 لکړه ټول د ژوند سره د سره د سره د سره
 لکړه ټول د ژوند سره د سره د سره د سره
 لکړه ټول د ژوند سره د سره د سره د سره
 لکړه ټول د ژوند سره د سره د سره د سره
 لکړه ټول د ژوند سره د سره د سره د سره
 لکړه ټول د ژوند سره د سره د سره د سره

*

د دې دې دې دې دې دې دې دې دې دې
 د دې دې دې دې دې دې دې دې دې دې
 د دې دې دې دې دې دې دې دې دې دې
 د دې دې دې دې دې دې دې دې دې دې
 د دې دې دې دې دې دې دې دې دې دې
 د دې دې دې دې دې دې دې دې دې دې
 د دې دې دې دې دې دې دې دې دې دې
 د دې دې دې دې دې دې دې دې دې دې
 د دې دې دې دې دې دې دې دې دې دې
 د دې دې دې دې دې دې دې دې دې دې

در این کتاب

مباحثه در عقاید و مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب

✱

در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب

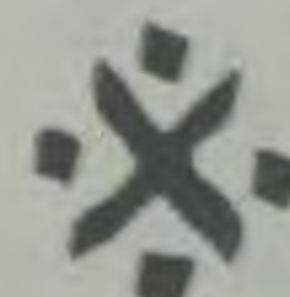
در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب

✱

در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب
و در بیان فضائل و عیوب مذاهب

کہ ہر خو داسی کو پریم پہ دنیا کینی
 ستا رضا بہ ہر ساعت کوم جانانہ
 لہ مود و راسی دی یارہ تاتمل کاندہ
 ستا تابان مخ بہ فی ہیر نہ شی تابانہ
 بنہ پوہیرمہ تازہ بہ پہ انکار شہم
 حکہ داسی لاس پہ سریدہ دنیا نہ
 زما جندہ پہ فراق دی یم تیشوے
 دیدن راکوہ رب د پارہ عالی شاتہ
 اسلعل د کوکچن غم خخہ مخ یم
 غم بہ دور کاندی ستا دید زما ذیشانہ

درست جہان می پہ زرگی باند انباردے
 دکہ آخستے لہ انبار لہ زورہ تاردے
 داسی حال می شہ فریاد ہم کوے نہ شہم
 ہمیشہ می خیل طیب تہ انتظار دے
 کوہ طور خورب سوختہ کرلو یو واری
 زما تن پہ اور کینی پروت شام و سہاردے
 ترمرگی پوری پہ داسی سوختہ کیوم
 روح او تن می لہ جانانہ مدام زاردے

لے تہاتل : ارزومندے جند : ذرہ توتہ - دیرخوہ یارے تیشوے : تباہ شوے

شکر و سپاس به خداوندی که
 در این راه ما را هدایت کرد
 و ما را به این مقام رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید

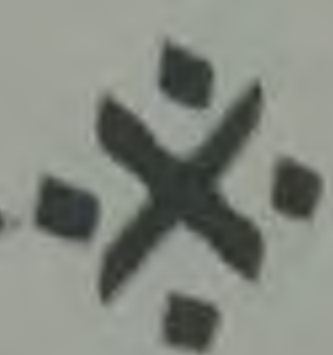

و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید

خداوندی که ما را به این مقام رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید
 و ما را به این کرامت رسانید

رُوح اوٽن دې شکرانه یار لره ورکړه
 توبه اوباسه په شات د نصوحا
 د بيلتوت تورو وړيځو کښې اوسېږه
 چې د وصل یاران او کاندې په تا
 هر ساعت شه ارماني د سرولبانو
 ملاقي په شې آخر د دلربا
 اسبيله چې مدام په دُنیا ژاري
 خامخا په د دلبر کاندې پخلا

چې په یار پسې له سترکېره لیل شوم
 بیا هله په انتظار د عزرائیل شوم
 هر ساعت زه دیدن غواړم درويزگریم
 زه په یار پسې د اوسنکو روږنیل شوم
 د فرقت بوج مې په ولوباندې پروت دے
 همه عمر زه د دې په گران تحویل شوم
 دانای مې په تحویل کښې ډیره زده کړه
 زه د یار په عدالت کښې ستروکیل شوم
 اسبيله زه پخوا اسبیل نه ووم
 چې په دام د یار کښې ښکیل شوم اسبیل شوم

لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در
 صومعه اریکون و در کوه و در کوه و در
 لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در
 لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در

*
 لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در
 لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در
 لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در
 لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در
 لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در
 لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در
 لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در
 لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در
 لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در
 لیتان یونان صومعه در رم و در کوه و در

چو دے زہرہ می فریاد ونہ کری له درده
 خود به کاندی پی مین په عالیشان یم
 لاس نیوہ چي می د مین کله کری
 له هفتی نه راپه دیکخوا سرگردان یم
 هر ساعت وایم چي یار به می اوس راشی
 زہ په داسی جیلخانہ کنی بند یوان یم
 تہول بدن می عاشقے دے دیر زورے
 اسعیل حکہ بنکارہ د غم داستان یم

په خیل یار پی د مین منجور شه
 یاری زده کاندہ دنیا ته لاس په سر شه
 لکه موم د عشق په اور کاندہ خان ویلی
 خبردار د عاشقے له دی هوشه
 ورخ د سترگو کورے اوتہ تری چری
 خیل کریوان اوبہ کوہ داسی نوکر شه
 تربگنی کرہ له ابلیس تختہ محکمہ
 همه عمر ته له دکہ ته مراور شه
 د سینې المارے لر کرہ و یارے ته
 په دی توره باند خو واره پرہر شه
 د احسن تصویر د زہرہ په تاخ کنی کیبرد
 هر ساعت می دیدن کاندہ قلندر شه

همیشه در این دنیا
 خوشی و غم و درد و آسایش
 همیشه در این دنیا
 خوشی و غم و درد و آسایش

همیشه در این دنیا
 خوشی و غم و درد و آسایش
 همیشه در این دنیا
 خوشی و غم و درد و آسایش
 همیشه در این دنیا
 خوشی و غم و درد و آسایش
 همیشه در این دنیا
 خوشی و غم و درد و آسایش
 همیشه در این دنیا
 خوشی و غم و درد و آسایش
 همیشه در این دنیا
 خوشی و غم و درد و آسایش

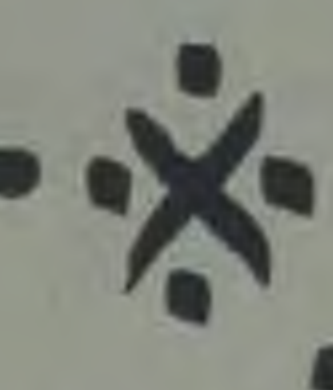
همیشه در این دنیا
 خوشی و غم و درد و آسایش
 همیشه در این دنیا
 خوشی و غم و درد و آسایش

دَ دیدن نعت دی ولی پہ ہیر کرے
 دی نعت پستی دُنیا کبھی در پہ در شاہ
 دوسرے تہ پوہیری تہ چپ کوم حائے اوسے
 لہ دی بندہ بنہ صورت کبھی ور بہر شاہ
 دَ فرقت لہ تا کردو نہ تیستہ مہ کرے
 سینہ دال کاندہ بس داسے بہادر شاہ
 ہمیشہ دَ تور و زلفو سورے حکورے
 دَ ہجران پہ افتاب ہر ساعت کسکر شاہ
 امتحان دی لہ بلوغہ شروع شوے
 نتیجہ دی راندو دہ بنہ خیر شاہ
 اسعیلہ کامیابی لہ مر یہ غوارے
 ہمیشہ سائل دَ پاک غنی اکبر شاہ

ہرکہ اولیدہ زما دا زہرہ دا غلے
 خود بہ اودائی بیاماتہ کریدے
 زما مینہ خہ افواء نہ دہ عاشق سیم
 سرو مال می دلربا باند بائیلے
 دَ آفت پہ سبق زہ دیر بنہ پوہیرم
 خہ اوس وایم خہ می مخکبی دے ویلے
 دَ بیلتون دوسرے پہ ما باند جاری دہ
 چپ یار راش دے بہ لہر شی ستانیوے

لته رتاره خسه لکه کوه اوانه کوه
 ماسپا مته تته خسه کوه اوانه کوه
 لته رتاره خسه لکه کوه اوانه کوه
 لته رتاره خسه لکه کوه اوانه کوه
 لته رتاره خسه لکه کوه اوانه کوه
 لته رتاره خسه لکه کوه اوانه کوه
 لته رتاره خسه لکه کوه اوانه کوه

خیره کوه مته کوه اوانه کوه
 لته رتاره خسه لکه کوه اوانه کوه
 خیره کوه مته کوه اوانه کوه
 لته رتاره خسه لکه کوه اوانه کوه
 خیره کوه مته کوه اوانه کوه
 لته رتاره خسه لکه کوه اوانه کوه
 خیره کوه مته کوه اوانه کوه
 لته رتاره خسه لکه کوه اوانه کوه
 خیره کوه مته کوه اوانه کوه
 لته رتاره خسه لکه کوه اوانه کوه

قوی بیاید از آن که در آن
 مریه و رنج و تنگدستی
 قوی بنج و چو در آن
 مریه و رنج و تنگدستی
 قوی بنج و چو در آن
 مریه و رنج و تنگدستی

لایق و نایب و در آن
 لایق و نایب و در آن
 لایق و نایب و در آن
 لایق و نایب و در آن
 لایق و نایب و در آن
 لایق و نایب و در آن
 لایق و نایب و در آن
 لایق و نایب و در آن
 لایق و نایب و در آن
 لایق و نایب و در آن

درخت: خوشبو

درخت: همیشه در باران

درخت: بسیار

درخت: در باران خوشبو

درخت: همیشه

درخت: بسیار

درخت: در باران خوشبو

درخت: همیشه

درخت: بسیار

درخت: در باران خوشبو

درخت: همیشه

درخت: بسیار

درخت: در باران خوشبو

درخت: همیشه

درخت: بسیار

درخت: در باران خوشبو

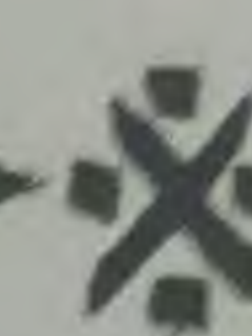
درخت: همیشه

درخت: بسیار

درخت: در باران خوشبو

درخت: همیشه

درخت: بسیار

درخت: در باران خوشبو

درخت: همیشه

درخت: در باران خوشبو

درخت: همیشه

درخت: در باران خوشبو

درخت: همیشه

درخت: در باران خوشبو

درخت: همیشه

درخت: در باران خوشبو

درخت: همیشه

در این کتاب که در این کتاب است
در این کتاب که در این کتاب است

رایت و بدست رسد به یک نفر
 به دست رسد به یک نفر

چهارم در لغت معنی است و در لغت معنی است و در لغت معنی است

[illegible]

در این کتاب که در این کتاب است

توت و سحره سجده در راه دین و دنیا
سجده در راه دین و دنیا

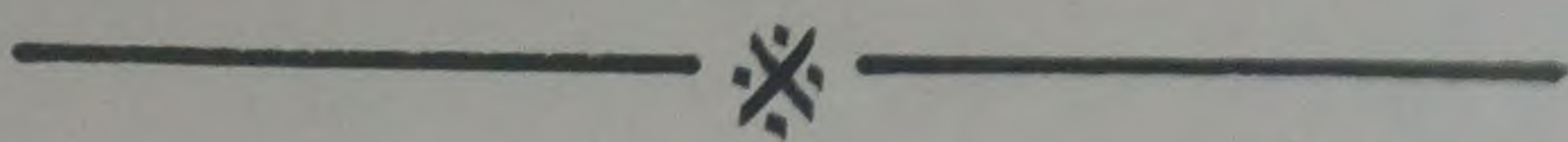
در کتب و در کتب
در کتب و در کتب

لے کر دینا چاہتا ہوں کہ یہ کتاب ہر شخص کے ہاتھ میں آسکے

۵۴۵

מה נד

کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 قوتی و قوتی و قوتی و قوتی
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا

کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 قوتی و قوتی و قوتی و قوتی
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا
 کبریا و جبریا و جبریا و جبریا

مېن بېرته راځم څو ځلې د سره سره
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو

د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو
 د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو د ځوښتو

اے دنیا کی باتیں سنا
 عیش و عشرت کی باتیں سنا
 دنیا کی باتیں سنا
 دنیا کی باتیں سنا

*

اے دنیا کی باتیں سنا
 عیش و عشرت کی باتیں سنا
 دنیا کی باتیں سنا
 دنیا کی باتیں سنا
 دنیا کی باتیں سنا
 دنیا کی باتیں سنا
 دنیا کی باتیں سنا
 دنیا کی باتیں سنا
 دنیا کی باتیں سنا
 دنیا کی باتیں سنا

لیتا است پیروز ز کس و خدایا چه بگوید
 می بیند چو کجای خیر کس و خدایا
 لیتا است که در پیوسته و پیوسته و پیوسته
 لیتا است که در پیوسته و پیوسته و پیوسته

[illegible]

ما په شان غمزده نشته په جرهان کښې
 هر ساعت يېه صنم پسي ارمان کښې
 د فرقت ساگي مې خوري له موردوراسي
 د تن ويني راله څښي په بيايات کښې
 د غم تيگو ياند لکم ټول زخمي يم
 سنگسار يېد مه د هجر په ميدان کښې
 هه تن مې د کړاو چارې بوزه کړه
 يار له تومه زه د اوښکو په باران کښې
 له پختنه جانان هر ساعت کښې غواړم
 د بهار په طبعه کړخه خزان کښې
 د يار ميني د بورا په شان تک تورکړم
 چې ترڅو به پرواز کاند مه طوفان کښې
 کلهستان به درله درکاني تر عمره
 اسعيله چې زخي شي خارستان کښې

✱

د وفا په نارے کلک يېه ترے
 زړه مې ورچنه دلبر پسې وتلے

لے ساگي : ماشي لے بوزه : وروست ۷ پختن : مالک .

زما خلق کڻي د بيلتون کنڊاير پراته دي
 د شيرين دمرته ريبا ريبه نيلل
 نوراني مي په ليهو کڻي تل غريزي
 همه تن مي په جلوو راله سيزل
 د حيرت حيواد کڻي زه سرنگون ناستيم
 د فراق لمسه مي ماته غور وول
 د غم شاره کڻي ديدن د جانان غواړم
 هائے افسوس دے چي يو وار مي وے ليدلے
 هر ساعت مي يم مشتاق قدم بوسے ته
 د سرو چلو هار مي يار لره ياشيلل
 په تلوار د انتظار زخي زخي دے
 اسلعيں زړه پخوا راسي ياشيلل

خوبرويا نو کڻي سردار زما مراد دے
 په دُنيا کڻي مي د دځ مينه جايداد دے
 زه مي د عشق د آفتاب تاب لرلے نه شم
 همه تن مي په دي تاؤ باندي برباد دے
 ديدن له هر اندامه مي تب خيڙي
 هر ساعت راته زيبا نکار په ياد دے
 دلريا راله په زړه داغونه جوړ کړه
 په تحفه کڻي مي راځي دي جواد دے

دَ جانانِ شخہ پہ مینہ زہ کا مرانِ یم
 پہ دامینہ می زہ کے پائندہ یاد دے
 نوموڑے لبِ مُسکے شہ او بیاسنہ وو
 بیا بہ راشی پری زما پوخ اعتمادے
 اسمعیلہ پہ زیبا باندِ مینِ ی
 ہر یو لفظ دی حکہ داسی زندہ یاد دے

سورے کرے دلربا دَ زہ پہ سریم
 حکہ داسی زہ لہ حداد تیر او تریم
 تن می ہر وخت دَ ہجران پہ گتو لگی
 لہ ہجرانہ پہ دُنیا کبھی در پہ در یم
 مابل داسی انتظار لید لے نہ دے
 پہ دی اور باندِ سوزیکمہ کسکریم
 دَ زہ کور می دلربا پس لیکلے
 زہ پری شہ کومہ زہ خومسافریم
 دَ یار حسن می عالم لہ برمہ پریتے
 حکہ داسی زہ ناتوان اولی ہنریم
 تبرک کبھی ی دَ وفا تورہ راکری
 جہاد کاندِ مہ غلام زہ دَ حیدریم
 دَ الفت میدان بہ چری زہ پرینورم
 پہ دا چارہ زہ دُنیا کبھی منور یم

دَعَادِل مینہ می رب دہ نصیب کرے
 غوپہ شوے پہ دی بحر کبھی جوریم
 جواہر می دیر پہ بحر کبھی موندلی
 اسعیل یم پہ دی شاہ د شاہ توکریم

میں شوے پہ دیر بنکلی عالی شان یم
 پہ ژہا ورپی حکہ پہ ہرات یم
 د بیلتون زگی لنگرے کبھی رگہہ کیریم
 لہ مرگی پوری بہ زہ د غم داستان یم
 پیچیدہ مینی می زہہ پوے پوے کہ
 خلی مینی تہ زہ ہروخت حق حیران یم
 د غمونو اژدہا یم پہ خلہ کرے
 حکہ داسی بنکے لعل د بدخشان یم
 زہہ می مینی درخشان کرو یار د پارہ
 لہ پخوانہ مہہ خوا لہ دی جہات یم
 د وفا قلا کبھی پت اوسم لہ خلقو
 د جفا لنگر می مرکہ پهلوان یم
 ہمہ تن می پہ تیرو تورو پھر دے
 اسعیلہ حکہ صاحب دیوان یم

په زړگي مې د تنراکو قطار جوړ دے
 پکښې ننه يو تصوير د نکار جوړ دے
 هر ساعت مې د تصوير په تماشه يم
 په خپل ځان کښې داله داسې روتنگار جوړ دے
 په تصويري زه مدام زړه قلا رومه
 قرار نه شه هر ساعت پرې تا تار جوړ دے
 له زيبا مخه به چرې صبر نه شي
 له پخوانه پرې د مينې انبار جوړ دے
 صبح و شام په دلريا پس ژړيدې
 خود په ژاري چې تر مينځه مې ديوار جوړ دے
 د مرگي سيلاب چې دا ديوار کډار کړي
 هميشه ور له بيا بنکله کډار جوړ دے
 اسعيل به بيا له يار څخه هم څنگ يم
 په سينه کښې زما ځکه انکار جوړ دے

✱

د عشق باب به له ما چرې قصانه شي
 هير به ماته بنکله مخ د خوابه شي
 په يادونو مې د زړه چنه سور دے ده
 دا يادونه به له ماته جدا نه شي

دَ زِرَّهٗ تَحْتَ يَانْدِ مِ يَاکِ شَهَنشَاهِ نَاسْتَرِ
 مَآ پَه شَانِ حُکْهٗ ثَوکِ کَوَلِے اَدَانَهٗ شِي
 چِي مَح مَآ پِلَه کَرِي غَوَنَے پَه مَازِيکِ شِي
 پَه کَرِيوَانِ بَه مِ اَوِچ چَرِي دَرِيَانَهٗ شِي
 پَه رُوشِ دَ مِیْنِي پَوَهه کَرْمَه مِیْنِي
 مَرُورِ بَه لَه مَآ حَیْلِ دَلِریَا نَهٗ شِي
 مَآ اَشْنَا لَرَه دِيرِ دُرِ مَرِجَاتِ مَوْنَدِي
 وِرکِ بَه مَانَه لَه مَرگِي پُورِي دَانَهٗ شِي
 اِسْمَاعِيلِ دَ مِیْنِي چَا رَه بِنَهٗ زِدَه کَرِي
 يُوْسَاعَتِ لَه بَه تَرِي هُمِ دَاخْطَانَهٗ شِي

لَه اَزْلَه يَمِ اَوِوَحْتِے يَه غَوَا
 دَ يَآ رَ مِیْنِي کَرْمِ پَه خَوَارَه تَبَاه
 پَه زِرگِي کِنِي مِ اَغْزِي دَ کِيکَرْمَاتِ دِي
 زَهٗ بَه خَهٗ خَوْشَالِي کَانْدَمِ پَه دُنْيَا
 وَرَخِ دَ سَتَرگُو چَرِي زَهٗ بِنْدَوِے نَهٗ شَم
 چِي تَرخُو مِ لِيدِے نَهٗ وِي دَلِریَا
 دَ پِي مَحِي مَح بَه حُکْ لَه مَآ پَه هِيرِ شِي
 چِي رَسَا ئِي پَه زِرَّهٗ وِيشْتِے يَمِ پَخَوَا
 هَر سَاعَتِ مِ پَر هَر وَتَه سِيوَا کِيرِي
 دَ طَبِيبِ پَه اَنْتِظَارِ شَوْمَه سِيَاه

له ڪرونجھ ۾ زهر ڪڍڻ شروع
 دري وري ڪه ڀه يار پسي وفا
 اسٽيڊل د دلريا ڀه مينه پاييم
 ٻي له يادو ۾ وات ڦسته يوسف

يادومه ڀه هر آن ڪيني عاليشات زه
 ڪزار شروع ڀه ڙوڻدون ڀم ڀه تيران زه
 د هيران چري ۾ زهر ڦٽري ڦٽري ڪه
 حڪه داسي ڀه دنيا اوسم پريشان زه
 له ڊير سوزه غريب نيول ڀم پخوانه
 حان ته وايه مدام د غم داستان زه
 د غمون ڀه تتورو هر وقت لڪم
 گرڻوم حڪه ڀه اوينڪو لوند ڪريوان زه
 ڪمڪ نه ڀم جي جانان ڀه له ماهير شي
 بنه پوهي مڻه د ميني ڀه عنوات زه

جي جانان ڀه ستير و غشو ڪله ڀنڪار ڪم
 له هني راسي ئي شومه ڀه ارمات زه
 د ڪامران مينه ڦه توفه ته ده خلقه
 د ڪامران ڀه مينه حڪه شوم ڪامران زه

اسٽيڊل حڪه ڪومه ڀه حان لوبي

ڇي مدام به ڀم ڀه غير ڪيني د جانان زه

له ڪمڪ : وروڪه

په دلبر پسې زما زړه دے قلم
 ګزار شوے تاترين ته يم د غم
 همه عمر د اټکو نه اونگار نه شوم
 داسي کړمه زه يا دونو د صم
 په سرطان د عشق مي ټول زړه د شين شوے
 ټکه ګانده طيب پسې ما تسم
 نوموړے به مي کله خواله راشي
 له مودو نه مي ياديږي غنچه قم
 د کوشش په لخته ډير وهله کيرم
 شني تغې په ما ولاړې وي هر دم
 په وهلو زه استاد شومه د مينې
 ټکه داسي سبق بنايم د کرم
 د ناصح بيان ته چرې زه غوږ نه شوم
 ټکه غوږ شم چي بيان اورم اهم
 اسبقيل د يار د مينې افسانه يم
 ټکه اخلم ډير په مينه هر قلام

په زړګي راله کاتب کتابت کاندي
 دالها خه بسيار محبت کاندي

دَ غم شل می له پښوا په زړه کښې خڅ دے
 خپل آشنا خڅه له ورايه صحبت کاندې
 دَرندي به د ساقی چرې پریږدم
 یوه ورځ به راته خامخاست کاندې
 په سینه کښې می خندق فراق کښته
 پټ زړه رالڼه عالم ته جوت کاندې
 له چشمانو می قلزم ټی د یار د مرته
 هر ساعت کښې سلا می د حضرت کاندې
 ترک به نه کړم زه ویر چرې دنیا کښې
 پاک الله به می قبول دا محنت کاندې
 له جانان خڅه یارے زمرې زمرې کله
 اسعیل حکه د عشق سلطنت کاندې

په سرووینو می رنگینه کړه صحرا
 حکه داسې لاس په سریم له دنیا
 په سینه کښې می ویر غشی ننوتی
 دا ښکاری راته معلوم دے له پخوا
 مهربان به له ما بهیر نه شي احسن دے
 ویر عالم دے پرې زما په شات شیدا

له دَرندي: درشل ته جوت: ښکاره س قلزم: د یو دریاب نوم

له ډېر غمبه مې ناري ورپسې زده دي
 په نارو نارو اوچ شوے خلق زما
 د رباب غوندي مې زړه کښې سا زغږيري
 هر ساعت مې ځکه زړه کاندې ژړا
 زړه مې ټول د بيلتانه اشرف سورے که
 همه عمر شومه ورايه له خندا
 اسبعل داسې له غم څخه بلديم
 لکه څنگ چي دي اوږه او آسپا

زړه مې په جانان پسې خوږيري هر ساعت ربه
 راځه ماله ده څخه ته نور ډير محبت ربه
 زه د انتظار په اور سوزيدمه په ده پسې
 ته مې کړه قبول په خپل دلير پسې محنت ربه
 زړه راله د هجر طوفانو ډير زيلے دے
 نصيب مې کړه له يامر څخه ته صبح و شام محبت ربه
 زه د بيلتانه په آسپا خو واره دل شومه
 غواړمه لتانه زه د وصل يوې نعمت ربه
 اوځکي مې بهيري مسلسل په مدني پسې
 کاندې به له مرکه پورې داسې شجاعت ربه

مانه به قضا نه شی دا مینه د احسن چری
 ما کرے جفا نه په وفا پسې هجرت ربنه
 ما اسبعل تاته مات کچکول نیولے سوال کوم
 ته را کښې پیدا کړه دې یارے له نور لیاقت ربه

توری سترگی می د یار هر وخت یادیری
 همه عمر به زمانه په هیریری
 هر اندام کښې می د غم غنی نوتی
 حکه هر ساعت په یار پسې خوږیږی
 زما مینه ښه محکمه ده عالمه
 داسې نه چې د ښکرو بار دے ماتیری
 د یادونو سلسله زما روزی ده
 هائے افسوس دے په یادونو څوک مریږی
 زه ختله یم د عشق باله خاف ته
 په دابام یاند ویر کم خلق اودیریږی
 درناوے د خپل اشنا مدام کومه
 په لیمو کښې زما هر ساعت غریږی
 د یاد مالګه په پرهر د زړه دورومه
 په داکار به می پرهر څنګه جوړیږی
 د بیلتون په زړه کښې لږ شان ته ترس نشته
 چې یار راشی د بیلتون به می مرګیږی

دَ یار مینہ کبھی خبر لہ شیاپ نہ شوم
 پی خودے کبھی بہ سرے خٹکے خبریری
 اسلعلہ دَ دیدت یاران چہ راشی
 ہمیشہ بہ دایاران پیا راوریری

دَ زیبا پہ تومرہ زہ پرہر پرہریم
 لہ غمونو خٹہ ہر وخت ہم سفریم
 پہ شتاب شتاب می اوخکی می لہ سترگو
 پہ دُنیا کبھی ہمہ عمر مسافریم
 ہر ساعت زہ دَ عشق باب لولم مکتب کبھی
 پوہہ شوے پدا باب زہ بنہ ژوریم
 پہ زہکی کبھی رالہ غم کور آباد کرے
 خوشحالے می تر شری در پہ دریم
 چہ می زہ کلہ زیبا نکار اغوا کہ
 زہ لہ ہفتی لہ ہجران خٹہ نوکریم
 رُوح می اوسی لہ جانان خٹہ زہ لاشیم
 عکہ دغشی ناتوات اولپ ہندیم
 اسلعل لہ دی دُنیا نہ مرہ خوایم
 لہ از لہ شہر یار پسپ اوتریم

ماسان کجی ناسی
 و اوسه عیت عیت ساسه
 رتسینه سینه کجی سینه سینه
 و اوسه سینه سینه سینه
 ماسان کجی ناسی
 و اوسه عیت عیت ساسه
 رتسینه سینه کجی سینه سینه
 و اوسه سینه سینه سینه
 ماسان کجی ناسی
 و اوسه عیت عیت ساسه
 رتسینه سینه کجی سینه سینه
 و اوسه سینه سینه سینه

ماسان کجی ناسی
 و اوسه عیت عیت ساسه
 رتسینه سینه کجی سینه سینه
 و اوسه سینه سینه سینه
 ماسان کجی ناسی
 و اوسه عیت عیت ساسه
 رتسینه سینه کجی سینه سینه
 و اوسه سینه سینه سینه
 ماسان کجی ناسی
 و اوسه عیت عیت ساسه
 رتسینه سینه کجی سینه سینه
 و اوسه سینه سینه سینه

✱

لہذا خیر و برائی کے لئے
 اس کے لئے جو خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے

✱

لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے
 لہذا خیر و برائی کے لئے

لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة

لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة
لقد رويتم في ارجاء مكة و مكة

میرزا محمد علی خان قزوینی
توین و سن، نغمه خوش و صفا

میتا، میتا، میتا
نارنگی و نغمه خوش و صفا

✱

لته در صفا، نغمه خوش و صفا
لته در صفا، نغمه خوش و صفا

لته در صفا، نغمه خوش و صفا
لته در صفا، نغمه خوش و صفا

لته در صفا، نغمه خوش و صفا
لته در صفا، نغمه خوش و صفا

لته در صفا، نغمه خوش و صفا
لته در صفا، نغمه خوش و صفا

لته در صفا، نغمه خوش و صفا
لته در صفا، نغمه خوش و صفا

لته در صفا، نغمه خوش و صفا
لته در صفا، نغمه خوش و صفا

لته در صفا، نغمه خوش و صفا
لته در صفا، نغمه خوش و صفا

لته در صفا، نغمه خوش و صفا
لته در صفا، نغمه خوش و صفا

استغفر الله ربنا و رب الارباب
استغفر الله ربنا و رب الارباب

و بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

و الصلوة و السلام
على سيدنا محمد و آله

و سلم
و الحمد لله رب العالمين

و الصلوة و السلام
على سيدنا محمد و آله

✱

و الصلوة و السلام
على سيدنا محمد و آله

و الحمد لله رب العالمين
و الصلوة و السلام

على سيدنا محمد و آله
و الصلوة و السلام

و الحمد لله رب العالمين
و الصلوة و السلام

على سيدنا محمد و آله
و الصلوة و السلام

✱

ارفعه من بعد له و آية من آيات
لن ترفع من قبله من وطن و نيت و نيت

من ترفع من بعد له و آية من آيات
من ترفع من بعد له و آية من آيات

من ترفع من بعد له و آية من آيات
من ترفع من بعد له و آية من آيات

من ترفع من بعد له و آية من آيات
من ترفع من بعد له و آية من آيات

من ترفع من بعد له و آية من آيات
من ترفع من بعد له و آية من آيات

من ترفع من بعد له و آية من آيات
من ترفع من بعد له و آية من آيات

من ترفع من بعد له و آية من آيات
من ترفع من بعد له و آية من آيات

✱

من ترفع من بعد له و آية من آيات
من ترفع من بعد له و آية من آيات

من ترفع من بعد له و آية من آيات
من ترفع من بعد له و آية من آيات

د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را
 حقیقتاً بجای و نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را

تو را نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را
 د، مکه یحیی و نازخه نم به عمر تو را

پي دري چي زه ديار ما تختي اوڪرم
هله پورته به زما د عشق نشان شي

ديار مينه کيني له حده تير کشتش دے
جي ڇوڪر کشت کاندري هغه ورته حيران شي
اسماعيل کشتش ڪرے پيه عشق له
په داچاره به زما زمي ڪے ودان شي

هيه عهري سفر د عشق په لاس دے
هر ساعت مي سرو مال له ياره زار دے
ما د يار په لاسه تير کيني برے بيا موند
دا برے راتنه بنودے شهي يار دے
راحتونه مي له زمي نه تختيداي
د غمونو پري مدام ڪرم يا زار دے
زه رسا د زمي په سر يم نڪيدے
ڇڪه هر وقت مي طبيب ته انتظار دے
په زرگي مي د يادونو لوي بوج پروت دے
هر ساعت زما هم دا هجوم پڪار دے
د فراق د تويڪ هر وقت نينا نه يم
ڇڪه هر وقت په ما جور داسي ناتار دے
اسماعيل حقيقي ميني در په در ڪرم
عندليب يم خوجدا رانه ماليار دے

رابنکاره چي مي ترڪومه خوبا نه شي
 ترهني به په ما چري صبا نه شي
 په زرگي مي د الفت خوانگي ختي
 همه عمر به دے حڪه بويا نه شي
 خيل استاد راته د عشق منطق رابناي
 تر مرگي به مي پوراء دا ادا نه شي
 اوچي شوندي به زما چري تر نه شي
 خود هجر ستره خونه تباہ نه شي
 د يادونو ستر کتاب وييل مي کار دے
 هميشه به دا له ما نه قضائنه شي
 له ازله مي تائيد د مينر ڪرے
 د تاڪيد چاره به ما نه خطائنه شي
 اسعيل له ياره دير متا شريم
 په گريوان به مي اوچ چري دريا نه شي

✱

هر ساعت په انتظار يم د پيغام
 ترهني به وي په ما باند صيا م
 زه د عشق د عروج په پونرو خيتم
 نه غوخيروي دا منزل دے ناتمام

په لاجه د بيلتانه يمه اوڅوڅوڅو
 لکه کيږي شي په دام کښې د بکرام
 د يادونو پاران هر وخت په ماووري
 چري ته شومه له غمه په آرام
 ميني زه په خپل جانان پسې راستمدا کړم
 په دوځمه د يار درته صبح و شام
 د همت واکي به چري زه پر سينې دم
 چي ليدلې في خونه وي کل اندام
 خدائے زده چي به رگړه ترکومه خورمه
 حيران کړي يم د ميني دې نظام
 اسبعل ذبي خودي ځانگو کښې ځانگم
 په دنيا کښې به زه داسې يم مدام

خوش نصيب يم شه نصيب الفت زما
 رب به ډير که په داکار زينت زما
 هر ساعت مي ترقی په دې کار کيږي
 کړ زو له دے رب د اعدت زما
 د الفت چاري مي زما دے ډير زور لے
 قبول ځکه کړو الله خدمت زما
 په تعريف به د فياض چري مورنه شم
 پرې ډيري وړځ په وړځ لذت زما

هديشه به له حيرت تخه خلاص ته شي
 كه چا اوليد د حيرت دولت تر ما
 له هجراته تخه هر ساعت ويريم
 سبوا كيږي دم په دم دهشت زما
 اسعيل به له گوکارو ته بس نه کړم
 شي نصيب به د جانان صحبت زما

هر ساعت خانگه زه د عشق په تال
 حکه بيکه غزل د کمال
 پيچيده الفت مي زړه زړي زړي که
 تودي وينې به توي خاشي تر وصال
 په سينه کني مي مثال د مينې بل دے
 د ابل کرے له پنخوا نه ذوالجلال
 له عالمه پري زه پت دنته سوزم
 راکوي به ماله رب حکه جمال
 په جلو و ديار د طور غوندي ستي شوم
 په عقبې کني به يم حکه بل مثال
 د خوابا په طفيل عشق زما نصيب دے
 حکه دؤ مي کرکه له ده نه سرو مال
 اسعيل چي خو جانان ليدے نه وي
 ترهغي پوري به کرخي پر ملال

دَ جواد په یارانہ باندِ هوښیار شوم
 ما دَ عشق خزانہ بیا موندۍ مالدار شوم
 دَ عزّت درکاه ته څه په لاس ژاړم
 پدا چاره یار زما او زه دَ یار شوم
 دواړه کاندو سره هر ساعت خبرې
 ډیر ښه پوهه دَ اشنا په هر گفتار شوم
 دَ حیرت دَ باغ مفاد ډیر حاصل کړه
 ځکه زه دَ حیرت باغ لره مالیار شوم
 اوبه خورې زه په خپلو اوڅکو کاندوم
 زه دې کار لره هر کار څخه اون کار شوم
 زه له ځانه دَ عشق کار کولې نه شم
 څه چې یار وائی هغه کوم تا بعدار شوم
 اسمعیل دَ خپل ساقی مینې ساقی کړم
 ځکه داسې په ساقی پسې بیمار شوم

✱

دلریا پسې په چغو چغو سر شه
 دَ عشق باب لوله طالب دَ منور شه
 لږ ترمیم هم پکښې څوک کولې نه شي
 دَ الفت داسې آئین دے ترې خبر شه

دَ تَوِي دِريَا سِينِه چي دِي عبورِ كِه
 ورگد هله بِيَا دَ حُب پِه سهندس شه
 پِه دِي بحرِ كِنِي مدام سكونت كاندِه
 جواهرِ پَكِنِي بَسِيَار دِي سوداگر شه
 له دِي شِي نِه دَ ضِيَاء پِه لوري درومه
 دَ اَلْفَت پِه توره تُول پَرِه پَرِه شه
 زِرَّه فراخه كِه چي دِيرخه پَكِنِي راشي
 بار بردار له محبته شه رهبر شه
 اسعيل له خيل آقا خنه نوكر يم
 راشه ته هم له آقا خنه نوكر شه

دَ خزان يادونه مانه كنار نه شوّه
 پِه خندا راته كلان دَ بهار نه شوّه
 دَ هجران دَ تيري توري شرنگ ته غوږ يم
 پرهري يم څوك له ما خبردار ته شوّه
 ما دَ خوبد و تميز له پخوا كِه
 غافلان خبر له بنگلي سردار نه شوّه
 بي له عشقه به زمي كي ته يل رو نه كوم
 چي عشق راغ غلیمات بيا حصار نه شوّه
 سندر دَ عشق مي زمي كيني دے حائے شوّه
 بِنه پوهيږم ما په شان څوك خبر نه شوّه

دَ یار مینه خو زما عقل بندای د ده
 بپ له مینی عالم حکه هویشیارتنه شوه
 اسعیل به دا مسلک چری پرینردم
 منکران له دی مسلکه د یار نه شوه

په جانان پسې ورک شوی یم ژر بیرم
 خنکه او خاندانه اور باند سوز بیرم
 له مودو راته د یار کړه وړه معلوم دی
 زه به ولی بی له یاره خوشحال یرم
 داسې کړه وړه په کوئین کښې د چانشته
 دیر حسین دے حکه زه پسې کړ یرم
 د کوئین واره حسین له احسن زار شه
 حکه هر ساعت له ده نه نه صبر یرم
 له محمود خنه په مینه دیر ما هر شوم
 د غلیم له چارې حکه نه ویر یرم
 هم استاد یم هم شاگرد یمه د مینی
 هر ساعت په دا سبق وهله کیرم
 که د عشق د باب سبق یادول غواړې
 ماله راشه زه په دی دیرینه پوه یرم
 اسعیل په زړه داغونه هر وخت شمارم
 سوراځ شومه له خات خنه کور یرم

هر ساعت دې زه يادونه د رخسار کړم
 هير به نه شي ته له مانه دا اقلر کړم
 ستا خکالو چي مي تر غوږ وشوه درهسک شوم
 بيا زما لاري خکه اوس دې انتظار کړم
 ستا د ميني ډير قوت دے زه ئي زده کړم
 ستا راتگ ته هر ساعت د ورځو شمار کړم
 زه د وروغ صورت خاوند چري هم نه شوم
 چي يو واري خدا ئي تاپسي بيمار کړم
 مسيحا چي به خوتاته منتظر یم
 چي ته راشي استقبال به دې شاندار کړم
 د غمونو تاخاف نه به راوړم
 چا پير چل به مرته ټول کليز او کړم
 اسلعيل به ستا د عشق ترانه واييم
 چيل غزل به پکيني تاته نمودار کړم

✽

صبح وشام له ربه بڼکله صنم غواړم
 زه هې سوه تر نه خکه مرهم غواړم
 په هډونو مي د غم تور تي جوړ دي
 زما تر زړه لوي کول د دې غم غواړم

زه: ستره

داسی مینہ می پہ بل جانہ ماتیری
 ٹکھہ ہر وقت د زہرہ سر غنچہ قم غوارم
 د حیرت تورو تیر و کبھی پس ورک سیم
 لہ خدایہ زہرہ نمسے د ہاشم غوارم
 د زیبا مینی زیبا آئین زہرہ لولہ
 ٹکھہ ہر ساعت سردار د عالم غوارم
 د بورا پہ شان بہار پس کریم
 لہ مودو تہ با غنچہ د کرم غوارم
 اسلعل د آرمونو لوئی بحیریم
 پہ چپو کبھی دلربا دم پہ دم غوارم

کاریگرالہ زہرہ کے پہ اور نیولے
 خیل قانون می پر پخوا راسی منلے
 کہ ہر خوی داسی سیزی تیختہ نہ کرم
 رب راکوئے مالہ عشق دے دیر کو پلے
 د یادونو ستر بیوزے راختہ دے
 حات تہ خیلہ اور بلوم زہرہ می بائیلے
 د فراق مارغہ می زہرہ تہ نزدی ناست دے
 پر توئگی وہی لہ حدہ می تیر تونکلے
 د جناب د مینی خہ عجیب قانون دے
 ہر عاشق می ترمرگی دے کھولے

دَکُون پِه بِيَا يَان کِنِي زَه هَم کَر حَم
 پِه خَو وَا رِيَم دَ بِيَلتُون خَا مَار خَو رَلِي
 اَسْعِيل دَ جَانَان خَنک لِه رِيَه غَوَا رِم
 مَائِي خَنک خَنه دَمے حَان لِه حَائِي نِيوَلِي

لِه مود وَا سِي ژِي رِيَم قَلار نَه شوم
 پِه دُنِيَا کِنِي نِهِيخ خِير لِه بَهَار نَه شوم
 دَ هَجَلان نِيستی پِه مَا بَانَدِ رَا غَلِي
 دَ دِيدَن پِه دَوْلَت چِرِي مَالدَا مَر نَه شوم
 دَ دِيدَن شَرَاب بِنَه وِينَمه لِه وِرَا بِيَه
 زَه قَرَبَت غَوَا مَه دَا سِي مِيخَوَار نَه شوم
 پِه زِيگِي کِنِي رَالِه غَم کَندي کَنستی
 لِه رَا حَتَه يُو زَمَرَا خِير دَا مَر نَه شوم
 دَ فَرَاق لَانجِي تَه هَر وَخت خَلَا صِه غَوَا رِم
 مودَه اوشوَه مَلَا قِي دَ دِلدَا مَر نَه شوم
 لِه زِيگِي مِي وِينِي خَا خِي پِه دِي سِي پِن شَه
 خِير حَكه دَ دُنِيَا لِه بَا زَار نَه شوم
 اَسْعِيل حَان تَه خِير يِم چِي کَبَاب يِم
 لَه تَرَا وِسَه لِه خِيل تِيَه اوز کَار نَه شوم

دیر عالم عاشق پوهه په اسرار کړه
 ارماني يې هبه عمر د ماليار کړه
 د يار مخ ته دیر تعجب يېه اخسته
 عاشقان يې مخ په حان پسې بيمار کړه
 له اديه په خړپوسو يار له دروې
 ذوالجلال حکم دوستانو کښې دوئي شمار کړه
 رب پخپله په يار خلق عاشقان کړي
 د هجران په تاثيرين کښې يې گذار کړه
 له دنيا نه يې زړه توري کړه تر عمره
 د عقبې د غم په اس ياندې سوار کړه
 دې دنيا کښې يې د حيرت دنيا ته بوتله
 راحتونه يې دې دنيا کښې ترې حصار کړه
 مات کچکول يې هر وگړی لره ورکه
 کد انگر دی حکم يې ټول داسې مالدار کړه
 عاشقانو دنيا لوت کړه حکم مست دي
 غافلان يې د غفلت په وجه خوار کړه
 عاشق په دواړه کوته بادشاهي ده
 نور عالم يې د دوئي حکم تابعدار کړه
 اسعيل دې شاهانو د مرغاک يم
 سرو مال يې په خو واره ترې نه زار کړه

گذار شوے یم د مینی تا ترین ته
 هه عس انتظام کیم مآه جبین ته
 د بیلتون ترخومی حلق راله ترینج کرے
 حکه هروخت طبعدار یمه شیرین ته
 جوش خروش می د دیدن هروخت یادی
 لاس په اوینکو چوقا وومه نازنین ته
 کامیابی د عشق په لاس کینی له رب غوارم
 می کرم وړاندی پیر زونی خیل حسین ته
 د دلدار د مخ لیدل می نوې ارمان دے
 دیر لیوال یمه د ذره دغی تسکین ته
 په سینہ دنته هر ساعت سوزیږم
 حکه هر ساعت نارې وهم برین ته
 اسعیل د کلوختی پسی ژارم
 دواړه لاسه می نیولی دی متین ته

له مودو ته د جانان په طبعه کړم
 د پیر بشکلی عالیشان په طبعه کړم
 د حیرت په بیابان کینی سرگردان یم
 حکه داسې د مکات په طبعه کړم

دَ وفا دَ باغ باغبان مِ ډير ياد يږي
 هر ساعت دَ دې باغبان په طبعه څرځم
 دَ بيلتون له ناکردويه کله خلاص شوم
 دَ ديدن دَ کليستان په طبعه څرځم
 دَ غمونو په درياب کښې گوهر څرځم
 زه غلام يم دَ سلطانت په طبعه څرځم
 په طلب دَ رفوگر تر څه در په در شوم
 صبح و شام دَ وروغ گريوان په طبعه څرځم
 اسماعيل په مينه ډير ستر هنرمند شوم
 دَ خويانو دَ پاسبان په طبعه څرځم

وايه نه وړ ځای مه دَ مينې له عادت نه
 که مې ژوند شي په دُنيا کښې تر قیامت نه
 ستا له مخه مې مخونه دي خوښ شوي
 ستا په مخ باندې مين يم خو بصورت نه
 چې مې اوليدې زړ وړک شومه له ځانه
 داسې برخه رب را کړې له الفت نه
 دا انعام مې ستا په مخ باندې را کړی
 ستا په مخ عالم خبر دي له قدر نه

لږ ساعت ديدن دې راکه اوږيا لارې
 خبردار دې کړمه ډير زه له فرقته
 د فراق بلا مدام ما پسې شوی
 ځکه هر ساعت تارې و هم په زمرته
 په صحر د بيخو دے کښې دې لتومه
 راشه راشه اے د کل عالم حضرت
 ستا د مينې په کوټلي دام کښې گيريم
 اسبعل يمه عاجز ستا له صفته
 ————— ❖ —————

د الفت چاره خدائے مالره راکړه
 رانه مې پاتې هه عمر دا دنيا کړه
 ټول کوکل مې د فرقت له ويره ډک دے
 د زړه خونه مې په ژړا راله تباہ کړه
 د وفا د اس سوري به کړم تر مرکه
 په وفا مې خونه وړانه د جفا کړه
 د وفا د توري شرنګ مې هر خوا خور شه
 په دا چاره مې وفا زما سيوا کړه
 چې ژوند وی نو دا به نوره هم سيوا شي
 هره چاره راته دې چارې خطا کړه

بصیرت رالہ بصیر د مینی راکہ
 شکریہ زما پہ سترگوئی رنرا کرہ
 اسمعیلہ نوریہ ہم بنہ سیلانے شہ
 کہ نصیب دی کردگار کلہ عقباً کرہ

مئین شوے پہ جانان عظیم الشان یم
 پہ جانان پسې مدام دیر سرگران یم
 د تکلیف پہ سمندر کینی هر وقت دوب یم
 د حیرت سماء تہ هر ساعت حیرات یم
 یم د مینی لیونے تہ نیولے
 لہ زبیرگو تہ اوزگار تہ شوم پہ لہزان یم
 پہ زہکی باند مدام داغوتہ شہارم
 شہنشاہ پہ روئے زمین زہ د خفکان یم
 د آہونو پہ لوگو می فضا سیاہ کرہ
 د یادونو پہ رنرا پورتہ روات یم
 لہ پخوا می خوشحالونہ ہجرت کرے
 د ہجران پہ نا کرد و د غم داستان یم
 لہ دیر غمہ می د سوز ترانی زدہ دی
 هر ساعت خان خضہ پت پت پہ بیان یم
 د الفت جاداد می دیر دے پہ سینہ کینی
 غریب نہ یمہ عالمہ زہ سلطانت یم

هر ساعت د دي جائداد څو کيداري کوم
 په دي کار کښي ټيم ما هر مرد ميدان ټيم
 اسعيل د خيل جليل به نه امداد غواړم
 په څو واره د جليل به لاړ کښي قربان ټيم

سپين رخصار هي مدام ياد د عالي جاشي
 ډير رځوړ ټيم هم هغه به هي شفا شي
 په فرقت د معترزي زړه اوسه
 داي حال وي چې جانان له چا جدا شي
 له مودو نه وي استقبال ته زه ولاړ ټيم
 خبر نه ټيم چې به كله راندا شي
 له زړه نه هي راحت په تيخته لار دے
 چې يار راشي دے به هم ورڅخه راشي
 د غمونو په کړنگ کښي که څو ژار م
 خدائے شته که د دلبر حق هي ادا شي
 د زينت له شه نشاه څخه ياري کوم
 په خدائے که داياري له ما قضا شي
 اسعيل د ياري داسي يار ياش کوم
 چې تر عمره به هي دوي پسي ژړا شي

چي په ماڅو د هجران حڪمراني وي
 تر هغې به په ما ډيره پريشانې وي
 د ديدن په وړځ به خلاص له پريشانې شم
 ټول غمونه به په دغه وړځ فاني وي
 خوشحالې له به زه غاړه غټې وړشم
 راپه غاړه به د مينې سلطاني وي
 هميشه به د ديدن يا غيډه كښې اوسم
 هميشه به مې بيا هلته كښې ځواني وي
 د جانان د څنگ خواږه به مې نصيب شي
 ترموگي به مې ټول ژوند بيا يانې وي
 بيا يان مې پسې هر خوالته په لټ كې
 چي ترڅو به په ما داسې ځان ځاني وي
 اسماعيل به بيا نور هم بنه مينه ناك شم
 چي نظر په ما د شاه لا ثاني وي

✱

ستا په لوري در روان يم له پخوانه
 چي به كله در رسيږمه جانانه
 ټوله لار مې ترمواوښكو لوده كړې
 چي تركومه به دنيا كښې يم پريشانته

په یو منډه ستا په لوري در روان یم
پې څه واي هغه کاند م حکمرانه

له حدیده دی هم سخته د عشق لار ده
پېني مې ماتي شوي پتا پسې سلطانه
یو ساعت زه له فریاده غلې نه شوم
له زرګي مې ځي آهونه تر آسمانه
د آهونو حیت له ما څخه روان دے
لرېه نه شي تر دیدنه دے له مانه
سوداڼ شوم ستا د مینې له ډیر زوره
شو کومه زه تارونه له ځکړیوانه
د الفت بیرې مې پښو کښې اچولې
ځکه دومره شوم په تا پسې ستومانه
عندلیب دی دانارې له ما زده کړې
هیڅ خبر نه وو د اوڅکو له بارانه
اسماعیل چې کله ستا غیږې له در شتم
هغه وخت به بس کومه له ژړانه

✱

ته به کله مړور له بد کړ د امر شپ
خو برویا تونه به کله خبر د امر شپ
د الفت په سيجون زړه له حسد پاک کړه
پاکیزه شه چې د یاس د غاړې هام شپ

له حدید: و سپنه

دَ دُنیا پہ لڄو ساعت غولیری ٿلہ
 دَ عقبی غم دلتہ اوکاندہ پی یارشی
 عندلیب غوندي پہ یار پسی ٿر پیوہ
 خدا مہ کوه پہ دی ادا پہ خواشی
 زمر بنا دیو ساقی پہ یارے اوکرہ
 دَ الفت شراب تری نوش کرہ پی خیارشی
 داسا قی بہ دَ باقی ٿنک لہ تا یوحی
 تہ بہ خیلہ بیا ساقی شی پی راز دارشی
 چي ساقی شی عجیبہ منظر بہ ویتی
 لہ دی حایہ بہ کلشن لوه مالیارشی
 لهر ساعت بہ دیادوشو تسبیح ارے
 دا بہ تانہ قصا نہ شی پی دیارشی
 دَ لبیک آواز بہ هر وقت ستایہ خلہ وی
 دَ دُنیا لہ خواہشاتو چي کنارشی
 اسعیل دَ کل اندام سرہ یاری کرم
 تہ بہ ہم کری پی زما پہ شان بیمارشی

✱

ہیر لتانہ ولی داسی خیل حضرت دے
 پہ کوئین لہ ٿولو پنہ شے محبت دے
 دَ زہکی تاخہ کینی عکس دَ زیبا کیرہ
 هر ساعت پی خلکوہ دا غنیمت دے

دِ یارے ترون دِ یار سره زراو کره
پِ یارے ژوندون دِ یار ټول گورک لعت دے

د لعت دِ یار لوئې گورنگ ته کذاړ شویه

له الفته ولی داسې ستا نفرت دے

په چاقو د حُب زړه ټیټې ټیټې کره

په دِ یار پوهه شه چې دا لوئې شجاعت دے

د زیبا مخ ننداره به د نصیب شری

هغه ئې کاندې چې خپل کره ئې صداقت دے

محبت لره رووف ئې پیدا کړه

د دِ یار چارې په بدله کښې ډیر زینت دے

د عدن په طبعه هر ساعت اوسیدنه

دیدار غواره د مولی دا عنایت دے

هر ساعت کوه باران د تر مو اوڅکو

ژریده د الله د مر کښې شرافت دے

اسمعیل مدام د مرگ په انتظار یم

په دا چاره رب را کړه سلطنت دے

✱

اوج په اوچه زه آشنا د دلبر نه یم

کړو لې ئې یېده هسې نوکر نه یم

د الفت کان مې موندلې له پخوانه

د زړه کور ته ترې راوړم بې هڅو نه یم

زڻه ٻڻه ڀير سرمايه دار شومه دي کار کڻي
 په دنيا کڻي ٻي هوده مسافر ته ښم
 د هيران په کودالے ياند توک توک ښم
 خوجفاتو لږ ساعت هم نه ښم
 هر ساعت چي د فراق په لږو سوزم
 زڼه ډي وډي داسي هر وخت کسکړنه ښم
 توره شپه کڻي له يادونو څخه اوسم
 خبر شوے په دنيا له سحرته ښم
 دا وفا ما اسماعيل له رب راکړي
 ځکه داسي له خدا نه خبر ته ښم

له قديم څخه ياري اوکړه چي برشي
 داسي کار مه کاندو چري چي پري لږ شي
 له حسده په دنيا کڻي خول پول کړي
 چي له ده نه به ته کله مړ شي
 د بيلتون نوبت غږول کورے زړ زده کړه
 په دا چاره به ته يار د منور شي
 د کوشش په اس سوار شه تيز زغل کاندو
 خبردار به په دي زغل له بصير وېر شي
 له مرگي پورې کوشش چري پرينږ دي
 بيا به تاله شاهي در کاندې چي ور شي

دَ زوځي کور دې د ميني له اور دک کړه
 ډير به خوښ شي د آشنا چي ډير کسکوشي
 اسعيله په دې لاره نيغ روان ئي
 ملاقي به ته د صاحب کوثر شپ

په مکتب د عاشق کښي سيقی شه
 کمالی نه کمال زده کړه کمالی شه
 د سيني پتي کښي کر د کلو او کړه
 خپلي ويني ورکوه داسې مالي شه
 د آهونو لوي قطار تر آسمان جوړ کړه
 کنده بوتو ته په دا چاره خالي شه
 د يادونو نهر پرې هر وخت نيزه وار کړه
 خيرانر ۛ له ئي له پاک ربه سوالي شه
 د اکل زار بيا خپل کل رخ جانان ته پيش کړه
 هده عمر ته نوکر د دې لالی شه
 د وفا په تخت د يار په څنگ کښي کينه
 له جمال بهال واخله جمال شه
 اسعيله په دنيا چي خو ژوند ۛ ئي
 هر ساعت په دلربا پسې خيالي شه

سره ڪلان ترو تان ره دڪلستان دي
 ڀير عالم ۾ ڇڪه هر وقت په ارمان دي
 د ارمان په نهر ۾ هر وقت غوڻي سونري
 د يادونو په دنيا ڪڻي سرڪردان دي
 هر ساعت د حب سوداگري بل ڇه نه ڪري
 له حسد ڇنه مدام مشقت وگريوان دي
 د زيب اور ۾ په زمي ڪي باند بليري
 په ڇو واره په جانان باند قريبان دي
 له آهونو به دوي خلاص نه شي ترمرگه
 په داچاره هر ساعت پورته روان دي
 نفس شيطان ڇنه ۾ بدي ده زور وره
 جهاد کاندي دوي نامتو پهلووانان دي
 اسعيل وڇنه ڇڪه يامري ڪاندم
 تري خبريم ڇي د پاڪ الله ياران دي

د زره خوته مي ويرانه ڪه هجران
 ما سيراپ ڪرو په اوڻڪو بيا يار
 د سيني صفا مي شوه ڪندي ڪيري
 د غم يوم تري لري نه شولو يوان

مایو واری له دُنیا ته هجرت کرے
 بل هجرت ته انتظار کر مه ناتوان
 د وفا سودا کرے کبھی کتور شوم
 خدائے مه کوه چي به زک او کریم تاوان
 په جانان پسې له خيله خانه ورک یم
 رب را کرے ماله عشق دے عالیشان
 د عشق چاره هری چاری ته ده گرانه
 فریا دونه حکه کاندی عاشقان
 اسعیل له عشقه عشق یم خبر کرے
 حکه کاند مه مدام د عشق بیات

د عشق کار کبھی گورے چری تعطیل نشته
 په یوځائے کبھی می ثانی د جیل نشته
 د عشق لاره ناتهامه ده خبر شه
 رسیده ورتنه د تیز جبرائیل نشته
 بس منزل پرې هر ساعت لوی عبادت دے
 داسی بل یو عبادت د جلیل نشته
 په دالاره عاشقان په زړه غلیل شوه
 اودریده می د چشمانو د نیل نشته
 د عقبی په غم ککر یار لره درو می
 چری غم ور څخه بی له خلیل نشته

آرمانو نه ئي له مودونه زړه کښې ډير دي
 د چاوس کښې د دي ټولو تفصيل نشته
 د فراق تورو تيرونه په خلاص نه شي
 چي خواباڅو د کدا اسماعيل نشته

عاشقان مدام دلبر پسې ژر پيري
 د خپل يار په لوري دروي نه اوريدري
 په آهونو ئي مره وي — سوزيدلي
 د يادونو بيان کښې تل — اوسيري
 په ډير شوق د معشوقې مدحي ويل کړي
 په دي مدحي مدام زړونه غوڅيري
 د فراق له ناکردو سره ئي ژوند وي
 يو ساعت پرې په قلامه نه تيريږي
 د صنم صنم تدا د دوي په خله وي
 د غم تمل ورته هر ساعت غريږي
 ټول هډونه ئي د بيلتون په تيرمات وي
 يو ساعت ئي هم زيبا نه په هيريږي
 اسماعيل هم د جانان په ارمان کړي
 په سينه کښې ئي د هجر اور بليږي

ستا په لوري مي زړه تلې له پخوا دے
 حڪه تا پسي مدام دے په ژړا دے
 ټول ټوكول مي ستا د مينې په اور سوتري
 هم دا اور مالره هر وخت رهنما دے
 د غوغا په بنا مړيه كينې دې لټومه
 ستا په مينه كينې مي چل زده د وفادے
 د حيرت د زولو په تماشه يم
 دا حيرت جانانه مالره زيبا دے
 هر ساعت زه نور حيرت له ربه غواړم
 په دا غوښته رب لمانه ډير رضا دے
 زه خو ستا د ټينكلي مينې لائق نه يم
 دا په ما باندې بس فضل د مولې دے
 ستا له رويه دواړه كوټه پيدا شوي
 اسعيل حكه داستا د مرگ د دے

د عشق د وپ كينې د خويا په لور روان يم
 هم كدا يم په دا چاره هم سلطات يم
 زړه مي يار پسي يا دونو ښه تنس كه
 له آهونو څخه خلاص نه شوم پریشان يم

دَ فرقت په بیا بیان کښې سفر کاڼدم
 دَ زینت په نمر سوزیدمه ناتوان یم
 چې هی کله دَ وفا عهده تر لاس کړه
 له هغې راسې دَ وصل په ارمات یم
 دَ دلدار دَ یارانې ستدې خستې
 دَ عشق باب ته زه مدام حکه گویان یم
 زه دَ عشق په پسرلي پسې ژریدم
 خبر شوې دیر جور زه له خزان یم
 دَ هجران سوکړې مې تن همه نچورکه
 ارماني حکه دَ وصل دَ یاران یم
 محبت راله سینه فراخه کړې
 هر ساعت کښې له جانانه زه قربان یم
 دَ الفت دولت مې دیر دے جمع کړے
 غریب ته یېد عالمه زه سلطات یم
 اسمعیل په عاشق کښې دیوانه شوم
 حکه خپلې کوټې شمارمه حیران یم

✱

زه به نه شمه له تانه بی پروا
 ستا دَ پامه زما زده دَ عشق ادا

ستا په مخ پسې مې ستړې داسې کاندې
 خپلو اوڅکو کښې زه دوی یم له پخوا

دَ ديدَن سوال دِي کوم دَ زِرُه لَه بِيخَه
کوي قبول به مِي دا سوال غني موتي

ستَا دَ سترگو تور مژگان مِي پِه زِرُه خِي دِي
پِه دِي يادو حڪه اخلم هِره سا
پِه گويوان کيني مِي وروغ حاكے نشته دلبره
تار پِه تار كنه دَ هجران توري بلا
دَ غمونو پِه حيوار کيني كدا كريم
ستاله رويه مِي نصيب ده دا كدا
اسماعيل به ستَا دَ ميني شراب غوارم
چي ژوندے يمه ترخو به دِي دُنيا

ياد وه مدام دَ حسن لوي بازار
پِه هير نه كوي ته بي مثله حسن دار
هيشه پوچه وينا كوي بل خه نه كوي
ولي نه ويريري ته له كر دگار
دَ دُنيا لچ اخسته ئي كم عقله
له عقب نه ئي غافل شه هوبنيام
دَ حسد پِه خره سور شو به زمارا كوز شه
چي دِي رب كوي دَ الفت پِه اس سوال
دَ الفت پِه اس بنه تيز جانان له دروه
رسيدے دير عالم دے پِه دالاس

دَ جفا نام و نشان له حُانه ورک کره
 دَ وفادَ با غیچی کره حُان مالیا
 اسمعیل دَ وفا لار معلومه کری
 همیشه پری حُکه تیز کاندی رفتار

اے غافلہ له غفلتہ را پیدا ار شه
 له دُنیا نه په عقی پسی کنار شه
 دَ نیکی کار لره هر وقت چت پتی شه
 بد کاروته هه رد کاندۀ هوبشار شه
 په وفا دَ جفا خونه کره ویرانه
 اے غریبه په وفا باندِ مالدار شه
 په دُنیا کبھی حُان له یو رهنما خویش کره
 چپا خه وائی هغه کاندۀ تا بعد ار شه
 دَ بلیتون په اور زرگے حُان له ستی کره
 دَ دیدن په ارمان هر وقت ناقرار شه
 دَ زیبا نکار یادونه هر وقت کاندۀ
 دَ آهونو دَ لیسکر سپه سالار شه
 په تفصیل دی ورته اووی که پوهیری
 اسمعیله له غزله نور قلا ار شه

ڊير مڻن ۾ عالیشان ۾ ڪه ٿاڙم
 د سروبو ۾ ارمان ۾ ڪه ٿاڙم
 قول زهر ۾ ڦي د الفت چونڪار وخورڪه
 د حيرت ۾ لار روان ۾ ڪه ٿاڙم
 متقرب بيلتون له برمه ۾ پري ايسه
 انتظار ڪنهي د جانان ۾ ڪه ٿاڙم
 د ريدن پسرے غوار ۾ له خدائيه
 لکه پا نره د خزان ۾ ڪه ٿاڙم
 د يار ميني د غم اورته وراڪڙا ڪرم
 ڊيره شوه ۾ په نيران ۾ ڪه ٿاڙم
 خوشحالي ۾ رانه ترمڙڪه پاتي ڪري
 زه ۾ راسي مينه خوان ۾ ڪه ٿاڙم
 اسعيل د گل اندام يار نه زده ڪرم
 په جانان پسي پریشان ۾ ڪه ٿاڙم

✱

هيشه به ستا ۾ لوري ڪرم سفر زه
 نه به سترے ڪرم په تا پسي جگر زه
 له مرگي پوري ۾ چري مقيم نه شم
 ستاله دره بغير نه لرم بل در نه

دَر هزن ملا می چور لته ماته کړې
 ستاله رویه در روان یم برابر زه
 ستا په لاره کښې لعلونه زه ډیر مومم
 د زړه تاخ کښې ئې ایدمه په هنر زه
 ستا دیدن ته ډیر لیوال یم له پخوانه
 حکه هر وخت یارومه ستا بشر زه
 ستا بیلتون راڅخه ډیره وفا کاندې
 یو ساعت ئې له تانه کړم سرور زه
 اسعیل لهدې دنیا نه لاس اخسته
 حکه والی هیر به نه کړم دلبر زه

د جانان کوتلې مینې دیوانه کړم
 زه دې ښکلې بکې شمعې پروانه کړم
 د زړه سره د وفا په توره غوڅ دے
 د یار مینې زه بندې په جیلخانه کړم
 د یار مینې راله وینې کړې اوچې
 زه به خو داسې دنیا کښې ټکانه کړم
 همه تن می د وفا په غشو لکي
 همه عمر ئې د غشو ښانه کړم
 د ساقی د جام ادا ما ښه زده کړې
 میخوارانو له ئې حکه میخانه کړم

عاشقے دلادو بادو یم پری ایستے
 یہ دنیا کئی نئی بنہ لویہ افسانہ کرم
 مامدام د عاشقے دولت غوشتے
 ذوالجلال حکہ زک پیتیں پہ خزان کرم
 اسعیل یہ بی له عشقہ سا وانخلم
 دغی چاری زک داہسی جانانہ کرم

تہ زما مالیاری زک دی یم لکہ یلیل
 حکہ می تودکرے پہ چغار دے چا پیریل
 ستا مدھی یہ وابہ چو پوری ژوندے یم
 غلے یہ تری خنک شہ چو اور دے پہ مابل
 ستا دیا غبی خوشبو اطراف کو کئی خورہ دہ
 حکہ دی خوشبو کرہ بورا گان خان پس دل
 مینی دی پہ زہونو اوریل کرے دے دہ پرو
 خو واری خان قربان کہ ستا دلفو پہ هرول
 تول له غہہ دک گرہی دنیا کئی ستالہ عشقہ
 تول کوتہ پہ خلہ دی تری نہ ہیر خانو نہ خیل
 خومرہ پری عاشق نئی دومرہ دو پہ تاکیدہ شی
 شیکل دی منشور دے تہ پوہیری مکمل
 تاشخہ بہ پری نردم یاری زک اسعیل کلہ
 کہ اوپ تری زتہ پس له مرگہ پہ مامل

ټول گريوان مې ستا په مينه تار په تار که
 ځان مې تاله په غمونو بڼه سنگار که
 ستا د يادو په پوکو مې زړه بل کړې
 له مرگي پورې مې خوښ ځان له داکار که
 د آهونو دشت زما په زمه شوو
 مقرر راله آهونه کردگار که
 چې له کله مې د زړه په کور ميله کړې
 هغه وخت مې ځان له هرڅه نه اوزگار که
 همه عمر به هم ستا ميلستيا کاندې
 ستاله رويه رب زما کوهر بيار که
 ستا په مينه شهرنشا شومه احسنه
 په خو واره مې ځان تا پسې په دار که
 اسعيل په عشق کښې هر وخت ترقي کړم
 دیر عالم راته حيران غني غفار که

~

له رخساره دې زيبا نشته رخساريل
 پيدانه دے ستا په شان کله مالياريل
 ستا يادونه مې مدام مازغه راکنې
 زه به خټکه بې له دې کاندې کار تيل

په سينه کښې مې د ميني بازار جوړ دے
 اے دلبره زه په خه کوم بازار بل
 د بيلتون سکرو تو تن زما ستی که
 اوبه نه وينه دارنگې انکار بل
 په نصيب کښې مې سخت ده رب ليکلي
 ما په شان ته له دنيا نشته کنار بل
 د مشکل هجران سوکونو باند لکم
 خنگ به اوکاندي زما غوندي ناتار بل
 اسعيل د عشق شيرې يم نيو لے
 اوبه نه وينم د حان پشان بيمار بل

✱

له الله نه هر ساعت غواړم جانان زه
 له مودو راسې کومه هائے سورات زه
 د سوچونو لويې بحيرې سرکښې حائے دے
 د جانان مخ پسي دير شوم سرگردان زه
 چې ترخو مې خپل دلبر ليد لے نه وي
 له هنې پورې به کاند مه خفکان زه
 په عالم کښې مې تافي د خوبا نشته
 خنگ به هير کوم داسې بنکله عاليشان زه
 د چشمانو ورځ مې نه توله کيږي
 چې ترخو يم په دنيا کښې بنديوات زه

✱

قرآن: قرآن
قرآن: قرآن
قرآن: قرآن

قرآن: قرآن
قرآن: قرآن
قرآن: قرآن

قرآن: قرآن
قرآن: قرآن
قرآن: قرآن

قرآن: قرآن
قرآن: قرآن
قرآن: قرآن

قرآن: قرآن
قرآن: قرآن
قرآن: قرآن

قرآن: قرآن
قرآن: قرآن
قرآن: قرآن

قرآن: قرآن
قرآن: قرآن
قرآن: قرآن

✱

قرآن: قرآن
قرآن: قرآن
قرآن: قرآن

قرآن: قرآن
قرآن: قرآن
قرآن: قرآن

۱۰۰۰ شش در رخت خانه چرخ رخت ۱۰۰۰
 ۱۰۰۰ لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ چرخ لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت

۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت
 ۱۰۰۰ شش لاله لاله درخت و شش لاله درخت

له بنته شایسته و در آن وقت که در
 میسر او بود و در آن وقت که در
 له بنته شایسته و در آن وقت که در
 دختر او بود و در آن وقت که در
 له بنته شایسته و در آن وقت که در
 دختر او بود و در آن وقت که در
 له بنته شایسته و در آن وقت که در
 دختر او بود و در آن وقت که در
 له بنته شایسته و در آن وقت که در
 دختر او بود و در آن وقت که در

و در آن وقت که در
 دختر او بود و در آن وقت که در
 له بنته شایسته و در آن وقت که در
 دختر او بود و در آن وقت که در
 له بنته شایسته و در آن وقت که در
 دختر او بود و در آن وقت که در
 له بنته شایسته و در آن وقت که در
 دختر او بود و در آن وقت که در
 له بنته شایسته و در آن وقت که در
 دختر او بود و در آن وقت که در

✱

تر، راجه با به ایتا به لهره تهم
 له هک به راجه با به ایتا به لهره تهم
 تر، راجه با به ایتا به لهره تهم
 له هک به راجه با به ایتا به لهره تهم
 تر، راجه با به ایتا به لهره تهم
 له هک به راجه با به ایتا به لهره تهم
 تر، راجه با به ایتا به لهره تهم
 له هک به راجه با به ایتا به لهره تهم
 تر، راجه با به ایتا به لهره تهم
 له هک به راجه با به ایتا به لهره تهم
 تر، راجه با به ایتا به لهره تهم
 له هک به راجه با به ایتا به لهره تهم

✱

تر، راجه با به ایتا به لهره تهم
 له هک به راجه با به ایتا به لهره تهم
 تر، راجه با به ایتا به لهره تهم
 له هک به راجه با به ایتا به لهره تهم
 تر، راجه با به ایتا به لهره تهم
 له هک به راجه با به ایتا به لهره تهم

پہ نصیب می دیر یادوتہ دخیل یار دی
 ماموندی لہ پخوا پہ سر د داس دی
 پہ زہکی می لاکرہ کاکرہ راختلی
 فریادوتہ می مدام حکہ بسیاں دی
 لہ حاکم تھے نوکریم بیایاں کنبی
 خرم یگوتہ می پراتہ دیر پہ رخسار دی
 دلبر مینی لہ حدہ تیر ناتوان کرم
 تول ہدوتہ می مودوتہ تاقلار دی
 دحزان باد می گریوان تول تار پہ تار کہ
 تنہ می تولی خکتہ مزکی تہ کذاں دی
 دیار درتہ زہ پہ لوسہ سینہ دروہم
 پری رضا یم داسی مالرہ پکار دی
 دیار مینی اسمعیل لہ غمہ دک کرو
 حکہ می ہر ساعت آہوتہ پہ رفتار دی

✱

تل یادوتہ بہ زہ ستا دیشر کاندہم
 ستا پہ لوری بہ ترمرکہ سفر کاندہم
 ستا یارے می پہ زہ اور دے لگوے
 فریادوتہ حکہ شام و سحر کاندہم

یو ساعت می چری تیر نه که لب غمہ
 ہمدہ عمر زہ فکر ونہ جور کاندہ
 د خفکان پہ بیایان کنی شہ ورج کرہم
 خوشحالے لورہ زہ داسی ہنر کاندہ
 مدام خان تخبہ د اوخو لبکر بیایم
 نندارہ مدام د زہک د پرہر کاندہ
 د رضا لہ تختہ چری نہ کوزیرم
 ہمیشہ پہ پیروی د رہبر کاندہ
 دیر شا کریم چ پیر زما رہبر دے
 اسعیل مینہ ددہ پہ نظر کاندہ

ستا پہ مینہ کنی لہ خانہ خبر نہ یم
 بی خودی دہ لہ جہانہ خبر نہ یم
 ستا د مینی فلسفی می ماغزہ شنہ کرہ
 تورہ شہ دہ لہ صبا نہ خبر نہ یم
 ہمدہ عمر می ہجران ملگرے شوے
 زہ تراوسہ لہ خندا نہ خبر نہ یم
 د جور می مینی اور رابا ند بل دے
 دومرہ دیر دے لہ میزانہ خبر نہ یم
 پہ سینہ کنی می ہر کوت تہ سانا غیری
 پدی وجہ لہ جفا نہ خبر نہ یم

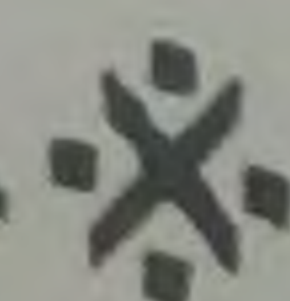
دَ الفت پہ کونر نے کینی یم لوئی شوے
 دَحسد توری بلا تہ خبر تہ یم
 اسعیل دَ زہرہ رنخور یمہ پخوانہ
 شفا غوارم لہ شفا تہ خبر تہ یم

دَیا دونو سمندر کینی دَ زیبا پہ انتظار یم
 دیر زہرہ چودے پس گرحم مین شو پہ قلم یم
 تہ ژوندے یمہ نہ مرمہ دا پہ مایا ندِ خہ شوی
 نور خبر تہ یم لہ ہیٹہ یو لہ مینی خبر دار یم
 دَ وفا پہ اور سون یم لہ مود و راسی سینہ کینی
 داسی نور اور لہ رب غوارم پوہہ کرے بنہ ربار یم
 دَ کمال پہ آئینہ کینی راتہ حات غمژن لیدے شی
 پہ جمال پس کریم لہ مود و نہ خوار و زار یم
 دَ یار میتہ ہمہ عمر حیرانتیا دہ بل خہ نہ دی
 دَ حیرت پہ بیابان کینی دَ حیرت پہ آس سوار یم
 حیرانتیا زما پہ سر کینی لہر ساعت ماغزہ راکنی
 حکہ لہر ساعت دُنیا کینی زہ و لام پہ سرد دار یم
 دَ یار مینی اسعیل دَ یلستانہ کرمہ ملکرے
 ترمگی بہ ئی ملکر تیا کریم پرے بہ ئی نودم وقادار یم

په سينه کښې مې د ميني انځر شته
 زما زړه باندې تصوير د انځر شته
 زړه مې هر وخت د دلدار په مدحوست د
 په نصيب کښې مې يامري د دلدار شته
 له يار څخه به لاس چرې وانه خلم
 په دې چاره کښې دولت د اسرار شته
 هغه زما مې له اسرار څخه ډک د
 ځکه مالره غمونه بسيا شته
 د غمونو په ځنګل کښې تل اوسيدم
 زما مخ باندې د اوڅکو قطار شته
 دا قطار به مې په مخ هر وخت روان وي
 څنګ به مې اودروم چې د هجر ناتا شته
 اسعيل به له هجر نه فلاح مومم
 ما د پاره بڼه خوشبولا له زار شته

هغه عرب به کومه زه ارمات
 داسې کار راته خود لې د يزدان
 په ديدن به مې هغه هډونه سپک شي
 ترهني به پرې بوج پروت وي د هجران

په جانان پسې مې داسې اوڅکې وورې
 لکه څنګ چې پشکال کښې ونې پارات
 په سينه کښې مې د غم سيند غوړنگ کاندې
 خپله زه يمه دې غم ته د یرحـيران
 هوسا عت راته یار مخکښې مخکښې کيږي
 هير به نه کړمه تر مرګه غالېشان
 د یرعالم ي په ديدن پسې بېنا شوۀ
 خپل جانان له ورايه وينې هر زمات
 اسـمـعـیل د یار د مینې لوی ثبوت یم
 که پوهیږي څوک زما پدې بیات

د فکرونو په کوڅو کښې کړ خنده یم
 زه د یار د تیرو غشو اموخته یم
 په زرګي مې دي ته سپالې را ختلې
 مسیحا پسې مدام د یر غمزدۀ یم
 ما او یار مې له پخوا سر جوته کړې
 چې به یار پسې خفه زه همیشه یم
 د تسکین تون په لبا چرې هیر نه شي
 هم په دغه لور روان د یر عجیبه یم
 د سینې حجره مې ډکه ده له مرځه
 وروغو خلقو لره لویه تباشنه یم

دیر یادوته دي پیا میلہانہ شوی
 ھہ عمر یہ ددی تولو کور بہ سیم
 اسعیل د فریادونو چم کشی اوسم
 ھسی بنکار مہ ژوندے خوزہ مردہ یم

ولی دی الفت بدی شی لے دیرہ نادانہ
 پریرده د حسد کار ونه پاک لار شه دنیا ته
 زره پورې دی خیری تختی حکه لیده نه کوی
 خو پورې په کړخي داسې بيله له جانانہ
 زره دی د توبې په اوبو پرې اینځه په بیرہ
 ولی خبر نه شوی ته تراوسه له وفاتہ
 مینه د خویانوچي ته نه کوی نوڅه کوی
 حیران یه چې څه غواړي ته شپه ورځ له جفاتہ
 مینی له پیدایي نوله مینی ولی تختی ستہ
 شانه زرا او کړخه چې بیانه نه پښیمانہ
 لاری ته د مینی بنه په زور زیرکاته او کړه ته
 چوپي هم اونه دریدی پرې څه تر عالیشانہ
 لار د عالیشان درته حکه مادر او خولہ
 روان یم پدالاره اسعیل دیر له پخوانہ

اے عالمہ دیار مینی حق حیران کرم
 د غمونو زو لٹو کبھی یی بندیاوات کرم
 دیارونو تاخانہ کبھی تل اوس سیرم
 حکہ ہر ساعت خیری د ہجرات کرم
 د زہرہ کور می د ہجرات اور سوزو لے
 حکہ شہ و رخ زہ آہونو سرکردان کرم
 لاس د مینی می ورکھے دے جانان لہ
 ہبہ عمر بہ رضا زہ د جانان کرم
 د رضا چار می سینہ مالہ رنہا کرہ
 دی رنہا زہ د جانان پہ نور روان کرم
 ہمیشہ بہ پہ دی لار باند رواں بیم
 ہمیشہ بہ دلربا پسے امر مات کرم
 د مرگی پہ و رخ بہ زہ ملاقی کیرم
 اسعیل حکہ مدام دیار بیان کرم

✽

یہ زمگی می دیار مینی اشر کرے
 پوخ کزار پری ہجرات حکہ پہ سر کرے
 د طبیب پہ نور روان بیم فریاد کا تدم
 دیر رنخوریم بیتہ می خان تہ نظر کرے

دَیادونو امتحان لہا نہ اخلی
 مہنن پہا دَ مینی منتر کرے
 دَ وفا پہ کرز می ہر ساعت وھل دی
 دَ آشنا پہ نور می حُکھ سفر کرے
 ترموگی بہ دا سفر دغسی کا اندام
 دی خبری تہ می فکر جور کرے
 دَ سرور دَ لیدو ہر وخت ارمانی یم
 لہ پخوانہ می طلب دَ سرور کرے
 اسعیل دَ سرور مینی دیر خالستہ کرم
 رب پہا باندی دا شکلے ہنر کرے

دَ دلبر دَ عشق دریاب کینی سیلانے یم
 لاھو شوے پکینی زہ دیر پخوانے یم
 ملغلری پکینی موسم دَ یار درالہ
 یہ دی کار کینی زہ خدے گو مہنے یم
 سرو مال می لہ خیل یارہ تخنہ زار کرے
 زہ پہ یار باند توتل عمر تالانے یم
 بی خودی می لہ انالہ سر سیدالی
 ناخبرہ دَ یار عشق کینی لہ حوانے یم
 اسعیل بہ دَ یار درتہ ضرور لاہ شرم
 زہ خیل یار لہ پردے نہ یم کورنے یم

دَ یار مینی زکُ خبر له بحر و بر کرم
 حُکمه هر خه ته زکُ دیر دقیق نظر کرم
 دَ وفا په رنگ رنگین یم سرتاپا یه
 حُان به داسی یار له نور هم برابر کرم
 داسنکار راته مدام ریبار را بنای
 دِ سنکار زکُ همه عمر در په در کرم
 که هر خوی کروی تینسته تری نه کرم
 زکُ خوداسی لوی ماهر دَ عشق هنر کرم
 دَ الفت په لاره حُم بی خوله نه یم
 خیل ریبار راخته درومی زکُ ی کسکو کرم
 دَ الفت په اور می سیزی بل خه نه کری
 ارمان حُکه زکُ دَ صاحب کوثر کرم
 اسعیل دَ یار په مینه دیوانه یم
 زکُ به نور هم په قلم عالم خبر کرم

✱

راپه غاره دَ یاری دَ خوبه اشنا
 رب می مل دے پدالاره دَ وفا
 په سینته کینی می دیر مرش دے دَ یادونو
 زکُ به خنک له دوی نه خوب کرم په دُنیا

توختی، میتن له ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

توختی، ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

توختی، ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن
لە ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

توختی، ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

لە ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

توختی، ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن
لە ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

توختی، ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

توختی، ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

توختی، ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

لە ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

توختی، ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن
لە ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

توختی، ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

لە ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

توختی، ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن
لە ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

توختی، ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

لە ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

توختی، ۱۰۰۰ مەن، ۱۰۰۰ مەن

100

هتاجه خیر و شایسته و شایسته و شایسته و شایسته
هتاجه خیر و شایسته و شایسته و شایسته و شایسته
هتاجه خیر و شایسته و شایسته و شایسته و شایسته
هتاجه خیر و شایسته و شایسته و شایسته و شایسته
هتاجه خیر و شایسته و شایسته و شایسته و شایسته
هتاجه خیر و شایسته و شایسته و شایسته و شایسته
هتاجه خیر و شایسته و شایسته و شایسته و شایسته
هتاجه خیر و شایسته و شایسته و شایسته و شایسته
هتاجه خیر و شایسته و شایسته و شایسته و شایسته
هتاجه خیر و شایسته و شایسته و شایسته و شایسته

سَيِّدُ مُحَمَّدٍ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ